Boris Vian

Motolice a plankton

přeložil Petr Kyloušek, 1995

© Éditions Gallimard 1947
Translation © Petr Kyloušek 1995
Illustrations © Jan Steklík 1995

© JOTA 1995
ISBN 80-85617-53-6

JEANU ROSTANDOVI
s omluvou

PRELUDIUM

Když jste strávili mládí sběrem vajglů v kavárně „U dvou makaků“ a makačkou při vymývání sklenic někde vzadu v pošmourné a zapráskané kuchyni, když jste se v zimě zahřívali dekou ze starých novin a uléhali na promrzlou lavičku, která pro vás znamenala zároveň obydlí, ložnici i postel, když jste pak jen mohli přihlížet, jak vás dva policajti odvádějí na komisařství, protože jste v pekařství ukradli chleba (to jste ještě nevěděli, že je daleko snadnější ho vylovit ze síťovky matróně, která se vrací z trhu); když jste žili ze dne na den třistapětašedesátačtvrtkrát ročně, tak jako kolibřík na břestovci, zkrátka když jste se živili jen planktonem, pak máte právo si říkat, že jste realistický spisovatel, a lidé, co vás čtou, si pomyslí: ten člověk vskutku prožil, o čem píše, procítil, co vykreslil. Někdy si lidé pomyslí i jiné věci a někdy si taky nepomyslí vůbec nic, jenže to k tomu, co bude následovat, teď zrovna nepotřebuji.

Já ovšem vždy lehával v dobré posteli, kouřím nerad, plankton mě nikterak nevábí, a kdybych už mel něco ukrást, tak maso. Jenže řezníci jsou vetší sangvinici než pekaři (tem se krev spíš táhne jak lívancové těsto) a za nešťastný bifteček z odřezků, jaký byste u pekaříků jen těžko hledali, vás nejen neodvedou na komisařství, ale splátku si vyberou hned na vaší osobě štědrými kopanci přes zadní partie.

K tomu všemu není toto mé mistrovské dílo – totiž Motolice a tak dále – žádný realistický román, neboť vše, co se zde vypráví, se taky skutečné stalo. To se třeba o Zolových románech zrovna říct nedá.

Proto je tato předmluva zcela zbytečná a tím také dosáhla vytčeného cíle.

Boris Vian

Část první

Swing u Majora

Poněvadž chtěl, aby věci proběhly jaksepatří, rozhodl se Major, že si tentokrát s pletkami začne až v okamžiku, kdy se setká s Koukolkou.

Počasí bylo skvělé. Zahrada se ježila čerstvě vyklubanými květinami a jejich skořápky po cestičkách tvořily křupavý koberec. Gigantická Ščrabea Tropicana halila do svého hustého stínu zákoutí na průsečíku severní a jižní zdi přepychového parku obklopujícího Majorův příbytek – jeden z jeho přečetných. Právě do této důvěrné nálady vnesl ještě onoho rána za zpěvu světácké kukačky Antiochos Tambr-tambr, Majorova pravá ruka, na zeleno natřenou lavičku z panicového dřeva, jíž se při této příležitosti užívalo. Jaké že příležitosti? Bylo by na čase to už říct: byl únor, psí vedra, a Majorovi táhlo na jedenadvacet. A tak ve svém domě v Aprilvillu pořádal malou party.

Kapitola II

Odpovědnost za uspořádání malé slavnosti cele připadla Antiochovi. S takovým druhem zábavy ho poutala dlouholetá zkušenost, a připočteme-li k ní pozoruhodnou schopnost bez újmy spořádat hektolitry fermentovaných nápojů, těžko bylo lze najít pro přípravu mejdánku vhodnější osobu. Antiochos totiž hodlal dát oslavičce oslnivý lesk a Majorův dům se jeho záměrům hodil dokonale. Postaral se o všechno. Gramofon – čtrnáctilampový, z toho dvě lampy na acetylén pro případ, kdyby došla elektřina – již trůnil, pečlivě usazen, ve velkém Majorově salónu. Ten bohatě zdobily skulptury z endokrinních žláz, jež na zvláštní přání obou našich kmotříků dal pořídit ve Zvláštní Policejní Ošetřovně slavný internátník Condorcetova lycea profesor Macerát-Říčný. Celá ta velká místnost byla na akci upravena, takže z vybavení zbývalo již jen pár divanů potažených oblýskanými narvičími kožešinami,

vrhajícími do rozpálených slunečních paprsků růžové záblesky. Dva stoly se prohýbaly pod přemírou dobrot: pyramidy koláčků, kužele zákusků, krychle ledu, zednářské trojúhelníky, magické čtverce, vysoké politické kruhy sestoupivší s tran su rovin. Láhve perské trhovice sousedily s flakóny ťukaje, ginem Aladinem, whiskou Mary z Landu, Müllerem z Thurgau, vermutem z Durynska a tolika dalšími delikátními nápoji, že se v nich jeden sotva vyznal. Sklenky z napáleného křišťálu se v sevřených řadách před lahvemi hotovily pojmout svíravé směsi Antiochovy výroby. Z lustrů ověnčených květy se pronikavá vůně snášela jen těžce, jak to už u silných parfémů bývá. Opět dle Antiochova vkusu. A konečně vysoké komínky měňavých desek, vrhajících symetrické, trojúhelníkové odlesky, nezúčastněně vyčkávaly onu chvíli, kdy jim jehla v ostrém pohlazení pronikne pod kůži a ze spirálovité duše jim vyrve výkřik skrytý v hloubi drážek.

Čekal tu hlavně *Chant of the Booster* od Božínka Kennigtona a *Day Oh Day Me Ten Den My Love* v podání Krügera a jeho Boer Boys.

Kapitola III

Dům stál hned vedle saint-cloudského parku dvě stě metrů od aprilvilleského nádraží v Pradierově ulici číslo popisné třicet jedna.

Do velkého Majorova salónu se vcházelo majestátním portikem, jejž lemovala obruba o dvou schodech a svým třicetistupňovým stínem chránila chemicky čistá glycerinie. Ještě před samotným portikem bylo však třeba překonat dvanáct stupňů z přírodního kamene tak pevně a důmyslně navzájem vklíněného, že tvořil schodiště. Desetihektarovou zahradu (částečně jsme ji popsali v první kapitole) zabydlovaly rozličné odrůdy a esence, z nichž některé naprosto podstatné. Po trávnících se neustále potulovali divocí králíci, pídili se po žížalách a mlsně si na nich

pochutnávali. Jejich dlouhé ocásky se za nimi vláčely, vydávajíce onen charakteristický, a jak se častokrát nezdráhali doznat různozpytci, dokonale neškodný skřípot.

Ochočený mackintosh s obojkem z červené, úbělem bité kůže melancholicky procházel cestičkami a žalostně vzpomínal na pahorky svého rodného kraje, kde roste dudáček.

Slunce vše zahrnovalo jasným, vřele jantarovým zrakem a rozjásaná příroda se na celé kolo poledně zubila, neb ozubení měla ze tří čtvrtin pozlacené.

Kapitola IV

Jelikož se Major s Koukolkou dosud nesetkal, jeho zápletky ještě nezapočaly, a nelze ho tudíž zatím vpustit na scénu. Proto se nyní přeneseme na aprilvilleské nádraží, právě do okamžiku, kdy ze stinného tunelu, majícího před deštěm uchránit část železniční trati Paříž – Saint-Cloud, vyjíždí pařížský vlak.

Vlak se ještě ani úplně nezastavil a již z automaticky ovládaných dveří vyprýskl hustý dav. Tihle cestující ze svatolazarského nádraží byli, ač jim do toho vlastně vůbec nic nebylo, na automatické zavírání patřičně pyšní, avšak jen do té doby, než se na linkách na montparnaském nádraží objevily vozy, zvané nerezáky, kde se nejen automaticky zavíraly dveře, ale i sklápěly (či zvedaly, jak libo) schůdky. A to už přestává veškerá legrace.

Hustý dav se jal trhavě stékat k jediným vrátkům, kde strážil Hňus a jeho rusé pačesy. Tekoucí masa obsahovala početnou mládež obého pohlaví, u níž se naprostý nedostatek osobitosti snoubil s tak uvolněnými mravy, že jim muž od dvířek sdělil: „K Majorovi musíte napřed přes pěší lávku nad tratí, pak rovně ulicí naproti nádraží, pak první doprava, první doleva a jste tam.“ „Díky,“ odvětila mládež, již zaopatřená nápadně velkými obleky a

nápadně plavými družkami. Bylo jich na třicet. Další dorazí příštím vlakem. Jiní auty. Všichni mířili k Majorovi.

Pomalu vykročili vzhůru po Gambettově bulváru, vyřvávajíce jako všichni Pařížani na venkově. Stačilo, aby zahlédli šeřík, a už se ozývalo: „Jé, šeřík!“ Nedalo se tomu zabránit. Když už, tak mohli alespoň dívkám předvést, jak se vyznají v botanice.

Dorazili k číslu třicet jedna v Pradierově ulici. Antiochos se již postaral, aby mřížová vrata byla ponechána otevřená. Vstoupili do krásné Majorovy zahrady, kde Major ještě ovšem nebyl, poněvadž Koukolka měla přijet autem. Poškádlili mackintoshe, ten vyprskl „Pšcháá“ a odkráčel. Zdolali shodiště před vchodem a vešli do salónu. Nato uvedl Antiochos gramofon do melodické extáze a party, či co takového, započala.

Vtom u mřížových vrat zavrčelo auto, vjelo do zahrady, vyšplhalo se po cestě vlevo, zatočilo, aby se mohlo zastavit před vchodem, skutečně předjelo před vchod, ale ihned odcouvalo dozadu, protože řidič zapomněl sešlápnout brzdy, znovu se rozjelo dopředu, zastavilo před vchodem a tentokrát už zůstalo stát.

Vystoupila dívka. Byla to Koukolka z Plísnice. Za ní se objevil Žitomír z Motolice.

Zavládlo hluboké ticho a ve dveřích se objevil Major. Pravil: „Dobrý den.“ A bylo znát, že je ohromen.

Kapitola II

(Opravdu je to teprve kapitola II. Majorovy pletky totiž započaly až v kapitole předchozí, když vstoupila Koukolka.)

Tedy ohromen sešel Major několik schodů, stiskl oběma příchozím ruku a uvedl je do velkého salónu, již zaplněného dvojicemi, které se natřásaly do tónů *Keep my wife until I come back to my old country home in the beautiful pines, down the Mississippi river that runs across the screen with Ida Lupino.* Nejnovější hit. Bylo to blu-eses na jedenáct prodloužených dob,

kam skladatel obratně vloudil něco pasáží swingového valčíku. Prostě taková deska na začátek party, ne moc pomalá, živoučká a dost hlučná, aby překryla hluk konverzace a šoupajících nohou.

Major se rozhodl ignorovat Žitomírovu přítomnost a oběma rukama uchopil Koukolku kolem pasu: „Zatančíte si se mnou?“ Odpověděla: „Ale ano...“ A tak jí pravou rukou vklouzl k šíji, zatímco levičkou stiskl plavovlásčiny prstíky, spočívající na jeho svalnatém rameni.

Major tančil dosti osobitým stylem, zprvu snad poněkud matoucím, ale dalo se mu brzy přivyknout. Čas od času, utkvěv na pravé noze, nadzvedl levou nohu tak, aby stehenní kost svírala s tělem, setrvavším ve svislici, úhel 90°. Holenní kost přitom zůstávala rovnoběžně s tělem, pak se však spasmickým ohybem lehce vychýlila, až chodidlo spočinulo na chvíli v horizontále. Poté, co se holeň navrátila do svislé polohy, spustil Major i stehno a tančil dál jakoby nic. Snažil se vyvarovat příliš velkých kroků, protože jsou únavné, a pohyboval se nápadně na jednom místě s blaženým úsměvem na rtech.

Jeho čilý duch mu nicméně našeptával originální kontaktáž.

„Tančíte ráda, slečno?“

„Och ano,“ odpověděla Koukolka.

„A tančíte často?“

„Ech... Ano,“ odpověděla Koukolka.

„A co nejraději? Swing?“

„Ach! Ano,“ odpověděla Koukolka.

„A už dlouho tančíte swing?“

„Ale... ano,“ odpověděla Koukolka udiveně. Tahle otázka se jí zdála nadbytečná.

„Nemyslete si prosím ani na vteřinku,“ navázal Major, „že se vás na to ptám, protože by mi snad připadlo, že swing tančíte špatně. To by byl jistotně omyl. Tančíte jako někdo, kdo má ve zvyku tančit často. Ale mohlo by se také jednat prostě o takové nadání, a přitom byste swing znala jen kratičce...“

Hloupě se zasmál. Koukolka se zasmála také.

„Tedy," pokračoval, „tančíte často?"

„Ano," odpověděla Koukolka přesvědčivě.

V tu chvíli se deska zastavila a Antiochos zamířil ke gramofonu odehnat dotěry. Přístroj byl totiž automatický a nepotřeboval, aby se s ním kdokoli sbližoval. Navíc se mezi přítomnými vyskytovala jistá Janinka, osoba to deskám nebezpečná, a Antiochos chtěl zabránit komplikacím.

Mezitím již Major pronesl: „Děkuji vám, slečno." A zastavil se.

Nato Koukolka: „Děkuji." A lehce odstoupila, pátravě se rozhlížejíc. Kde se vzal, tu se vzal, objevil se Žitomír z Motolice a Koukolky se zmocnil. Přesně v tom okamžiku se už rozezněly první takty *Until my green rabbit eats his soup like a gentleman* a červ, který ho do té doby jen lechtal pod košilí, se teď Majorovi zahryzl do srdce.

Žitomír znal Koukolku vlastně jen málo, i když tomu zdání nenasvědčovalo a svým autem ji přivezl právě on. Popravdě se s ní seznámil teprve před týdnem u společných přátel. Nyní si tedy předsevzal, že s ní bude při tanci konverzovat.

„Vy jste ještě u Majora nebyla?"

„Och! Ne," odpověděla Koukolka.

„Tady se člověk nenudí," řekl Žitomír.

„To ne...," odpověděla Koukolka.

„Majora jste nikdy předtím neviděla?"

„Ale ne," odvětila Koukolka.

„Vzpomínáte si na toho chlapíka, co jsme ho potkali minulý týden u Pepka Námořníka? Velký, vlnité kaštanové vlasy...? Jistě víte. Bývá tam pravidelně... Víte už?"

„Ne...," odvětila Koukolka.

„Nemáte valčíky ráda?" zeptal se, aby změnil námět.

„Ne," odpověděla přesvědčivě Koukolka.

„Nemyslete si prosím," řekl Žitomír, „že se vás na to ptám, protože by mi snad připadlo, že swing tančíte špatně. Naopak se

mi zdá, že jej tančíte báječně. Máte takový způsob nechat se vést... je to ‚na těsno'. Jeden by přísahal, že jste chodila na hodiny k profesionálům."

„Ne...," nato Koukolka.

„Tedy vlastně ani netančíte dlouho?"

„Ne...," odvětila Koukolka.

„To je škoda...," navázal Žitomír. „Ale vaši rodiče vám často dovolí vyjít si?"

„Ne," uzavřela Koukolka.

Přestali současně s deskou. Ale byl to i tak tanec delší než s Majorem, protože ten mohl krásku oběžnici rozkroužit až chvíli po začátku skladby.

Žitomír pravil: „Děkuji vám, slečno." A Koukolka: „Děkuji." Ale to už šel kolem Antiochos. Jsa nenucených způsobů, beze všeho paží pannu Koukolku ovinul a stáhl si ji k baru.

„Vám říkají Koukolka?" optal se.

„Ano, a vám?"

„Antiochos," odpověděl Antiochos, kterému skutečně říkali Antiochos, a nedalo se to popřít.

„To je zvláštní, Antiochos... Nuže, Antiochu, napojte mne."

„Jakým nápojem chcete?" optal se Antiochos. „Vitriolem, nebo cyankáli?"

„Smíchat," odpověděla Koukolka. „Nechám to na vás."

Zatímco třetí deska *Toddlin' with some skeletons* již roztrušovala úvodní arpeggia, měřil si Major Antiocha potemnělým pohledem.

„Jak se vám líbí Major?" otázal se Antiochos.

„Sympaťák...," odpověděla Koukolka.

„A co váš přítel Žitomír," pokračoval Antiochos, „co ten dělá?"

„To nevím," řekla Koukolka, „ale je to hlupáček. Konverzaci neovládá. Už týden mě otravuje jen proto, že se prý má rodina a ta jeho znají."

„Tak?“ řekl Antiochos. „Tu máte... tohle mi teď, plavovlásko, vypijete. A nebojte se, na repete je tam toho dost.“

„Fakt?“

Napila se a oči se jí rozsvítily.

„Je to fakticky dobrý... Vy jste teda na výši.“

„To si myslím,“ přitakal Antiochos, který měl metr osmdesát pět, ani o chlup míň, a už všechny zuby.

„Zatančíte si se mnou?“ vyzvala ho Koukolka miloučce.

Antiochos si již stačil povšimnout pohodlného tvaru jejích šatů. Halenku tvořila volně zvlněná látka, obtočená křižmo přes ňadra a vzadu dole u beder sebraná v uzel. Vtáhl ji doprostřed sálu.

Tváře se nepřítomně, tančil tu již Major s jakousi tučnou brunetkou. Musela se dost potit v podpaží a navíc tančila s nohama od sebe, asi aby to schlo rychleji.

Antiochos se pustil do konverzace.

„Napadlo vás někdy, že mít řidičák je docela pohodlné?“

„To ano,“ odvětila Koukolka. „Já už ho mám dva týdny.“

„Ahá! A kdy mi začnete dávat hodiny?“

„No,... kdy budete chtít, drahý příteli.“

„A co hlemýždi, jak nazíráte na hlemýždě? Ale upřímně.“

„S velkým porozuměním! A bílým vínem v nosánku.“

„Tedy jednu lekci mi dáte příští týden.“

„A vy nemáte řidičák?“ řekla Koukolka.

„Ale ano, jenže to přece nevadí.“

„Děláte si ze mě legraci.“

„To bych si, drahá, nedovolil,“ uzavřel Antiochos.

Přitáhl si ji pevněji k sobě a celkem se nesetkal s odporem. Pak se mu ale k tváři přivinula hlavinkou a Antiochos musel objetí rychle uvolnit, neboť měl náhle jasné tušení, že by to jeho slipy nevydržely.

Když hudba opět přestala, podařilo se Antiochovi diskrétně vsunout pravou ruku do kapsy a zjednat v kalhotách dekorum. Využil

pak toho, že Koukolka zpozorovala jednu přítelkyni, a zamířil do rohu k Majorovi.

„Ty potvoro," pravil Major, „tak ty mi ji přebíráš!"

„K zahození není!...," odpověděl Antiochos. „Měls nějaké plány?"

„Já ji miluju!" řekl Major.

Kapitola III

Antiochos se zadumal.

„Poslyš," řekl, „nehodlám dopustit, abys prováděl pitomosti. Dneska ji maličko prostuduj u a pak ti řeknu, jestli pro tebe je."

„Jsi skutečně dobrý přítel," řekl Major.

Kapitola IV

Party se dobře rozjížděla. To je jev naprosto běžný v případě, kdy se hosté dostaví všichni zhruba zároveň. V opačném případě se první dvě hodiny trousí jen nezáživní trhlíci se zákusky domácí výroby, sice výtečné chuti, nicméně jinak zcela nevyvedenými.

Takový druh zákusků však Majorovi po chuti nebyl, a proto se při svých večírcích vždycky uchyloval k jednomu triku, že totiž tekutiny i poživatiny obstarával sám. To mu také zajišťovalo vůči hostům jistou nezávislost.

Odbočení

Ocitnout se nedopatřením na špatně se rozjíždějící party je silně skličující.

Pán – či paní – domu prodlévá v prázdné místnosti, jen se dvěma třemi přáteli, kteří přišli dřív. Ani vidu ani slechu po pohledné dívce, protože pohledné dívky přicházejí zásadně později.

Takové okamžiky si vždycky vyhlédne mladší bratříček k nerozvážným exhibicím. Později by se už neodvážil. A hlavně, potom už bývá pod zámkem.

A hle, oni dva tři nešťastníci se na čerstvě vyleštěných parketách nutí do sošných figur, aby napodobili toho či onoho – zkrátka skutečné tanečníky, kteří to na rozdíl od nich dovedou.

Ani tihle si totiž už později netroufnou...

Představte si proto, že jste dorazili nikoli mezi prvními a oslava je v plném proudu.

Vstupujete. Čačtí tovaryšové vás vítají herdou do zad. Ti, se kterými byste si zrovna neradi tiskli ruce, už tančí – vždycky už tančí, a odtud ten nesoulad mezi vámi. Jediným okamrkem zjišťujete výskyt použitelných dívek (dívka je použitelná, jen pokud je hezká). Jsou-li jaké, je vše v pořádku: party teprve začala, nikdo je ještě ani moc neprotancoval ani nezužitkoval, protože chlapci, kteří přišli bez dívky – většinou jsou to ti ostýchaví, ještě nemají dost popito, aby se odvážili.

Vy samozřejmě máte kuráže dost i bez pití, a proto také přicházíte sami, bez partnerky.

Nesnažte se být duchaplní. Ony stejně nechápou. A ty, které chápou, jsou už vdané.

Přemluvte ji, aby se s vámi napila. Toť vše.

Tu se pak vaší mazanosti naskýtá možnost vykonat pravé zázraky, neboť je nutno obstarat láhev čehokoli.

(Stačí ji vzít ze skrýšky, kterou jakoby mimochodem ukážete některému čerstvě příchozímu, co ještě neví, jak to chodí.)

Schovejte si ji do kalhot, ať jen hrdlo vykukuje přes pásek. Vraťte se k vyhlédnuté kořisti. Nastrojte nevinný výraz s jemně tajemným podtónem. Uchopte ji za ruku, nebo spíš v pase a šeptněte: „Teď zase vy seženete skleničku, jedna pro oba postačí, já už jsem to první zařídil... Pšššt.“

Nato se snažíte vloudit do vedlejšího pokoje. Zamyká se? Ale! Ta náhodička! A uvnitř Admirál. To je váš kámoš. Pochopitelně

není sám. Ťukáte na výplň dveří, třikrát slabě a jednou silně nebo sedmkrát středně a dvakrát slabé, podle toho, jak zní vaše dohoda s Admirálem. Jakmile se ocitnete vevnitř, dveře znovu rychle zamknete a nesnažíte se moc pošilhávat po Admirálovi, jak se vrací do své bojové linie. Ostatně si vás ani nevšímá, jsa cele zaujat choulostivou operací, při níž ruka nenápadně proniká boční skulinkou v sukni partnerky, dívky to inteligentní, neboť inteligentně oblečené. Bez jakékoli účastlivé opatrnosti – Admirál má totiž vlastní pití – vytahujete láhev. Už vás studí. Zůstaňte pak u dveří, aby bylo slyšet zaťukání, až přijde ona...

A ona nejde.

Z té rány se musíte vzpamatovat, a tak odzátkujte a pořádně si přihněte přímo z láhve. Pozor. Alespoň polovinu si nechejte. Možná, že ještě zbývá jakás naděje...

Ťuk! Ťuk! ozve se na dveře...

VY *(hrubě, jen ať vidí)*: „To jste si nemohla malinko pospíšit?“

ONA *(předstírá překvapení, jinak spokojená sama sebou)*: „Vy jste ale zlý!“

VY *(lehce si ji přitahujete za pas)*: „Ale ne, dobře víte, že zlý nejsem...“

ONA *(předstírá, že se chce vymanit, což vám dovolí ledabyle prověřit pravé ňadro)*: „No tak, nezlobte...“

VY *(stále ještě u pravého ňadra, nicméně dáváte najevo, že myslíte na něco jiného; pak velmi uvolněně)*: „Skleničku máte?“

ONA *(vítězoslavně třímajíc jakýsi náprstek)*: „Samozřejmě, podívejte!“

(Pokračuje): „Musím vám to vysvětlit. Jakub mě požádal o tanec a já nemohla odmítnout...“

VY *(nabručeně)*: „Kdopak je to ten Jakub?“

ONA: „No přece Jakub! Ten, co mě sem přivezl autem!“

VY: „Aha! Ten slámově nablonďalý blb?“

ONA: „Je náhodou moc milý. A pak, vlasy nemá vůbec do slámová...“

VY: „Tak vám se teda líbí slámové vlasy...“

ONA *(s pěkňoučkým úsměvem)*: „Samozřejmě!“

VY (naštvaně, protože vlasy máte hnědé): „Proti gustu...“

ONA: „Nebuďte bláhový...“

(Směje se, lehce se k vám přitočí a její pravá, v lokti uvolněná ruka vám spočine na levém bicepsu. Vy jí zase pravou paží ovinete tělo a trošku stisknete.)

„Ale vždyť vy nic nepijete.“

„Vždyť jste mi taky nic nenalil.“

Tak tedy volnou levou rukou naléváte, upíjíte společně a přitom si pořádně polejete kravatu. Kapesník nemáte. Znechuceně si sedáte na jediné volné křeslo (divan si už téměř celý zabral Admirál). Ona stojí před vámi a svým kapesníkem se vám snaží kravatu utřít.

„Takhle je to pohodlnější, jste tak velký.

Nepatrně se natočí, aby vám nabídla svůj levý bok, a tu již stačí lehce postrčit a ona vám dosedne právě na pravé koleno.

Pokračování závisí na vaší momentální inspiraci.

Nakonec vám působivě popíše, jaký že druh chlapců miluje. To už si ovšem zjistila, jaké máte oči, aby náhodou neřekla hnědé, když vaše jsou modré.

Tak takhle to chodí jen na večírcích, kde vás už na samém počátku neodradí upřímně potrhlé ksichtíčky několika možných zájemkyň.

I takový případ však může nastat. Pak je to ovšem technicky komplikovanější.

Poznámka:

Řeč je zde o večírcích způsobných, kde se souloží pouze po dvojicích, a to jednotlivě a výhradně v místnostech oddělených od tanečního parketu alespoň závěsem.

Ostatní večírky jsou mnohem méně zajímavé a nelze tu dosáhnout nikdy výsledků srovnatelných s tím, co mohou

poskytnout profesionálky tohoto sportovního odvětví, obrátíme-li se na ně.

Kapitola V

Teoretickým řešením problému, tak jak je zformulován v závěru posledního odstavce svrchu řečené digrese, se Major zabýval již zamlada. Mohou nastat dvě varianty:

A) NENASKYTNE SE ANI JEDNA PĚKNÁ DÍVKA

Tato eventualita je poměrně častá, zvláště jste-li poněkud vybíraví.

a) Party je zorganizována dobře

Vrhněte se na stůl s občerstvením a není o čem hovořit. Tahle situace totiž může nastat jen v případě, že se večírek nekoná u vás, protože když party pořádáte vy, jsou pěkné dívky zajištěny. Pakliže vám ovšem pořadatel neobstará ani tohle tak nepostradatelné zboží, co byste se u jeho stolu s občerstvením žinýrovali.

b) Party je zorganizována špatně

Odejděte, a abyste se aspoň nějak odškodnili, odneste si kus nábytku.

B) PĚKNÉ DÍVKY SE NASKÝTAJÍ, ALE JSOU ZABRANÉ

Teď teprve začíná ta správná zábava.

a) Pracujete sólové (neboli metoda partyzán)

1. V domácím prostředí

Nastrojte to tak, abyste nepohodlného soka vzdálili, a to rozličnými prostředky soupodstatnými s jeho přirozeností. Nicméně se přitom co nejdéle vynasnažte si ho nepohněvat.

Pracujete-li sólově, zbývá snad jen jeden způsob – soka napájet – a přitom pečlivě dbát:

a) aby jeho partnerka, po které dychtíte, nepila příliš nebo nikoli v jeho příliš těsné blízkosti;

b) abyste ani vy nepili tolik, co on.

Napájejte ho takovými směskami slitků, že by do lososova zrůžověl i vzrostlý Senegálec. Jakmile si přestane vidět do sklenky, do tmavá zahustěte červeným portským a přimíchejte cigaretový popel. Odveďte ho, aby se vyzvracel:

a) buď do umyvadla, pokud jen pil;

b) nebo do záchodu, pokud pojedl koláčů, neboť kousky z jablkového koláče by umyvadlo ucpaly;

c) nebo venku, máte-li zahradu a prší.

Bedlivě si přitom zajistěte doprovod jeho partnerky. Možná si ho nakonec zhnusí. V každém případě to zařiďte tak, aby se váš sok zneuctil. Potom ho už jen uložte do míst, která nevezmou škody.

Zde se opět mohou vyskytnout dvě varianty:

a) jeho přítelkyně ho nechá spát.

V tom okamžiku máte vyhráno. Pokud ovšem má váš sok ještě uloženo, aby onu dívku doprovodil domů, ve vhodné chvíli zapracujte na jeho vystřízlivění: přes nos mu řádně naložte namočenou utěrkou a vpravte do něho skleničku rybího tuku nebo kávu s vitriolem (s vitriolem nepřehánět).

b) je nezdolně oddaná a zůstává s ním.

Jsou pravděpodobně zasnoubeni. Pak už vám zbývá jen možnost, že se po hodině potichoučku vrátíte a zastihnete je, jak

souloží.[*)] Třeba i to vám může poskytnout kratičký požitek, máteli ovšem službu, aby to po vás pak uklidila.

Rušivý faktor: chlapík je neopitelný.

Zde není řešení, to byste museli být opravdu mnohem lepší než on.

2. Na cizím území

a) Na území individua, po jehož partnerce dychtíte

Jeho pozice je vskutku velice silná, neboť je vysoce nepravděpodobné, že by se opil do němoty.

Pokuste se ho eliminovat následujícími metodami:

1. V koupelně zařiďte řádně promyšlenou záplavu:

a) kouskem cyklistické duše (opatřit si předem);

b) kouskem gumové hadice (tu najdete na místě – u bojleru nebo plynového kotle; začasté je ovšem taková hadice příliš tenká);

c) zubním kelímkem, kterým zablokujete jeden z kohoutků u vany (metoda jednoduchá, elegantní, účinná).

2. Ze dvou novinových výtisků vytvořte kulovité ucpávky a vystelte jimi odtok od záchodové mísy (lze dosáhnout vynikajících výsledků).

3. Svrchu naznačenými postupy opijte důvěrného přítele pána domu do mrtvolnosti. Je ovšem nebezpečí, že jakmile se pán domu postará o první pomoc, neprodleně se vrátí, aby vám uzmul svůj majeteček. Jeho majeteček také nemusí vůbec projevovat ochotu vsadit na jiného jezdce, poněvadž majitelem klíče k pokojům nejste vy, ale on. Anebo protože je třeba stejně tak zručný jako vy?

b) Na území zcela libovolného hostitele

Zde bojujete přibližně stejnými zbraněni. Znamená to, že vaše šance nejsou zase tak ohromné. Vždy je možno se pokusit soka

[*)] Odpusťte, jiné slovo nelze.

očernit – operace toť choulostivá, pokud jste si k tomu nepřinesli prostředky (proto nezapomenout zakoupit). Ale může se stát, že se k vám chová natolik bratrsky a je ve svých výlevech tak dojemný, že jen to pomyšlení na váš záměr vám může srdce utrhnout. Pak už jen myslíte na to, jak oběma hrdlátkům požehnat. Vždycky zkrátka nejde strčit svou vrozenou dobrotu pod poklop.

Celkem vzato, jeví se sólová práce jako dosti delikátní záležitost.

b) Pracujete v parte

Zde málo záleží, zda působíte v domácím prostředí nebo u Budulínků. Práce je to krajně jednoduchá a i k dosažení vynikajících výsledků nemusíte být víc než čtyři, včetně vás. Hlavní nebezpečí spočívá v tom, že by si některý z vašich parťáků mohl chtít přisvojit cílovou prémii. Při jejich výběru na to musíte brát zřetel. Operace opíjení protivníka je zde vyloučena, neboť se jedná o řešení příliš snadné, určené případům, o nichž jsme již pojednali. Pokud se přece jen objeví, pak pouze jako doplněk sloužící k zvýraznění dokonalosti odvedené práce.

Zásada: počínat si tak, aby váš nepřítel:

1. Zmizel pod zničujícím přívalem ostudy, a to jedním z následujících způsobů:

a) Vyprovokujte ho, aby se pustil do půtky s tím hubeňourkem vzadu (je to jeden z vaší party), co se nezdá, nosí brýle, a už šest let cvičí džudo.

Pak už si ho přebírají zbylí dva parťáci, aby ho dorazili, utěšujíce ho notnými dávkami libovolného dryáku.

b) Vtáhněte ho do jedné z těch nevinných her, kde se hráči svlékají (a švindlujte, pochopitelně). Tento postup však nelze doporučit, jestliže švindluje lépe než vy (každopádně se zaopatřte čistými slipy a ponožkami), anebo kdyby mu nahota dovolila parádit s proklatě vypracovanými svalovými hrbolky... Pomněte

také, že může mít stále ještě šaty na sobě, zatímco vy je už mít nebudete; dbejte své inspirace, ale ve vší skromnosti.

Nosí-li podkolenkové podvazky a dlouhé spodky, s pokusem neváhejte.

2. Zmizel z oběhu

Při správném uplatnění této metody zaručeně docílíte:

a) že pacient bude vyhoštěn do sklepa nebo na záchod;

b) že ve vašem doprovodu (a v kámošově auťáku) bude vzdálen. V nejbližší hospodě ho řádně nalijete pivem a o jededenáct kilometrů dál ho u stromu vysadíte, aby se vyčůral. Anebo tohle: navrhněte mu, ať se s vámi jde vykoupat, a v pusté krajině mu pak zmaříte kalhoty. Přečetné varianty;

c) a konečně – finta fint – že ho vručíte zkušené operátorce bez předsudků.

P.S. *(poznámka sexuologická)*: CELÁ NAŠE STUDIE POZBÝVÁ PLATNOSTI, JSTE-LI PEDERAST. V TOM PŘÍPADĚ VÁM VŘELE DOPORUČUJEME, ABYSTE SI OPATŘILI ZNÁMOU KNIHU GENERÁLA ROBERTKA KUDRNY DO UKOJETÍNA NA KOLOMAZI.

Kapitola VI

Toto nezbytné odbočení lehce dovolí pochopit, že Majorovy recepce nebyly jen takové sprosté mejdany, a tudíž že to, co jsme vyložili, nemá absolutné žádný vztah k pletce, k níž se Major s určitostí namane.

Kapitola IV

Jak bylo vysvětleno v kapitole VI., dotýkají se kapitoly IV. a V. Majora jen neurčitě, a soudnost sama nás proto navrací ke kapitole IV.

Řka: „Jsi skutečně dobry přítel,“ políbil Major Antiocha vroucně na čelo, jež řečený Antiochos za tím účelem lehce sklonil, a vzdálil se do parku, pídě se po svém mackintoshi. Nechtěl totiž Antiochovi v jeho pokusech překážet.

Mackintosh seděl před madagaskarským smrkem a plačtivě bekal. Vadil mu všechen ten rozruch kolem a bolely ho drápky.

„To je otrava, co?“ mile se ho optal Major a podrbal ho mezi stehny. Vystříklo pár kapek smrduté tekutiny, mackintosh vyprskl „Pšcháá!“ a utekl.

Osaměv, vnořil se Major do své zamilovanosti. Utrhl astru, pečlivě jí spočítal okvětní lístky, aby se ujistil, že nehrozí nebezpečí, a upraviv počet na násobek pěti mínus jedna, pustil se do odlisťování.

„Miluje mě...,“ zavzdychal,

„trochu
moc
vášnivě
trochu k zbláznění
moc vůbec ne
vášnivě
trochu k zbláznění
moc vůbec ne
vášnivě
k zbláznění
vůbec ne

Do prdele!“ zařval... Aby ne, nechal jeden lupínek přespočet.

Kapitola V

„Vlastně mě ani ještě nemůže milovat,“ vzchopil se Major, aby se utěšil, „přece mě ještě pořádně nezná...“

Jakkoli skromné, toto pomyšlení ho nijak neutěšilo.

Vyběhl cestou vzhůru a dorazil k Žitomírovu autu. Byla to Romadůrka příslušné červené barvy, s širokým chromovaným pásem kolem hrdla palivové nádrže. Ten poslední model, pochopitelně: dvanáctiválec, šestistopý půltakt do V. Ale Majorovi se přesto víc zamlouval model synkopický.

V tom okamžiku se na zápraží zjevil Žitomír z Motolice, tanče s Koukolkou. Majorovi udělalo srdce v hrudi „žbluňk“, převrátilo se bradou vzhůru a na místě zatuhlo. Tak to aspoň Major cítil.

Z dvojice nespustil oči. Skončila deska. Bylo to: *Give me that bee in your trousers.* Ihned následovala další melodie: *Holy pooh doodle dum dee do,* na zápraží se vřítil Antiochos, vyzval Koukolku k tanci a ta přijala. Majorovi se ulevilo a srdce se mu roztlouklo.

Osiřelý Žitomír si ve dveřích zapálil cigaretu a nonšalantně scházel po schodišti.

Došed k Majorovi, jenž ve svém zájmu o Romadůrku nepolevoval, pocítil k němu příval sympatie a vesele mu navrhl:

„Mohu vás svézt? Chcete si ji vyzkoušet?“

„Velice rád,“ usmál se Major mile, skrývaje pod pláštíkem laskavosti hotové peklo tisícera machiavelistických ďáblíků.

Po třech stech metrech, na konci Gambettovy avenue, zatočil Žitomír na Majorův pokyn doprava. U aprilvilleského kostela zatočil doprava na vyštěrkovanou cestu k Versailles.

Před hospodou Tatíka Otíka dal Major Žitomírovi znamení, aby zastavil.

„Pojďte na jedno,“ řekl. „Mají tu bezva pivo.“

Lokty se zabořili do barového pultu.

„Jedno tady pro toho pána a pro mě sklenku portského,“ objednal Major.

„Vy si pivo nedáte?“ optal se Motolice udiveně.

„Ne,“ odvětil Major, „nedělá mi to dobře na klouby.“

Byla to samozřejmě hrozná lež. Po pivu Majorovi jakživ nic nebylo, až na rychlý, chvilkový nárůst dolních končetin.

Motolice vypil pivo.

Ještě jedno!“ poručil Major.

„Ale...,“ zaprotestoval Žitomír a hlasitě říhl.

„Nene... Prokážete mi tím laskavost,“ řekl Major. „Jde to samozřejmě na mě.... To je to nejmenší, jak se vám revanšovat.“

Motolice vypil druhé pivo, Major zaplatil, pak vyšli, usadili se v Romadůrce a pokračovali směrem na Versailles.

Projeli tím starobylým městem, na němž ulpěl dech Velikého Krále, dech mocný a nezaměnitelný, načež dorazili do lesa u Marly.

„To auto teda jede,“ poznamenal taktně Major.

„Ano,“ odvětil Žitomír, „ale musím se nutně vyčůrat...“

Kapitola VI

Za volantem skvělé Romadůrky příslušné červené barvy vyšplhal Major na přímý záběr po zahradní cestě, a brilantně ji ovládaje, zastavil před vchodem svého domu. Vůz se sice rozjel pozpátku, ale to už Major vystoupil, a tak autu nic nebránilo, aby se rozpláclo o zeď, v niž v těch místech přecházela zahradní mříž. Škodu přitom vzal jen jeden pajasan, utrpěv jasnou, ač lehkou odřeninu.

Nahoře přede dveřmi Majora uvítal Antiochos.

„Nepřečetl kapitolu pátou...,“ prostě odtušil Major.

„Víš přece, že není do počtů,“ odpověděl Antiochos.

„Máš pravdu,“ řekl Major. „Nebožátko jedno!“

„Jsi moc útlocitný,“ ujistil ho Antiochos.

„Máš pravdu,“ řekl Major. „Individuum jedno hnusné! Je to vul, vul jankovitá!“ (Major nevyslovoval kroužek nad ů.)

„Přesně tak,“ přitakal Antiochos.

„A Koukolka?“ otázal se Major.

„Šla se trochu upravit.“

„Je to dlouho?“

„Tak čvrthodinka. Dalo mi to zabrat, než jsem jí našel jehlu a nit," pokračoval Antiochos.

„Jakou nit?" navázal Major diskrétně, naťukávaje svou otázku falší o mantinel.

„Takovou, co by měla stejnou barvu jako kalhotky," odvětil neméně diskrétně Antiochos.

„Drží dobře, ta nit?" pokračoval Major zneklidněn.

„Nešil," pravil Antiochos. ‚Je to jen umělé hedvábí. Jak zvlhne, pouští."

Kapitola VII

V Majorově velkém salónu ruch dosahoval vrcholu. Doprovázen Antiochem sem vstoupil Pán těchto míst a zamířil k baru, neb se cítil vyprahlý jak popelník v hasičském výboru.

Nalil si oranžády, a napiv se, daleko vyplivl pecku (Boleslava), co ucítil pod jazykem. Antiochos si zatím ze zvlášť vybraných zásob hotovil trochu „Monkey's Glandu". Bylo to teploučké. Bylo to dobroučké. Silně to vonělo polštářkem (jak říká Edith, co má k těm zvrhloučkým vůním spády).

Když dopil, vklouzl Antiochos za Koukolku, jež – dle zaběhnutého výrazu – zvesela rozprávěla s jednou přítelkyní. Docela ujde, ta její přítelkyně, napadlo Majora, který chtěl svému komplicovi uvolnit prostor k dalšímu pokusu, a tak hledal náhražku spřízněné duše.

Zpoza Koukolky pak Antiochos přeněžným a zcela přirozeným pohybem rukou nabral dívčin hrudní košíček, vtiskl jí polibek na levou skráň a vyzval ji k tanci.

Vytočila se mu a následovala ho doprostřed místnosti. Pevně ji objal, aby mu plavovlásčina skotská plisovaná sukně pomohla skrýt část jeho profilu od pásku po kolena. Pak už se nechal prostoupit rytmem skladby *Cham, Jonah and Joe Louis playing Monopoly to-night*, jejíž ladné akordy se naléhavě rozzvučely.

A Major se uklonil Koukolčině přítelkyni a následujících šest tanců ji nepřestajně deptal otázkami o Koukolčině rodokmenu, jejích zálibách, četnosti vycházek, dětství atd. atd.

Tu zacinkal zvonek u mřížových vrat a Major, odváživ se až ke dveřím, na dálku rozpoznal nezaměnitelnou postavu Kornela Prince, souseda, kterého ani tentokráte neopomněl pozvat. Kornelův příbytek se tyčil jen dvacet metrů od Majorova, proto přicházel vždy poslední. Bydlel tak blízko, že nemusel pospíchat, aby přišel včas. Odtud to zpoždění.

Kapitola VIII

Kornela sužoval periodický vous, jehož rychlosti růstu se vyrovnala snad jen rozhodnost, s jakou jej po půlročním pěstění bez upozornění, ale s kyselým obličejem obětovával.

Kornel nosil oblek námořnické barvy, žluté, děsně špičaté střevíce a předlouhé vlasy, které měl ve zvyku den předem pečlivě umýt.

Kornel projevoval nejrozmanitější nadání pro žertéřské skládanie, raketu míče metánie, piňkpoňk, matematiku, pianozvracenie a spoustu věcí, ale nikdy si nedal tu námahu to někam dotáhnout. Zato neměl rád ani psy, ani záškrt, aniž jiné škrty za či před, ani jiné nemoci a jeho zaujatost byla v tomto směru pobuřující.

Obzvláště se pak štítil Majorova mackintoshe.

Narazil na něj v ohybu cesty a s odporem se mu vyhnul.

„Pšcháá!“ vyrazil mackintosh pobouřeně a odkráčel.

Jinak se dívky shodovaly v tom, že Kornel by mohl být docela roztomilý mládenec, kdyby si pravidelně, a ohlásiv to s týdenním předstihem, stříhal vous, kdyby omezoval objem své přebujelé hřívy a kdyby po dvoudenním nošení jeho oblek pokaždé nevypadal jako vyválený v koňském trusu.

Kornel jeden zatracená! Tak málo pečoval o svůj vzhled.

Kornel tedy vstoupil a potřásl Majorovi rukou po dřevním zpuosobu: palec na palec, ukazovák za ukazovák – tak aby tyto výrůstky zahnuté v háček tvořily rovinu k palci kolmou a nebránily oběma rukám v synchronizovaném, plynule vzestupném pohybu.

Stejně tak si potřásli rukou s Antiochem a ten mu řekl:

„Tak jste přišel, Kornele! A co váš vous?“

„Dnes ráno jsem jej ustřihl!“ nato Kornel. „A byl to hrůzný pocit.“

„To kvůli Janince?“ otázal se Antiochos.

„No pochopitelně, jak jinak,“ zaskřípal Kornel. Skřípání u něho bylo něco na způsob úsměvu.

Bez dalších formalit se pak Kornel vydal za Janinkou, která jen taktak že se už nezmocnila *Palookas in the milk*, jedné z posledních desek Boba Fi Bycha, co nedávno Antiochos zakoupil. Zpozorovala ho až v poslední chvíli, když už k ní Kornel napřahal svůj ukazovák, aby ho divoce zabořil do tukového polštářku na jejím pravém rameni. Trhla sebou a dala se s ním beze slova a otráveně do tance. S lítostí myslela na tu desku.

Čas od času se při tanci kácel vzad, vrtě se na patách takřka co nebozez a s tělem v pětasedmdesáti stupních k horizontále. Když užuž hrozil přepadnout, jakýmsi zázrakem vyrovnával rovnováhu, prudce měnil směr a špičkami střevíců, nepohnutelně nasměrovanými k nebesům, udržoval svou partnerku v poslušnosti a uctivé vzdálenosti. Téměř nikdy se nepohyboval kupředu, ale svou tanečnici stále táhl za sebou jako pouliční lampu, o kterou se lze vždy opřít. Neuplynula vteřina, aby knokautem neposlal k zemi některý neobezřetný pár, takže v deseti minutách se stal nesporným pánem středu parketu.

Když netančil, napodoboval Princ prasouščí zpěv či se zaobíral konzumací rozředěného alkoholu v množství blížícím se jedenáctině plné sklenky, aby se neopojil příliš rychle.

Major stále tančil s Koukolčinou kámoškou a Antiochos právě zmizel v malém soukromém erotodromu vedle tanečního sálu, kde na hromadě ležely kabáty.

Doprovázela ho, hleďme, Koukolka.

Kapitola IX

Veselí účastníků se zdálo ochabovat a jisté rezaté individuum vysoké postavy, neochvějně si šlapající na jazyk navzdory svému zřetelně americkému jménu – Willy či Billy, to jak kdy, se jalo obecenstvo rozveselovat.

Osvědčujíc ďábelskou zručnost, zastavilo to gramofon tak, že vytáhlo šňůru ze zásuvky – s touhle tajnou fintou Antiochos nepočítal – a postavilo se to doprostřed sálu.

„Tak tedy," vece, „navrhuji vám, aby teď tady pro zpestření řekl každý pár vtipů... nebo něco zazpíval. Aby se neřeklo, že jsem poseroutka, začnu."

Šlapalo si to na jazyk tak, že jste si museli při jeho poslechu změnit pravopis.

„Je to hiftorka," feklo to, „o chlápkovi, co fi flape na jafyk."

„Bef frandy," křikl Antiochos pootevřenými dveřmi erotodromu, aby ho bylo slyšet.

Proběhlo lehké zamrazení.

„Vlaftně," nato zrzek, „fi na tenhle vtip uf moc nevfpomínám. Feknu vám jiný. Mládenef vyfval dívku v kavárně k tanfi."

„Proč zrovna vyrval?" ozval se anonymní dotaz.

„Tak teda," pokračoval Willy, nevšímaje si rušitele, „po dvou tanfích ji vyvede na chodbu a fíká: ‚A teď fe jede ke mně na chatu.' Překvapená dívka fe ptá: ‚To děláte fe ffemi dívkami takové nehoráfnofti?' ‚Ano,' a bere ji fa ruku. Dívka mu dá fafku: ‚Vy fprofťáku – a doufám, fe fdycky doftanete facku.'

‚Ani byfte nevěfila, větfmou flefny jedou na chatu.'„

A Willy fe rofefmál.

Poněvadž všichni ten vtip znali, tu a tam se někdo rozpačitě uchechtl.

„Kdyf teda chfete," pokračoval Willy, „řeknu vám eftě jeden. Ale pak uf mufí někdo dalfí. Tfeba ty, Jofefe."

Zatímco Jofef protestoval, Antiochos se úspěšně přeplížil k zásuvce a po hmatu za zády zapojil gramofon. Tanečníci se znovu roztočili a zhnusený Willy si krče rameny brumlal:

„Konef konfů, ať fi dělají, fo chtějí... Já je chtěl jen trofku rofvefelit."

Major opět popadl svou tanečnici a Antiochos se vrátil do erotodromu k již znovu upravené Koukolce. Už se jí stýskalo.

Kapitola X

Uprostřed marlyjského lesa seděl Žitomír z Motolice pod kaučukovníkem a polohlasně už půl hodiny nadával. Polohlasně proto, že první půlhodinu nadával nahlas, a v levé hlasivce mu zadrhlo.

Kapitola XI

Proniknuv opětovně do erotodromu, zaznamenal Antiochos v rohu nahoře na hromadě navršených kabátů čtvero nohou, jichž si předtím nevšiml. Byli to dva, kteří tam nahoře prověřovali své specifické diference pomocí kalibrační metody „vejde nevejde", jak doporučuje Úřad pro Strojní Normalizaci.

Dívka měla krásná kolena, ale též zrzavé chloupky, jak Antiochos zjistil, když zvedl hlavu. Tak sytá barva ho šokovala a cudně se odvrátil.

Spodní plášť byl nepromokavý, a tak Antiochos dále oba milovníky fyziologie nevyrušoval. Nepáchali konečně nic zlého. V tomhle věku je vhodné se o takových přirozených záležitostech poučit.

Antiochos pomohl Koukolce upravit sukni, jež sama od sebe jakoby již jevila snahu k odchodu, a objevili se znovu v sále, jakoby se bylo nic nestalo. Stalo se vlastně tak málo...

Major stál zasmušile vedle gramofonu. Antiochos k němu přistoupil.

„Můžeš jít na věc," řekl.

„Že je to dobře vychovaná dívka!" pravil Major.

„Ano, a dokonce ještě víc. Má skvělý prstoklad."

„Vsadím se, že je ještě panna!" prohlásil Major.

„Ještě před dvaceti minutami bys tu sázku vyhrál."

„Tomu sice nerozumím," řekl Major, „ale mě se to netýká. Myslíš si teda, že je to dívka, jak má být?"

„Přesně jak má být, starouši," ujišťoval Antiochos.

„Myslíš, že mám šanci?" dodal Major, pln naděje.

„Ale samozřejmě, starouši," ujistil ho opětovně pomocník a odmlčel se, protože v ten moment se jal pozorovat vskutku velmi swingovní pár.

Sameček měl zkadeřené pačesy a nebesky modrý oblek se sakem padajícím až k lýtkům. Tři rozparky vzadu, sedmero nabírání, dva dragouny nad sebou a na zapínání jediný knoflík. Kalhoty jen stěží přesahovaly sako a byly tak úzké, že lýtko z toho podivného futrálu obscénně čouhalo. Límec vystupoval až k vrcholkům uší. Ty vykukovaly jen díky dvěma malým výkrojkům z každé strany. Měl kravatu z jediné, umně provázané niti z umělého hedvábí a oranžovoslézový kapesníček. Hořčičně žluté ponožky, téže barvy jako Majorovy, ovšem mnohem méně švihácké, se ztrácely v bezových semiškách, zpustošených dobrou tisícovkou rozličných vpichů. Byl swingovní.

Samička také měla sako. Nejméně o milimetr z něho vyčuhovala široká plisovaná sukně z mauricijského tarlatatánu. Byla báječně stavěná a zadeček se jí vzadu vrtěl na krátkých tlustých nožkách. Potila se v podpaží. Její oblečení, méně výstřední, než měl její druh, pozornost takřka nepoutalo: sytě

červená blůzka, čokoládově hnědé hedvábné punčochy, světle žluté vepřovicové botky bez podpatků, devět pozlacených náramků na levém zápěstí a kroužek v nose.

On se jmenoval Alexandr a přezdívali mu Koko. Ona se jmenovala Marie. A přezdívali jí Koko.

Koko uchopil Koko za levý kotník, a protočiv ji obratně vzduchem, nechal ji dopadnout obkročmo na levé stehno, pak, švihnuv pravou nohou nad partnerčinou hlavou, prudce se od ní odpoutal, takže teď stála čelem k jeho zádům. Načež náhle padl nazad do mostu, hlavu provlékl dívce mezi stehny, a rychle se vztyčiv, zvedl ji do vzduchu, aby ji pak hlavou napřed protáhl mezi svýma nohama, takže se nakonec ocitli ve stejné pozici, on zády k její hrudi. Nato, obraceje se k své družce čelem, vyrazil ostré „Yeah!“, zatřepal ukazováčkem, ustoupil tři kroky vzad, udělal čtyři kroky vpřed, pak jedenáct stranou, šest s otočkou, dva na břiše – a tenhle cyklus se celý opakoval. Z obou se pot řinul proudem, tančili soustředěně, ač trochu rozrušeni onou poněkud uctivou pozorností, již bylo lze vyčíst z obdivných tváří diváků. Byli tuze, tuze swingovní.

Antiochos lítostivě povzdychl. Na tyhle srandičky už byl moc starý a slipy mu rozhodně špatně držely.

Vrátil se ke svému rozhovoru s Majorem.

„Proč ji nevyzveš k tanci?“ zeptal se.

„Neodvažuji se...,“ řekl Major, „mám před ní ostych. Je příliš dokonalá.“

Antiochos poodešel k dívce a její velké znavené oči na něm spočinuly s neskrývaným potěšením.

„Poslouchej, musíš si zatančit s Majorem; on tě miluje.“

„A to mi říkáš teď!“ vyhrkla Koukolka pobouřeně a zneklidněně.

„Ujišťuji tě, že tak by to bylo lepší... Je moc milý, prachatý a úplně pitomý. Ideální manžel.“

„Cože? To bych si ho měla vzít?“

„Ale samozřejmě!“ pravil Antiochos... přesvědčivě.

Kapitola XII

Žitomír se již rozhodl vstát a blížil se k Majorovu domu. V tu chvíli mu zbývalo už jen devět kilometrů osm set metrů pochodu. Levá noha ho bolela. Nesla zřejmě větší zátěž než pravá, jelikož Žitomírův krejčí svého zákazníka vždy považoval za normálně rostlého.

Do Versailles pronikl něco před půl sedmou a teoretickou pěší trasu si zkrátil o deset minut tak, že postupně využil složité soustavy tramvajových tras, na nichž se modrošedé stroje chovaly přehnaně hlučně.

Poslední z nich ho vyložil nedaleko míst, kde začíná proslulé pikardské pobřeží.

Rozhodl se zkusit autostop. Když kolem projížděla stařičká Zebřička o třech koních s tučnou dámou za volantem, zoufale vztáhl paže k nebi.

Zastavila se u něho.

„Děkuji, madam,“ řekl Žitomír. „Jedete přes Aprilville?“

„No to ne, pane,“ řekla paní. „Proč bych jela do Aprilvillu, když bydlím tady?“

„To je pravda, madam,“ souhlasil Žitomír.

Vzdálil se jen nerad.

O sto metrů dál už začínal supět, a to byl teprve v první třetině stoupání. Opětovně se zastavil.

Projelo auto. Byla to Napoleonka, model 1905, s ventily na chladiči a rozebranou zadní nápravou.

Zastavila se ani ne na metru (stoupalo to) a jakýsi převousatý stařík vykoukl z okénka.

„No jistě, mladíce,“ pravil ještě dříve, než stačil Žitomír oťukat terén, „jen si nastupte, ale předtím trochu zatočte klikou.“

Klikou točil dvanáct minut, a když už chtěl konečně otevřít dvířka a nasednout, auto vystřelilo. Staříkovi se podařilo zastavit až nahoře na kopci.

„Omluvte nás," řekl pánovi z Motolice, když k němu poklusem dorazil. „Jak se udělá pěkně, trochu oživne."

„To je přirozené. Zřejmě druhá míza."

Usadil se po staříkově levici a Napoleonka to vzala s kopce plnou parou.

Pod kopcem jim praskly obě levé pneumatiky.

„Musím si najít jiného krejčího," napadlo Žitomíra zcela bezdůvodně a naprosto nelogicky.

Stařík zuřil.

„Jste moc těžký," zařval. „Je to vaše vina. Já jsem od roku 1911 nepíchl."

„A to máte pořád ty samé pneumatiky?" optal se Žitomír, pln zájmu.

„Pochopitelně! Auto mám teprve od loňska. Duše jsou nové!"

„A vy, vy jste ročník 1911?" pídil se Žitomír ve snaze pochopit. „Nepřidávejte k píchnutí ještě urážku!" zabučel stařík, „a ty duše pěkně spravte."

Kapitola XIII

Přesně touž dobou si již Major něžně obtáčel Koukolku v pase a volným krokem sestupoval vstupními dveřmi do zahrady. Zabočil doprava na cestičku a v poklidu zamířil na konec parku, horečnatě se snaže z hlavy vydolovat nějaký námět hovoru.

Zahradní zeď byla v tom místě dost nízká. Lokty se o ni pohodlně opíralo jedenáct idividuí v námořnicky modrých oblecích a bílých ponožkách a přes řečenou zeď zvracelo.

„To je aspoň vychování!" poznamenal Major, procházeje kolem. „Dělají to radši k sousedovi. Ale škoda tolika dobrého alkoholu."

„Jak jste malicherný!“ řekla Koukolka a v jejím sladkém hlase zazněla výčitka.

„Miláčku!“ řekl Major, „pro vás bych obětoval vše, co mám!“

„Jak jste velkomyslný,“ usmála se Koukolka a přitiskla se k němu.

Majorovo srdce se rozplývalo v moři radosti a cákalo mocně kolem jako sviňucha. Zvukově to ovšem připomínalo polní vomitorium, ale to si neuvědomoval.

Přítomnost Majora a krásné plavovlásky jako by těm jedenácti vadila a jejich záda se zatvářila vyčítavě. Proto se oba pomalu zahradními cestičkami vytratili.

Usadili se na lavičku, kterou tam do stínu pod Ščrabeu Tropicanu ráno umístil Antiochos. Na Koukolku šlo spaní. Major nechal spočinout hlavě na družčině rameni a nosu bloudit ve zlatých pramenech, z nichž sálal záludný parfém, zatuchlina to voňavkářské ulice Royale a náměstí Vendôme. Jmenovalo se to Zaslepák a bylo to od Ďioura.

Uchopiv do svých dlaně své sladké přítelkyně, propadl Major cele vnitřnímu snění, kde se to hemžilo ztřeštěným blaženstvím.

Probral ho až studený vlhký dotek na pravé ruce. Otřásl se a vykřikl jako hejklík v extázi. Probudilo to Koukolku.

Také mackintoshe, jenž právě Majorovi ruku olizoval, vymrštil ten výkřik na dvanáct stop vysoko. Dotčeně odfrkl „Pšcháá!“ a vzdálil se.

„Chudák stará!“ řekl Major. „Vylekal jsem ho.“

„Ale to on vylekal vás, můj milý,“ opáčila Koukolka. „Je to pitomec, ten váš mackintosh.“

„Je ještě moc mladý,“ povzdychl Major. „A jak mě má rád. Ale, probůh! Vy jste mi teď řekla ‚můj milý‘!“

„Ano, omluvte mě,“ řekla Koukolka. „Byl to tak hrozný šok, to náhlé probuzení.“

„Ne, neomlouvejte se!“ zašeptal horoucně Major.... „Jsem cele váš.“

„Tak spěme, cele můj!“ uzavřela Koukolka a zaujala předešlou pohodlnou polohu.

Kapitola XIV

Antiochos, zůstav sám, právě uvítal trio opozdilců a v něm – ten zázrak – zářivou rusovlásku smaragdových očí. Další zlomky trojice, úplně nezajímavý chlápek s chlápkou, se již vzdalovaly směrem k baru. Antiochos vyzval rusovlásku k tanci.

„Asi tu nikoho neznáte, že?“ řekl.

„Ne,“ nato krásná rusovláska. „A vy?“

„Všechny ne, bohužel!“ povzdechl si Antiochos a naléhavě si ji přitáhl k srdci.

„Jmenuji se Jakubka!“ pravila, pokoušejíc se vmístit své stehýnko Antiochovi do rozkroku; ten důsledně zareagoval, políbil ji na ústa a líbal, až deska dohrála; byl to *Baseball after midnight*, jeden z posledních velkých hitů Proctera a Gambla.

Se svou novou partnerkou protančil Antiochos další dva kousky a i v kratičkých mezerách, oddělujících konec jedné a začátek následující desky, si ji pečlivě přidržoval.

Chystal se už k třetímu tanečku, když ho jeden chlápek v pepitovém obleku a s neklidným výrazem vyrušil a odvedl do prvního poschodí.

„Podívejte se!“ ukázal na záchodové dveře. „Záchod přetéká.“

A vypadalo, že se chce vzdálit.

„Moment!...“ lapl ho Antiochos ruče za rukáv. „Pojďte se mnou. Když jste na to sám, to není žádná legrace.“

Vstoupili do budoárku. Že to přetékalo, nebylo pochyb. A bylo vidět i zmačkané noviny.

„Když je to tak,“ vyhrnul si Antiochos rukávy, „musí se to uvolnit. Vyhrňte si rukávy.“

„Ale... vy už je máte...“

„Mám, protože vám rozbiju hubu, jestli to nespravíte, než se vteřinovka pětkrát zavrtí. Snad si nemyslíte," dodal Antiochos, „že mě, starého preambulu, budete učit, jak se vozí Budulínek na ocásku..."

„Áá?...," poznamenal ten druhý, když se mu prsty zabořily do měkkoty, jež vystýlala dno sifonu. Zatřáslo to s ním od hlavy k patě a celý okamžitě zbělal do smetanová.

„Napravo máte umyvadlo...," uzavřel Antiochos v okamžiku, kdy se nešťastník vztyčil a narazil na okno, jež nad ním jeho vrah právě otevřel. Rám vydržel a leb též.

Pak se Antiochos vrátil dolů.

Jak se dalo čekat, stála Jakubka u stolu s pohoštěním, obklopena dvěma individui soupeřícími o to, kdo jí dá napít. Antiochos se zmocnil sklenice, kterou se jim už podařilo naplnit, a podal ji Jakubce.

„Díky!" usmála se a následovala ho doprostřed parketu, jejž jakoby zázrakem právě Kornel uvolnil.

Opětovně ji obkroužil, zatímco se ti dva u stolu škaredě skřetili.

„No to se jen tak nevidí!...," uchechtl se Antiochos. „Má to ještě nosánek v placentě a troufá si to na profíka mého kalibru!..."

„Opravdu?" odvětila Jakubka, která to vše dobře nechápala. „Jé, a co je tamhleten zač?"

Do dveří salónu právě dorazil Žitomír.

Kapitola XV

Naštěstí gramofon právě spustil *Mushrooms in my red nostrils* a nešťastníkova vyzývavá lamentace zanikla v rámusících žestích; vřítil se ke stolu s občerstvením a na jeden zátah vyprázdnil dvě třetiny láhve ginu.

Naráz zapomněl na vše a přítomné ovinul blaženým úsměvem kozy, která si pod kopýtka nahrabala dost sena.

V rohu místnosti zahlédl až k cecíčkům vystřiženou blondýnečku a rezolutně k ní zamířil. Ta ani nevyčkala a vyběhla ven. Vyrazil za ní a běžel, odráženje se tu a tam dva metry sedm do výšky, když chňapal po žlutém motýlku. Dívčina zmizela – ovšem ne všem – v masívu vavříjenčí. Za Žitomírem, jenž ji následoval, se ratolesti zavřely.

Kapitola XVI

Po půlhodince spánku Majora z malátnosti vytrhl vzdálený ryk – to právě Žitomír vcházel do salónu – a probral se úplně. Také Koukolka se probudila.

Pozoroval ji láskyplně a neušlo mu, že se jí bříško kulatí do znepokojivých rozměrů.

„Koukolko!“ zvolal. „Co se to děje?“

„Ach! Miláčku! Je možné, že byste si ve spánku takhle počínal a pak si na nic nemohl vzpomenout?“

„Kruci,“ vulgárně zasakroval Major, „ničeho jsem si nevšiml. Promiň, lásko, ten poměr se musí právně napravit.“

Major byl ve věcech lásky velmi naivní a nevěděl, že to trvá nejmíň deset dní, než to začne být vidět.

„To není složité,“ pravila Koukolka... „Dneska máme čtvrtek a je sedm hodin. Antiochos půjde požádat vaším jménem mého strýčka o mou ruku. Strýček je ještě u sebe v úřadě.“

„Ty mi netykáš, ach, má gregoriánská nádhero?“ pravil Major, dojat až k slzám a od ramene až k sedací kosti zachvácen jakýmis nepravidelnými záchvěvy.

„Ale to víš, že ano, miláčku,“ odvětila Koukolka. „Koneckonců, už jsem to uvážila...“

„To je k zbláznění, co všechno člověk vyvede ve spaní,“ přerušil ji Major.

„... už jsem to uvážila a myslím si, že bych těžko kdy našla lepšího manžela než tebe...“

„Ach, anděli mého žití!“ zvolal Major... „Konečně jsi mi zatykala. Ale proč o ruku nepožádat přímo tvého otce?“

„Toho už nemám.“

„A ten strýček je tedy někdo z rodiny?“

„Je to bratr mé matky. On vlastně žije u sebe v kanceláři.“

„A co na to teta?“

„O tu se nestará. Dokonce jí ani nedovolí, aby se k němu nastěhovala. Teta bydlí v takovém malém bytečku a on za ní jen občas zajde.“

„Sakryš byznys!“ uzavřel Major. „Tohle si nechat líbit.“

„A co takhle políbit,“ zašeptala Koukolka, přitírajíc se.

Major zareagoval s tak málo skrývanou rozkoší, že mu tři knoflíky odprýskly, a málem Koukolce vyrazily oko.

„Pojďme za Antiochem,“ navrhla, jakmile se trochu uklidnila.

Kapitola XVII

Když Major procházel kolem vavříjencového křoví, kde zmizel Žitomír, na hlavu se mu postupně snesla jedna ponožka, levý střevíc, jedny slipy, kalhoty – ty mu dovolily identifikovat vrhače, druhá ponožka, pravý střevíc, jedna kšanda a jedna košile s kravatou, dosud v objetí. Bezodkladně následovaly jedny šaty, jedna podprsenka, dva dámské střevíčky, pár punčoch, jeden menší krajkový pás, jehož úkolem zřejmě bylo zadržet již řečené punčochy, a devětašedesátikarátový prsten z úlomku zpráchnivělého menhiru se zlatou ořízkou, zasazeného v jehlových ložiscích. Ten také málem připravil o oko znenáhla se tam vynořivšího mackintoshe. Vyprskl „Pšcháá“ a odkvačil. Z této laviny Major vysoudil:

1. Že Žitomírovo sako si rozložili jako podložku na zem.

2. Že partnerka neměla kalhotky, a věděla tudíž, že na mejdanu, kam jde, se jí to bude líbit.

Mohl z toho vysoudit hromadu dalších věcí, ale své úvahy v tomto bodě zarazil.

Není u něho o zábavu nouze a to ho těšilo. Rovněž ho těšilo, že Žitomír už nemyslí na své auto.

Kapitola XVIII

Toho auta si Žitomír vlastně nestačil ještě povšimnout.

Kapitola XIX

Major využil vlastnosti Koukolčiných šatů, jež přitahovaly – jak se již potvrdilo v případě Antiochovy pozornosti, a na zbytek cesty zařadil přímý záběr. Dokonale se to osvědčilo.

Vyběhl po vstupním schodišti a zavolal: „Antiochu!“

Ten se však neozval, a tak Major záhy pochopil, že tam není. Proto Major vstoupil a zamířil k erotodromu, nechávaje stát Koukolku ve dveřích.

Když na něho konečně narazil, vztyčil se Antiochos s patrnou úlevou, poněvadž ani po jedenáctém repete toho, zdá se, nebylo dost. Jakubka si rozvážně přitáhla sukénku a plna života vyskočila.

„Nezatančíte si se mnou?“ navrhla Majorovi a zalila ho vroucím, třináctisetstupňovým pohledem.

„Chvilenku...,“ zažebronil Major.

„No tak to se raději poohlédnu po někom dalším...,“ vzdálila se plna pochopení a kozích chlupů z erotodromáckého divanu.

„Antiochu!“ zašeptal Major, sotva se k nim ta klisnička hřebce obrátila zády.

„Zde!“ ztuhl Antiochos v bezchybném pozoru, hruď vlomenu do pravého úhlu a ukazováček vpíchnut do krkavice.

„Musím se s ní oženit co nejdříve... Je...“

„Cože?“ podivil se Antiochos. „Už!“

„Ano...," vydechl skromně Major. „A ani jsem to nezpozoroval. Provedl jsem to ve spaní."

„Co ty všechno nedokážeš!" řekl Antiochos.

„Díky, kamaráde. Mohu se na tebe spolehnout?"

„To asi abych šel jejího otce požádat o ruku, ne?"

„Ne, strýce."

„A kde ten obratlovec hnízdí?" optal se Antiochos.

„U sebe v kanceláři, obklopen cennými doklady o veškerých nezajímavých činnostech lidského důvtipu, co vlastní péčí nashromáždil."

„Dobrá! Půjdu zítra."

„Ne, teď hned!" naléhal Major. „Podívej se na její postavu."

„No a?" řekl Antiochos, když pootevřel dveře erotodromu, aby si ji bedlivěji prohlédl. „Co je na ní zvláštního?"

Opravdu, Koukolka tam stála štíhloučká, jak se o tom následně přesvědčil i Major.

„No tohle! Asi mi provedla ten trik s vrátníkem.

Byl to takový fakírský trik, v němž se on sám již po několik let cvičil a při kterém se musí skoro nelidsky vydouvat žaludek.

„Možnás měl jenom vlčí mlhu...," pravil Antiochos. „To víš, když se seznámíš s někým takovým.

„Máš asi pravdu," připustil Major. „Na nervy mi to drnká, jak na citerku. Na strýčka bude dost času zítra."

Kapitola XX

V sále, kde stále ještě kroužili tanečníci, se Major opět uvázal v držbu Koukolky, zato Antiochos Jakubku nenašel. Vyšel se proto porozhlédnout do parku. Zpoza odmocniny stromu tam vyčuhovala noha... a na konci nohy ležel první host, vysátý do bledá..., opodál pak další, v témže stavu, v propletené hromádce pak spočívalo pět dalších a dva nakonec, každý zvlášť.

Rusovlásku spatřil až v zelinářské zahradě, jak se s vytrženým pórkem procvičuje ve vegetariánských receptech.

Z dálky na ni houkl. Spustila si sukýnku a čile k němu poběhlá.

„Pořád swingovní?“ zeptal se jí.

„Samozřejmě. A vy?“

„Ještě tak na chvilku, ale jen na kratičkou.

„Chudáčku můj...,“ zašeptala láskyplně a stoupla si na špičky, aby ho políbila.

Ozval se zlověstný praskot a Antiochos si pravičkou hmátl napřed do jedné a pak do druhé nohavice a vyprostil z nich půlky k nepoznání znetvořených trenýrek.

„A jsem bez prostředků...,“ vyvodil. „Ne-li má osoba, pak snad někdo jiný vás uspokojí.“

A přidržuje si ji paží v uctivé vzdálenosti, dovedl ji k vavříjencovému křoví, v jehož skrytu již zcela nahý Žitomír jakoby souložil se zemí. Do svého zápolení se totiž pustil tak čacky, že mu po opětovném naléhání nakonec družka zmizela, propadnuvši se pod mocnou vrstvu úrodné zeminy.

Antiochos ji z nepohodlné polohy uvolnil, a zatímco se ve svěží trávě zotavovala, navzájem ty dva zbylé seznámil.

Kapitola XXI

Po stočtrnácté repríze se Žitomír zmožen zhroutil na Jakubčino provoněné tělíčko. Jen pochybovačně přičichla k vavříjencové snítce.

Kapitola XXII

Party se chýlila ke konci. Janince se již podařilo do podprsenky schovat všech devětadvacet desek, co si během odpoledne pečlivě vyhlídla. Kornel už stačil jednou odejít, sníst si svou kasičku, vrátit se a pak zmizet, takže nikdo nevěděl, kde vězí. Jeho zoufalí rodiče

se motali uprostřed sálu a všichni to pokládali za originální swingovní balet.

Antiochos prošel patra domu. Dva páry vyplel z Majorovy postele, dva další a jednoho pederasta ze své, tři párky ze skříně na smetáky, jeden z botníku (byl to malinký páreček). Sedm dívek a jednoho hocha našel ve sklepě na uhlí, byli úplně nazí a oblinkaní do slézová. Malou brunetku uvolnil z kotle, který naštěstí ještě úplně nevyhasl, a tak ji uchránil zápalu plic, posbíral deset franků pětačtyřicet v drobných, když zatřásl lustrem, na kterém dvě opilá individua neurčitého pohlaví již od pěti hodin odpoledne nepozorována hrála bridž, a pozametal střepy sedmi set šedesáti dvou sklenic z brouseného křišťálu, jež recepci nepřestály. Na zbytky dortů narazil všude – dokonce i v talířcích. V zásobníku na toaletní papír ležela pudřenka, v elektrické troubě se pekl pár kostkovaných vlněných ponožek, každá jiná. Ze špižírny vypustil na svobodu neznámého loveckého hafana, kterého tam někdo zavřel, a v zárodku uhasil šest požárů od vytrvale doutnajících špačků. Tři ze čtyř divanů v tanečním sále byly potřísněny portským, čtvrtý majonézou. Gramofon přišel o motorek a ramínko. Zůstal jen vypínač.

Do sálu se Antiochos vrátil, když už hosté odcházeli. Přebývaly tři nepromokavé pláště, to kdyby chtěl někdo přidat.

Se všemi se rozloučil a šel si na ně počíhat k mřížovému vchodu, aby se pomstil. Každého čtvrtého, jak vycházeli, skosil kulometnou dávkou. Cestou zpět nahoru pak narazil na vavříjencové křoví.

Rozkročmo na zemdlené Jakubce kníkal mackintosh rozkoší. Antiochos ho podrbal, pak oblékl stále ještě nehybného Žitomíra a jeho původní, v trávě snící partnerku a mocnými kopanci do zadku je probudil.

„Kde mám auto?“ otázal se Žitomír, když se vzpamatoval.

„Tamhle,“ ukázal Antiochos na hromádku šrotu, z níž trčel úplně pokroucený volant.

Žitomír sedl za volant a dívku usadil vedle sebe.

„Taková Romadůrka, jen klíčkem pootočit a už běží," zatroubil. Zatáhl za jednu páčku, volant vystartoval a on za ním...

Blondýnečka ani nestačila běžet...

KONEC PRVNÍ ČÁSTI

ČÁST DRUHÁ

Ve stínu cyklostylů

Ve své smradlavé kanceláři v posledním poschodí moderní budovy z tesaných kvádrů řídil v kruhu svých šesti náměstků Vrchní Podinženýr Léon-Charles Poločas pravidelnou týdenní poradu.

Vybraný vkus vybavil tuto místnost šestnácti registračními skříněmi ze znásilněného dubu, byrokraticky umořeného do zelenožlutá, dále ocelovým nábytkem s klouzavými zásuvkami, kam se zařazovaly papírnosti zvlášť důvěrné povahy, pak stoly, prohýbajícími se pod naléhavými spisy, a nakonec plánem činnosti třikrát dva metry se zdokonaleným systémem pestrobarevných kartiček, které však nikdy neodpovídaly skutečnosti. Dobrá desítka přihrádek pak byla obtížena plody usilovné práce celého oddělení v podobě sešitků barvy myší šedi, jejichž cílem bylo regulovat veškeré způsoby lidské činnosti. Říkalo se jim Normice. Hrdě si činily nárok řídit výrobu a chránit spotřebitele.

Hierarchicky se Vrchní Podinženýr Poločas řadil hned za Vrchního Inženýra Pohůnka. Oba se zabývali technickou stránkou věci.

Péče o otázky administrativní příslušela zcela přirozeně Administrativnímu Řediteli Josefu Drobečkovi a dílem i Generálnímu Tajemníkovi.

Činnost svých podřízených koordinoval Generální Ředitel Emil Šibalík. A celek pak ještě doplňovala desítka administrátorů nejrůznější ráže. Jmenovalo se to STÁTNÍ UNIFIKAČNÍ KONSORCIUM, zkráceně SUK.

Budova ještě skýtala přístřeší několika Generálním Inspektorům, bývalým žoldákům, nyní v penzi, kteří většinu času prochrupali na technických poradách, a co zbývalo, pod služební záminkou procestovali po kraji, aby z členstva vydřeli příspěvky. To dovolovalo SUKu jakžtakž přežít.

Aby zabránila přehmatům a nějak omezila normicotvornou náruživost Vrchních Inženýrů Poločase a Pohůnka, jmenovala Vláda svého představitele a supervizora SUKu: brilantního akademika Žrahlta. Úkolem tohoto Ústředního Vládního Pověřence bylo co nejvíce brzdit vypracování Normic. Dařilo se mu to bez většího úsilí, stačilo svolávat hlavouny SUKu několikrát týdně k sobě do kanceláře, kde se sice donekonečna přetřásalo stále totéž, nicméně si již – silou zvyku – nedokázal nikdo život jinak představit.

Pan Zranit také figuroval na výplatních listinách několika ministerstev a na titulních stranách odborných děl, jež pro něho anonymní inženýrkové v potu tváře vymýšleli.

Navzdory Vládě, navzdory překážkám, navzdory všemu přinášel přesto každý měsíc nezvratný fakt: zplození další Normice. Nebýt moudré obezřelosti výrobců a obchodníků, byla by situace hrozivá: vždyť co si pomyslet o státě, kde dávají sto centilitrů do litru a kde šroub s patnáctitunovou odolností si snese zátěž o patnácti tisících kilogramech? Naštěstí byly díky vládní podpoře samy zainteresované profese v podstatné míře normicotvorby účastný a sama formulace Normic byla taková, že rozšifrování zabíralo několik let: jenže to už byl zase nejvyšší čas přistoupit k novelizaci.

Poločas a Pohůnek se snažili jít Pověřenci na ruku, a tak i oni se pokoušeli přitlumit zanícení svých podřízených a vítězný postup Normic zarazit. Když ale poznali jejich neškodnost, omezili se již jen na časté nabádání k rozvaze a po vzoru Pověřence Žrahlta zmnožovali schůze, kde se čas zabíjí nejúčinněji.

Ostatně se obratnou propagandou dosáhlo toho, že u veřejnosti, kterou měly ochraňovat, požívaly Normice jen prachšpatné pověsti.

Kapitola II

„Echech!“ zabreptnul Poločas, jenž nebyl zrovna výřečný, „ehm... dnes pohovořím o... ehm... různých záležitostech, u nichž povazuji za užitečné, abyste jim opět... alespoň některým z nich, věnovali pozornost.“

Pohledem krtka po flámu si všechny poměřil, nabledlou slinou si trochu zvlhčil rty a pokračoval:

„Nejprve otázka čárek... Všiml jsem si, a to opakovaně..., zdůrazňuji, že se to netýká jenom vašeho oddělení, kde naopak, až na několik výjimek, se tomu většinou věnuje pozornost, že chybějící čárky mohou být v některých případech obzvláště na překážku... jistě víte, že účelem čárek je v napsané větě označovat zámlku, kterou je třeba, pokud možno, hlasem při četbě respektovat, pochopitelně v případě, kdy daný spis má být čten nahlas... tedy zkrátka, připomínám, že je na to třeba velmi dbát, neboť, obzvláště v případě, že ano, jedná-li se o spis určený k zaslání na Poveřenectví...“

Pověřenectví byla ona vládní instituce, jíž předsedal pan Žrahlt a jíž příslušelo studovat normicotvorné podněty a projekty SUKu. Anžto představovalo Státní Správu, budilo v Polocasovi posvátnou hrůzu.

Poločas se zarazil. Vždy, když hovořil o Pověřenectví, pobledl a poslavnostněl a hlas mu o pár tónů ponížil.

„Připomínám vám, zvlášť co se průvodních zpráv týče, že je nutno dávat velký pozor, a spoléhám na vás, že učiníte vše, co je nezbytné, abyste tuto mou připomínku neztráceli ze zřetele, připomínka se ovšem, opakuji, nevztahuje na vaše oddělení, kde se většinou, až na několik málo výjimek, na toto poměrně dbá. Měl jsem nedávno příležitost hovořit s jistou osobou, jež často tento problém zkoumá, a ujišťuji vás, že to, co je v Normicích důležité, je právě doprovodný text a že tedy jaksi je tedy... ehm... v našem zájmu dávat větší pozor, neboť to, co se v Normicích čte, je průvodní zpráva, a proto vždy naléhám, abyste na to dávali bedlivý

pozor, neboť ve vztazích směrem k vnějšku, obzvláště pak, a to zdůrazňuji, k Pověřenectví, se musíme vyvarovat nedorozumění, neboť z toho pak mohou povstat dramatické zápletky a nakonec celé tragédie... a každopádně vám důrazně doporučuji, abyste se nespoléhali na naše kontrolní oddělení, jehož úkolem je sice kontrolovat, ale vlastně je tady proto, aby už žádné kontroly nebylo třeba, a ostatně již také někteří z vás, s nimiž jsem o tom pohovořil, o své vlastní újmě zjistili, že zcela se spoléhat na kontrolní oddělení není bez nebezpečí, neboť, opakuji, úkolem kontrolního oddělení je kontrolovat, ale mělo by tu vlastně být proto, aby u přípisů, jež nás opouštějí, už žádné kontroly nebylo třeba.“

Uspokojeně se odmlčel a pohledem obkroužil všech šest náměstků, kteří mu blaženě, v polospánku a s náznakem úsměvu na rtech naslouchali.

„Zkratka,“ pokračoval, „opakuji, že je nutno dávat bedlivý pozor. A teď bych chtěl přejít k jiné otázce, neméně důležité než v případě čárky, k otázce středníku...“

O tři hodiny později byla tato pravidelná týdenní a v zásadě desetiminutová porada stále ještě v plném proudu a slovo měl Poločas:

„Nuže, mám zato, že... ehm... jsme zhruba vyčerpali program dnešního rána... Vidíte snad ještě nějaký problém, který by bylo nutno projednat?“

„Ano, pane,“ ozval se Adolf Trouda, jenž náhle procitl. „Byl by tu problém s *Mateřídouškou* a s *Malým skautem*.“

„A v čem by ten problém byl?“ optal se Poločas.

„Špatně to obíhá,“ prohlásil Trouda. „Písařky nám je berou a Generální Inspektoři zase slabikují moc pomalu.“

„Jistě víte, že Generální Inspektoři si zasluhují co největší úcty, a to jak z vaší, tak z mé strany. Jsou to přeci zastřílení kozáci.

„To ale ještě není důvod,“ namítl zdánlivě nelogicky Trouda, „aby nám písařky braly *Mateřídoušku*.“

„Každopádně má vaše informace důvodný podklad,“ řekl Poločas a poznačil si údaje do zvláštního zápisníčku. „Ještě se na to zeptám paní Lógrové... Nic jiného už nemáte?“

„Ne,“ řekl Trouda a ostatní to „ne“ hlavou odkývli.

„Tedy, pánové, zasedání skončilo.... Vy, Leháre, minutku zůstaňte, musím s vámi mluvit.“

„Hned jsem zpátky, pane,“ pravil Lehár. „Skočím si pro zápisník.“

Kapitola III

Lehár vpadl do své kanceláře jako vítr a chvilku si mnul kníreček, který mu v zimě, když následkem chřipkové epidemie v lyonské oblasti nastal nedostatek paradichlórbenzénu, trošku ožrali moli. Upravil si lososově růžové kamaše, uchopil objemný pořadač s neodkladnou poštou, několika údery o stehno z něho setřásl prach a úprkem se přemístil k Polocasovi.

„Tady to nesu, pane,“ pravil, usedaje po levici obávaného šéfa. „Připravil jsem těch sto dvacet sedm odpovědí do ranní pošty a mám ten dvaatřicetibodový soupis pro Pověřenectví, jak jste na zítřek požadoval.“

„Výborně! A dal jste na blánu přepsat těch šest set padesát čtyři stránek, které jsme obdrželi předevčírem?“

„Slečna Červenka to už dopisuje. Musel jsem na ni přitlačit... S její prací nejsem příliš spokojen.“

„Máte pravdu, obratná zrovna není. No ale až se zlepší situace, pokusíme se vám najít sekretářku, která by vám... stačila. Zatím, že ano, musíme brát, co je. Ted ty dopisy.“

„Ten první,“ zareagoval Lehár, „je odpověď Gumovému Ústavu ohledně testování okenních dotěračů.“

Vrchní Podinženýr Poločas si nasadil skla a četl:

„*Vážený pane,*

v odpověď na Váš dopis, jehož č.j. uvádíme, je nám...

Takhle ne. Napište: *...je nám ctí Vám oznámit, že jsme obdrželi Váš dopis, jehož č.j. uvádíme...* – to je ta obecně užívaná formulka, že ano...“

„Ach, ano!“ řekl Lehár, „promiňte, úplně jsem zapomněl.“

Poločas pokračoval:

„.. e nám ctí Vám oznámit náš návrh...

No, výborně! Už jste si tu formulku zapamatoval. Ona vlastně ta vaše první verze nebyla tak špatná... takže ji tam zase vrátíte, že ano...

...oznámit náš návrh na neodkladné otestování okenních dotěračů v běžných provozních podmínkách. Byli bychom Vám zavázáni, kdybyste nám laskavě sdělil...

Totiž nikoli, že ano, to oni jsou na nás závislí a my bychom neměli být tak... ehm... přehnaně uctiví... tedy to asi nebude to úplně výstižné slovo... ale vy asi víte, že ano, že?“

„Jistě,“ odvětil Lehár.

„Dáte tam něco jiného, že? Spoléhám na vás... Dejte tam: *žádáme Vás laskavě...* nebo... konečně, vy víte co...

... žádáme Vás, abyste nám laskavě sdělil...

Tak, vy už si s tím nějak poradíte, co?

... zda se budete moci dostavit na schůzku, jíž se zúčastní rovněž Jeho Eminence Kardinál Baldrián, Ředitel Společnosti Latex, a.s. a Spojů Ústředního Ministerstva Rašelinišť a Vodních Cest a Inspektor Nevinných Hrátek Paříže a Okolí. Žádáme Vás, abyste nám co nejdříve sdělil...“

„Teď tam bude dvakrát žádáme Vás, poněvadž se pozměnila předchozí věta,“ poznamenal Lehár, aby uplatnil svůj rysí postřeh.

„Jistě... ehm... vy si s tím už poradíte, že ano, mohu vám důvěřovat...

... abyste nám co nejdříve sdělil, zda se budete moci zúčastnit...

Tak to ne,“ zaprotestoval Poločas, „to není dobrý styl...“

A chopiv se pahýlku direktorské tužky – byla to značka určená výhradně Kádrům Konsorcia – jal se vpisovat vychrtlými písmenky mezi řádky:

„*... abyste nám neodkladně sdělil – že ano – zda Vám bude možno být účasten...*

Vidíte to, že ano, takhle, zkrátka, to je víc... co říkáte... chápete.“

„Ano, pane,“ řekl Lehár.

„Mno,“ uzavřel Poločas, když v rychlosti přehlédl závěr dopisu, „až na tohle je vás dopis docela dobrý... Podívejme se na další.

Náhle zacinkal vnitřní telefon a přerušil ho.

„Hrome,“ pravil znuděně.

Chopil se sluchátka.

„Haló? Ano! Zdravím vás, příteli... Hned? Dobrá! Jdu dolů!“

„Potřebují mě do mariáše,“ omluvil se. „Na zbytek se spolu podíváme později...“

„Výborně, pane,“ odpověděl Lehár. Vyšel a zavřel za sebou dveře.

Kapitola IV

Jednotlivá oddělení patřící pod Vrchního Podinženýra Poločase byla seskupena v posledním poschodí budovy, kterou Konsorcium zabíralo. Z centrální chodby se vstupovalo do jistého počtu kanceláří, jež byly navíc propojeny vnitřními dveřmi. V barycentru, mezi René Vídalem napravo a Emanuelem Holubcem nalevo, trůnil Léon-Charles. S Vídalovou kanceláří sousedila pak kancelář, o kterou se Viktor Lehár dělil s Jindrou Procházkou. Holubec měl za společníka Adolfa Troudu a hned vedle nich, v té poslední kanceláři na konci chodby, seděl Jakub Mařenka. Naproti přes chodbu byly kanceláře písařek a telefonní spojovatelka.

Od Poločase šel Lehár přes Vídalovu kancelář.

„Sel dolů!“ zvolal procházeje.

Vídal ovšem už všechno dávno odposlouchal: jak Poločas vychází, jak se zastavuje na záchodě, aby se vyčůral – to bylo jeho pravidelné zastavení, kdykoli opustil kancelář, jak jde ke schodišti. K oběma druhům již také přikvačil ostrouchý Holubec a společnost doplnil Procházka.

Kdykoli se totiž Vrchní Podinženýr vydal na slovíčko k Pohůnkovi nebo na poradu, všichni se u Vídala scházeli.

Adolf Trouda obvykle zůstával u sebe v kanceláři, kde si na nesčetné listy z již dávno zrušených Normic čáral spoustu znaků ne nepodobných výplodkům negramotného a chorobně pijáckého hmyzu z řádu blanokřídlých.

Mařenka spal, bradu pohodlně zapřenu do stojky z pravítka. Nedávno se oženil a jako by mu to nesvědčilo. Je také pravda, že ještě než vstoupil do SUKu, strávil dlouhá léta v armádě. A tyhle dvě změny stavu, jedna s druhou, to mu asi dodávalo.

„Pánové," prohlásil Holubec, „z našich předchozích debat vyplynuly některé cenné informace o způsobech Vrchního Podinženýra Poločase. Shrnu poznatky vyplývající z našeho osobního pozorování:

a) Do telefonu říká: ‚Těšilo mě.'

b) Začasté užívá onoho známého obratu: ‚s tím, že aby'.

c) Drbe se na poklopci.

d) Když se nedrbe, okusuje si nehty." „Souhlasíme," přitakal Vídal.

„Má nedávná hloubání," navázal Holubec, „mě naopak ponoukají prohlásit, že v posledním bodě není souhlasné stanovisko všeobecně sdíleno."

„Nehty si neokusuje."

„Ale prsty si pořád ocucává!" zaprotestoval Lehár.

„Ano," odvětil Holubec odhodlaně, „a napřed se jimi šťourá v nose.

Celý postup vypadá následovně: nejprve se šťourá mezi zuby, aby si přiostřil nehty, těmi pak zaloví v nose, aby vykutal něco

hlenu. Pak si nasliněnými konečky prstních článků přihladí knír a teprve potom konečně vychutná plody svého průzkumu.“

„Souhlas!“ řekl Procházka. „Není co dodat.“

„Není co dodat, prozatím.“

„Ale stejně,“ uzavřel Vídal, „je to nuda, co?“

„Nuda k zešílení!“ potvrdil Holubec.

„Venku by nám bylo tak dobře!“ řekl Procházka a při té originální poznámce mu hlubinou jeho topazově sežehlého pohledu procválal mráček nostalgie.

‚Já se tu nenudím,“ řekl Lehár. „Naopak, díky jednomu důmyslnému výpočtu, který jsem našel ve *Francouzském Věstníku Kacířských Poradců-Pojišťovatelů*, jsem si právě uvědomil, že jsem už věkem překonal polovinu obvyklé délky lidského života. Takže to nejhorší už mám za sebou.“

Potěšeni tímto poznatkem se rozešli.

Holubec se vrátil do své kanceláře, aby si schrupnul, Viktor se znovu pustil do angličtiny a Procházka do biflování na céescé, kde ho na konci roku čekala obtížná zkouška. Chystal se totiž dát v SUKu výpověď a titul céescé mu mohl být nanejvýš užitečný, aby se tu zpátky mohl ucházet o místo. René Vídal se dal do opisování partitur. Hrál na harmonickou trumpetu v amatérském jazzovém orchestru Clauda Abadia a to mu zabíralo spoustu času.

Přidruženě pak všichni vypracovávali návrhy Normic, za něž pak, jakmile byly vypracovány, Vrchní Podinženýr Poločas ve své nepřekonatelné velkodušnosti přebíral plnou odpovědnost.

Kapitola V

Osaměv ve své kanceláři, pokračoval René Vídal ve své momentální činnosti spočívající v perforování jistého počtu papírů určených k osobním záznamům.

Neodděroval si ještě ani deset minut, když zachrchlal vnitrní telefon.

Uchopil sluchátko.

„Haló! Pan Vídal? Tady slečna Slitinka.“

„Dobrý den, slečno,“ řekl Vídal.

„Dobrý den. Je tu jeden návštěvník a přeje si hovořit s panem Poločasem.“

„Co ho přivádí?“ optal se Vídal.

„Je to něco s bílými rukavičkami, ale jinak jeho hovor sleduji jen s obtížemi.“

„Bílé rukavičky?“ řekl si Vídal polohlasně. „Z kůže nebo pletené?... Pak by to bylo pro mě. Uveďte ho nahoru, slečno. Přijmu ho já, protože pan Poločas je na poradě. Jakže se jmenuje?“

„Pan Tambrtambr. Mám vám ho tedy poslat?“

„Jistě.“

Vídal zavěsil.

„Do ďasa, mládenci,“ řekl do pootevřených dveří Lehárovy a Procházkovy kanceláře. „Mám návštěvu.“

„Bavte se dobře!“ popřál výsměšně Lehár a ihned se jal deklamovat „Big bad John“, první to lekci své učební metody.

Kruhově dostředivým pohybem pravice prometl Vídal zatarasenou pracovní plochu a papírnickou změť pohřbil do levé zásuvky, čímž docílil celkově důstojného vzhledu stolu. Nato rozevřel cyklostylovaný spis a začal jej pozorně studovat. Byl to pokaždé ten samý. Už pravda sedmiletý, ale zato tučňoučký a působící naprosto seriózně. Pojednával o unifikaci zákolníčků zadních kol lehkých dopravních vozíků pro přepravu stavebnin do velikosti 17x30x15 centimetrů, jejichž údržba nepředstavuje zvláštní nebezpečí. Celý problém dosud vyřešen nebyl, avšak samotný spis byl k neroztrhání.

Na dveře to dvakrát ťuklo.

„Vstupte!“ křikl Vídal.

Antiochos vstoupil.

„Dobrý den, pane,“ řekl Vídal. „Posaďte se, prosím.“

Oba se na sebe chvíli zadívali a zjistili, že jsou si zvláštně podobni; upřímně je to potěšilo.

„Pane,“ zahájil Antiochos, „přál jsem si hovořit s panem Polocasem v osobní záležitosti. Přesněji řečeno, chci ho požádat o ruku jeho neti.“

„Dovolte, abych vám blahopřál...,“ odtušil René Vídal, snaže se skrýt útrpný úsměv.

„Netřeba, činím to pro svého přítele,“ živě dodal Antiochos.

„No tohle! Pakliže se vaše přátelství projevuje podobnými službami, byl bych vám nekonečně vděčen, kdybyste mě napříště povazoval za svého potenciálního nepřítele,“ pronesl Vídal tím nejčistším konsorciálním stylem.

„Jinými slovy,“ uzavřel Antiochos, jenž měl zálibu v prostých výrazech, „Podinženýr Poločas je dědek protivec.“

„Té nejhorší odrůdy.“

V tom okamžiku se rozevřely dveře z Procházkovy a Lehárovy kanceláře.

„Promiňte,“ řekl Procházka s hlavou při zárubni, „nevíte, co má dnes Poločas na programu?“

„Mám zato, že půjdou s Troudou na poradu,“ řekl Vídal. „Bylo by nicméně moudré si to ještě ověřit.“

„Díky!“ zavřel za sebou Procházka dveře.

„A teď zpět k našim hrdličkám,“ řekl Antiochos. „Měl jsem asi štístko, že jsem tu dnes dopoledne Poločase nazastihl. Ono se vždycky hodí dovědět se předem něco málo o lidech, se kterými se chystáme projednat nějakou záležitost.“

„Máte pravdu,“ nato Vídal. „Ale uniklo mi, že by měl Poločas neteř.“

„Je docela sympatická...,“ doznal Antiochos při vzpomínce na mejdan.

„V tom případě bude strýčkovi dost nepodobná.“

Ten měl totiž ksicht ošedalého bambuly zkříženého s Číňanem. Trpěl krátkozrakostí, ale aby se to nepoznalo, nosil brýle jen zřídka a jeho neustálé pomžourávání působilo značně nepříjemně.

„Neděste mě," řekl Antiochos. „Ale vlastně, Major si už poradí."

„Cože! To je pro Majora?"

„Vy ho znáte?"

„Jako vlastní boty. Kdo by o něm neslyšel? Takže... Ale nebudu vás už zdržovat řečmi o svém zbožňovaném Šéfovi, protiví se mi pomlouvat. Chcete tedy, abych vám sjednal schůzku, tak za chvilku, řekněme ve tři? To tu ještě bude."

„Dobrá!" řekl Antiochos. „Projdu se po okolí. Ale než pak k němu zajdu, ještě se u vás zastavím. Na viděnou, brachu, a dík."

„Na shledanou!" zvedl se Vídal a stiskl mu ruku.

Když vycházel, zakopl Antiochos o pěti či šestiletého klučinu, který si po chodbě skotačil co divoký osel po kanadské pampě.

Byl to vlastně malý špión pověřený prověřováním Polocasových přesunů. Najal si ho Procházka, aby věděl, kdy je možné po anglicku zmizet na skleničku nebo za děvčaty. Přes den ho schovával u sebe v kanceláři.

René Vídal, už zpět u stolu, vyprostil na světlo boží papírovou změť, přechodně pohřbenou do zásuvky vlevo.

Pět minut nato se na chodbě ozvalo králičí našlapování a klaply Polocasovy dveře. Vrátil se.

Kapitola VI

Vídal pootevřel spojovací dveře a sdělil svému Šéfovi:

„Před chvílí jsem si, pane, dovolil přijmout návštěvu, která patřila vám."

„Oč se jednalo?" otázal se Vrchní Podinženýr.

„Ten pan... tuším Tambrtambr si s vámi chtěl sjednat schůzku. Navrhl jsem dnes o třetí hodině. Říkal jste, že jste volný."

„Ano, jaksi...," řekl Poločas. „Udělal jste dobře, avšak... v zásadě, že ano, jen vám připomínám, když sjednáváte mé schůzky, abyste se o tom pokaždé se mnou poradil. Víte, jak nabitý mám pracovní den, a mohlo by se případně stát, že bych se nemohl uvolnit; chápejte, na veřejnost by to mohlo nedobře zapůsobit. Musíme být obezřelí. Než ale pro tentokrát, jak vidíte, máte mé poděkování, ale napříště, zkrátka, dávejte bedlivý pozor."

„Dám pozor, pane," řekl Vídal.

„Nic jiného pro mě už nemáte?"

„Sepsal jsem v souladu se Spisotvornou Normicí pro spisy rozbor Antouškovy Zprávy o Hafáncích Kůžičkách."

„Skvělé. Podívám se na ni. Ne hned, čekám teď návštěvu..., třeba zítra."

Otevřel aktovku a vytáhl speciální kartičku, kam si zapisoval den, hodinu a místo svých schůzek.

„Zítra...," zabrblal... „Ne, dopoledne musím s Lehárem na Úřad Sekýrovacího Kaučuku a odpoledne... No, teď mě napadá, ani dneska odpoledne tu návštěvu nemohu přijmout... Tak to vidíte, Vídale, říkal jsem vám, abyste mi nic nesjednával, aniž to se mnou projednáte. Dnes odpoledne jdu do Domu Gumožvýkačů na přednášku Profesora Orbita Bez cukru. Tu návštěvu nelze... Gumárenství je teď v hrozném pohybu."

„Já mu tedy zatelefonuji," řekl Vídal, ač to neměl vůbec v úmyslu učinit.

„Dobře, ale vidíte, že jste se měl se mnou zkrátka poradit. Chápejte, mohli jsme se tak vyvarovat zbytečné ztráty času, to nikdy nevrhá dobré světlo na práci oddělení..."

„Jaké datum schůzky mu tedy mohu sdělit?" zeptal se Vídal.

Poločas se vnořil do své kartotéky. Uplynula dobrá čtvrthodina.

„Nuže!" pravil, „19. března, od patnácti hodin nula sedmi do patnácti třinácti... Požádejte ho o dochvilnost."

Bylo 11. února...

Kapitola VII

René Vídal si s nezatelefonováním pospíšil. Antiochovo číslo neznal a o telefonování hovořil jen proto, aby se vyhnul nestravitelnému Polocasovu kázání o tom, jak je nutné požádat osoby, s nimiž jednáme, o užitečné údaje umožňující se s nimi spojit, nastane-li opět ta potřeba.

Nedlouho nato se Polocasovy dveře rozevřely znovu.

„Ten telefon je zase na hromadě," řekl, „už mě to ubíjí. Poslal byste mi Procházku?"

„Právě od sebe odešel, pane," odvětil Vídal (věděl zcela jistě, že se Procházka vypařil už před hodinou). „Slyšel jsem ho."

„Jakmile se vrátí, tak mu dejte vědět a pošlete mi ho.

„Můžete se spolehnout," řekl Vídal.

Kapitola VIII

Zatímco se toto dálo, Major ve zkárovaném obleku a s tím nejploščím kloboukem na hlavě rázoval melancholickými kroky po zahradních cestičkách. Čekal na návrat posla dobré zprávy – Antiocha.

V třímetrovém odstupu ho doprovázel snad ještě melancholičtější mackintosh, požvýkávaje pláteček cigaretového papíru.

Náhle Major zbystřil ucho. Rozpoznával charakteristický vrkot Antiochovy Superkanibalky, jeho cestovního motocyklu: tři doby dlouhé, tři krátké a coda v G dur nakonec.

Plnou rychlostí projel Antiochos po cestičkách nahoru a zastavil u Majora.

„Vítězství!" zvolal. „Mám to do..."

„Mluvil jsi s Poločasem?" zarazil ho Major.

„Ne... Ale budu dnes odpoledne."

„Uch!" hořce povzdechl Major. „Kdoví?..."

„Jdeš mi na nervy," řekl Antiochos. „Takového sraba jsem už dlouho neviděl."

„Buď milostiv," zalkal Major. „V kolik hodin k němu jdeš?"

„Ve tři!" odpověděl Antiochos.

„Můžu jít s tebou?"

„Nebyla řeč..."

„Zavolej tam, prosím tě. Chci jít s tebou."

„Včeras ještě nechtěl."

„Co na tom? To bylo včera..." zhluboka povzdechl Major.

„Dobrá, zavolám tam..."

Po čtrvthodině se Antiochos vrátil.

„Souhlasí, abys přišel taky!"

„Hned se připravím!" poskočil Major z přemíry radosti.

„Jen klid... Je to až na 19. března.

„Do prdele!" dovodil Major. „Takhle mě naštvat."

Vždycky si to pak vyčítal, když řekl nějaké hrubé slovo.

„Tak to teda," vzdychl dojemně, „Koukolku neuvidím dřív než za měsíc..."

„Proč to?"

„Slíbil jsem, že se s ní neuvidím dřív, než strýčka požádám o její ruku...," vysvětlil Major.

„To je ale pitomý slib!" okomentoval Antiochos.

I mackintosh byl patrně téhož názoru, pohrdavě odfrkl „Pšcháá" a zhnuseně zavrtěl hlavou.

„Co mi ovšem užírá spirochety," dodal Major, „je, že nevím, co dělá ta zrůdná a paličatá pakáž žitomírská."

„Co si z toho děláš? Když tě má ráda?"

„Trápí mě to a zneklidňuje...," doznal Major. „Mám strach.

„Jde to s tebou s kopce!" řekl Antiochos a připomněl si přítelovu notorickou bezstarostnost, již Major kdysi osvědčil v onom riskantním kousku při pronásledování děda Vševěda.

A dny míjely...

Kapitola IX

16. března si Poločas zavolal Vídala k sobě do kanceláře.

„Vídale,“ řekl, „to vy jste se tuším viděl s tou návštěvou... panem Tambrtambrem, že ano? Jistě jste si též poznamenal, jak vám to neustále doporučuji, účel té návštěvy. Připravte mi tedy něco poznámek... takový souhrn podstatných otázek rozhovoru, a k tomu vedle patřičné odpovědi... chápete, zkrátka... něco stručného, ale dostatečně explicitního...“

„Spolehněte se, pane,“ řekl Vídal.

„Jistě chápete,“ pokračoval Poločas, „jak důležité je pořizovat si takové průběžné záznamy telefonických rozhovorů a poznamenávat si obsahy všech návštěv, které se vám naskytnou, i s krátkým souhrnem všech prodiskutovávaných bodů. Jsou vám jistě zřejmý veškeré výhody, jež z toho lze vytěžit.“

„Ano, pane,“ řekl Vídal.

„Vidíte tedy, že je krajně užitečné při takovýchhle návštěvách vše poznačovat a schraňovat, zvláště pak zajímavé myšlenky, které se v rozhovoru naskytnou, a pak si z nich vytvářet takový osobní registřík, jehož kopii mi pochopitelně předložíte, tak abych mohl být informován o tom, co se v oddělení děje, když se stane, že se musím vzdálit, zkrátka, ehm... je to užitečné.

A jak daleko jste jinak pokročil se svou prací?“ šťoural dál Poločas.

„Mám připraveno zhruba patnáct návrhů Normic, a jakmile budete mít chvilku, hned vám je předložím...,“ řekl Vídal. „Je tam také pár nepříliš naléhavých dopisů.“

„Aha! No tak o tom si můžeme za chvilku promluvit obšírněji, vyhovuje-li vám to.“

„Patrně si mě ještě zavoláte,“ napověděl Vídal.

„Přesně tak, můj milý Vídale. Nate, tady ty noviny dejte do oběhu... a pošlete mi sem Procházku.“

Toho mezitím stačil jeho špiónek o Polocasově výskytu v sektoru již uvědomit, a tak právě vybíhal po schodech. Na židli dosedl zrovna v okamžiku, kdy Vídal otvíral dveře.

Poločas ho pak přijal velice vřele, jenže po naléhavém telefonátu musel zase hned odejít dolů do třetího patra, kde Vrchní Inženýr Pohůnek potřeboval čtvrtého do unifikovaného mariáše (s pravidly bridže). Hrálo se každé dopoledne u Generálního Ředitele a rozdělovala se tak autorská práva na nové návrhy Normic.

Navztekaný Procházka se vracel do své kanceláře. Vídal si ho stáhl k sobě.

„Co je ti, starouši?“ optal se.

„Naštval mě!“ odpověděl Procházka. „Když už jsem jednou byl v práci, tak si musí odejít, a zrovna, když jsme měli začít.“

„Je to opravdu pěknej otrava!“ přitakal Emanuel, vešed, jakoby náhodou poté, co uslyšel Poločase odcházet.

„To ano, štve nás,“ přispěchal dotvrdit Viktor, jehož ctnostné rty by navzdory vehemenci nikdy nebyly s to ejakulovat sprostšího slova. „Ale jinak, není to zase tak nepříjemné, nechat se otravovat. Je to mnohem méně únavné než se otravovat sám.“

„Jste hnusný kapitalista!“ řekl Vídal. „Ale i na vás jednou dojde.“

René Vídal a Viktor Lehár absolvovali totiž stejnou školu a využívali toho začasto k výměně slovních laskavostí.

Rozešli se v okamžiku, kdy do Polocasovy kanceláře vcházely sekretářky, aby utřídily spisy. Bylo rozhodně opatrnější vyvarovat se zbytečných řečí.

Procházka nahlédl do Polocasova zápisníku, a když zjistil, že se Šéf nevrátí dříve než za hodinu, vypařil se.

Za pět minut se jeho Šéf přiřítil zpátky, neboť partička mariáše byla nečekaně přerušena. Otevřel dveře k Vídalovi.

„Procházka tu není?“ usmál se origovaginálně.

„Odešel před malinkou chviličkou, pane. Šel myslím na ulici Devětatřicátého května.“

Tam měl SUK jednu pobočku.

„To je mrzuté!“ řekl Poločas.

V absolutních hotnotách to bylo tím mrzutější, jako naprosto lživé.

„Pošlete ho za mnou, jakmile se vrátí,“ rozhodl Poločas.

„Můžete se spolehnout.“

Kapitola X

19. březen připadl jako náhodou na pondělí.

Ve tři čtvrti na devět usadil Poločas při sobě svých šest náměstků k pravidelné týdenní poradě.

Jakmile se rozesedli do pozorného půlkruhu, v pravici tužku či pero, na levém koleni panenský list, kam měly dopadnout plody plodivé šéfmozkovny, prochrchlal si Poločas volátko, aby se mu projasnil hlas, a spustil takto:

„Echech! Ehm... Dnes bych si s vámi chtěl promluvit o jedné důležité věci... je to problém telefonu. Jistě víte, disponujeme několika telefonními linkami... je samozřejmé, že až se SUK rozroste, až vejdeme ve všeobecnou známost a zaujmeme prostor odpovídající naší důležitosti, například jednu pařížskou čtvrť, s čímž se ostatně počítá, jen co se zlepší finanční situace... což jednou, doufám, jistotně nastane... ehm... takže, zatímco... zkrátka vzhledem ku prospěchu naší činnosti... že ano, zkrátka vám doporučuji, abyste používali telefonu nanejvýš uvážlivě, obzvláště při osobních hovorech... Ostatně zdůrazňuji, že to říkám spíš obecně... V našem oddělení k přemrštěnostem nedochází, ale byl jsem informován o případu jednoho inženýra z jiného oddělení, který během jediného roku obdržel dva osobní telefonáty, ... nuže, to je zkrátka přehnané. Telefonujte pouze v případě krajní nezbytnosti a co nejméně. Jistě chápete, že když nám telefonují zvenčí, obzvláště pak oficiální instituce, a vůbec pak všechny ty, jež je v našem zájmu si naklonit, a naše linky, zkrátka, jsou

obsazeny, nuže! působí to nedobře... a hlavně, nemůže-li se dovolat pan Pověřenec Žrahlt. Proto bych chtěl zaměřit vaši pozornost na to, že... na to, aby... že je v našem současném zájmu nezneužívat telefonu, pochopitelně krom naléhavých případů, nebo je-li naprosto nutno telefonu použít... Ostatně jistě dobře víte, že telefonní hovor je sice levnější než obyčejný dopis, avšak prodraží se, jakmile jeho trvání přesáhne určitou dobu, a že tedy každý telefonát se nakonec promítne do rozpočtu SUKu.“

„Bylo by možné,“ navrhl Adolf Trouda, „používat potrubní poštu a tak telefonu odlehčit.

„To pusťte z hlavy,“ zaprotestoval Poločas, „dopis potrubní poštou přijde na tři franky; jistě vidíte, že tudy ne. Zkrátka, je třeba, abyste dávali bedlivý pozor.“

„A navíc,“ trval na svém Trouda, „telefony fungují velice špatně, a když se porouchají, je to otravné. Některé by se měly vyměnit, nebo aspoň opravit.“

„V zásadě s vámi nemohu nesouhlasit,“ řekl Poločas, „ale jistě si uvědomujete výši výdajů, co by si to vyžádalo, a vzhledem k tomu, že ano... je zkrátka jednodušší, jak jistě vidíte, co nejvíce omezit jednak délku, jednak četnost telefonátů... s tím, že aby, zkrátka, se všichni dotelefonovali.

Nemáte už nic,“ pokračoval, „co bychom tu mohli v souvislosti s touto otázkou projednat?“

„Je tu ještě problém sekretářek,“ řekl Emanuel.

„Ano, ano,“ řekl Poločas, „právě jsem o tom chtěl pohovořit.“

Zadrnčel vnější telefon a Poločas vzal sluchátko.

„Haló? Ano, to jsem já. Ach! To jste vy, Pane Předsedo... Má uctivá poklona, Pane Předsedo.“

Posunkem požádal své náměstky o strpení.

Z drátu to jódlovalo tak silně, že se dalo v letu zachytit: „...těžko dostal spojení...“.

„Ach! Pane Předsedo,“ zvolal Poločas. „To mi nemusíte ani říkat. Jak víte, současný počet linek nám vzhledem k naší velikosti naprosto nepostačuje...“

Zmlkl a poslouchal.

„Přesně tak, Pane Předsedo,“ pokračoval, „je to tím, že SUK jako organizace vyrostl příliš rychle a jeho rozvoj ve vztahu k vnějšku se jaksi opozdil... Trpíme růstovou krizí... He! He!“

Začal se hehňat jako slepice hermafroditka, když se jí podaří vyměnit tři sépiové kosti za bedničku datlí.

„He! He! He!“ opět se rozhehňal po další poznámce z druhého konce drátu. „Máte naprostou pravdu, Pane Předsedo.“

„...ano, poslouchám vás, Pane Předsedo.“

Začal pak ze sebe v pravidelných odstupech vydávat chňápavé „Áňo, Pane Předsedo“, doprovázené pokaždé lehkým úklonem hlavy, patrně z uctivosti, zatímco levičkou se poškraboval na vnitřní straně stehen.

O hodinu a sedm minut později dal svým náměstkům znamení, že se mohou vzdálit a že v poradě se bude pokračovat později. Troudu ze spaní vytrhl až Emanuel, jak do něho při odchodu strčil. A Poločas s telefonem v ruce osaměl. Čas od času zašátral levičkou v zásuvce a vylovil tu kotletku, tu sušenku, tu kolečko salámu a k tomu rozličné ingredience, jež k poslechu přižvykoval...

Kapitola XI

Téhož dne odpoledne za pět minut tři sesedl Antiochos Tambrtambr ze své Kanibalky a vnikl do Konsorcia. V šestém poschodí pak René Vídal zaslechl tupé předení výtahového motoru, jež celou budovu rozvibrovalo. Vstal, aby přivítal návštěvu.

Antiochos dostoupal, a pustiv se úzkou chodbou vedoucí ke kancelářím v šestém poschodí, zastavil se u druhých dveří vlevo s

číslem 19. Na poschodí nebylo než jedenácte místností, ale číslování začínalo, aniž kdy kdo pochopil proč, devítkou.

Zaklepal, vešel a Vídalovu ruku pak stiskl nadobyčej vřele, neboť se k němu cítil připoutáván neodolatelnou náklonností.

„Dobrý den!“ řekl Vídal, „jak to jde?“

„Ujde, dík,“ odtušil Antiochos. „Lze viděti Vrchního Podinženýra Poločase?“

„Neměl s vámi přijít též Major?“ otázal se Vídal.

„Ano, ale na poslední chvíli ho vzalo tremolo.“

„Vlastně udělal dobře,“ řekl Vídal.

„A proč?“

„Protože od devíti hodin dvaceti dvou minut dnešního rána Poločas v jednom kuse telefonuje.“

„Fíha!“ obdivně ocenil Antiochos. „Ale třeba to brzy skončí?“

„Půjdeme to zjistit.“

Zamířil ke dveřím Viktorovy a Procházkovy kanceláře.

Viktor tam seděl sám a psal.

„Procházka tu není?“ zeptal se Vídal.

„Právě se vzdálil,“ vysvětlil Lehár. „Nevím, kde by mohl být.“

„Jasánek! Kvůli mně to nemusíte tak okatě.“ A vrátil se k Antiochovi.

„Procházka se už vypařil, takže je slabá naděje, že by Poločas přestal s telefonováním a ptal se po něm, to je nad slunce jasnější. Nechci vám nic skrývat.“

„Čtvrthodinku posečkám,“ řekl Antiochos, „a pak půjdu.“

„Nevyháníme vás. Pobuďte u nás.“

„Naprosto nutně pak musím zajít ke svému zubaři, jsem objednán.“

„Má jistě zálibu v hezkých vázankách...,“ nevinně poznamenal Vídal, pochvalně pošilhávaje po Antiochově krku.

Ovinoval jej azurově modrý šátek s červenými a černými vzorečky.

„Je to, jak říkáte!“ přitakal Antiochos a skoro se ani nezačervenal.

Ještě chvilku se bavili a pak Antiochos odešel.

Poločas stále ještě telefonoval.

Kapitola XII

Antiochos se vrátil na výzvědy následující pondělí kolem půl jedenácté.

„Dobrý den, brachu!“ zvolal, když vpadl do Vídalovy kanceláře. „Ale promiňte, že vyrušuji.

René Vídal trůnil za stolem a kolem pět dalších náměstků.

„Jen pojďte dál! Jeden nám tu právě schází!“ řekl.

„Nerozumím...,“ rozhlížel se Antiochos... „Poločas poraď telefonuje?“

„Přesně tak!“ ušklíbl se Lehár.

„A z toho důvodu,“ navázal Adolf Trouda, „tu konáme svou pravidelnou týdenní poradu.“

Procházka – takřka Polocasovo převtělení – se ujal slova.

„Chtěl bych... ehm... dnes s vámi probrat otázku, jež mi připadla dost důležitá, aby se stala námětem jednoho z našich pravidelných hovorů... je to otázka telefonování.“

„Už dost! Neotravuj!“ vzbouřil se Trouda. „Už nám to leze krkem.“

„Tak dobrá!“ navrhl Vídal, „neztrácejme čas a pojďme přímo k cíli: jde se na skleničku?“

„Nechce se mi jít dolů...,“ řekl Emanuel.

„No tak se můžeme otravovat dál,“ ozval se Lehár.

„A co byste řekli,“ navrhl znovu Vídal, „malé literární soutěži? Co taková rychlobajka?“

„Do toho, jen řekněte nějakou...,“ ponoukl Trouda.

„Za trochu lásky šel bych světa kraj...,“ zarecitoval Vídal.

„To nemáte ze sebe!“ ujistil Lehár.

„A mravní naučení?“ pokračoval Vídal...

Následovalo ticho.

„Eroticko-turistické!...“ pošeptal prostě.

Viktor se začervenal a promnul si knírek.

„Znáte ještě další?“ informoval se Holubec.

„Hnedlinko vám něco vyštracháme!“ řekl Vídal.

„Amálka papala papáníčko,
pokapala kanapíčko.
A mravní naučení? – Jaká Amálka, taková almárka.“

„Jednomyslně schváleno!“ dvouslovně shrnul Holubec uznání celé sešlosti.

„Ale stejně,“ pokračoval po tichu, jež umlklo pět minut nato, „co se tu ale nanudíme, to je k zešílení... že, Procházko?“

Obrátil se jeho směrem a zjistil, že se už zase vypařil.

Kapitola XIII

19. června v šestnáct hodin, přesně tři měsíce po poslední Antiochově návštěvě, zavěsil Poločas sluchátko.

Byl spokojený, zase si dobře zapracoval a podařilo se mu dát dohromady dva náměty na oběžníky, jež se chystal zaslat Francouzské Unii Pro Planýrování Svahů. Pojednávaly o kulatých krabičkách na hermelín.

Mezitím vypukla válka a Francii obsadili. To mu ovšem starosti nedělalo, protože to nevěděl. Okupant se totiž pařížské telefonní sítě ani netkl.

Netknuto zůstalo i sídlo SUKu.

Polocasovi spolupracovníci, kolegové a šéfové, kteří mezitím utekli na venkov, aniž by se starali, co s ním je, neboť se vědělo, že stejně z práce rád odchází vždycky až poslední, se teď už druhým dnem jeden po druhém trousili zpět. Takže Poločas jejich chvilkovou nepřítomnost ani nezaznamenal.

Bylo už nicméně na čase, aby válka skončila, nebo alespoň aby došlo k úřednímu zastavení nepřátelských akcí, poněvadž za uplynulé tři měsíce, mimoděk chroupaje, jak bylo jeho zvykem, ze svého šuplíku vylovil veškeré zásoby.

Když v šestnáct patnáct Poločas pootevřel spojovací dveře mezi svou a jeho kanceláří, René Vídal ze všech jediný nebyl dosuď zpátky na svém místě. V tu chvíli se ještě s vypětím všech sil ploužil po schodišti, neboť přicházel pěšky až z Angoulêmu a sotva lapal po dechu.

Vešel k sobě přesně v okamžiku, kdy se již Poločas po místnosti porozhlédl a chystal se dveře zase zavřít.

„Dobrého dne přeji," slušně pozdravil Vídal. „Jak se vám daří?"

„Výtečně, Vídale, díky za optání," řekl Poločas a podíval se na hodinky s diskrétností hodnou gorily. „Metro mělo zpoždění?"

Zákmitem blesku Vídal pochopil, že Polocasův telefonát trval déle, než se dalo čekat. Podnikl protiútok.

„V kolejišti se pásla kráva," vysvětlil.

„Co tam v tom metru dělají!" zvolal Poločas zcela vážně. „To si svůj dobytek nemohou ohlídat líp? Nicméně to ještě dost nevysvětluje vaše zpoždění... Je šestnáct hodin dvacet a měl jste tu být už ve třináct třicet. Jedna jediná kráva, no to mi neříkejte!"

„Ta kráva se ale nechtěla hnout," tvrdil Vídal. „Jsou to hrozně tvrdohlavá zvířata."

„Hm, to je pravda. Dá nám to práci, než je zunifikujeme."

„Metro ji muselo objíždět," uzavřel Vídal, „a to nějaký čas trvá."

„Chápu!" pravil Poločas. „Tak mě napadá, že by bylo možno unifikovat systém tras, to by umožnilo se podobným nepředvídaným událostem vyhnout. Vypracujte mi k tomu pár bodů..."

„Spolehněte se."

A poněvadž už zapomněl, co vlastně Vídalovi chtěl, zalezl Poločas zpátky do svého chlívku.

Pět minut nato se dveře znovu otevřely.

„Chtěl bych, Vídale, abyste měl na zřeteli, co jsem vám zdůrazňoval, nutnost dochvilnosti, to není ani tak otázka toho... jistě víte, no... jako spíš kázně. Kázni je nutno se podrobit a především kvůli řadovým zaměstnancům je třeba přesně ctít pracovní dobu; zkrátka, jak jistě chápete, je třeba dávat bedlivý pozor na dochvilnost, především nyní, se vším tím rozruchem kolem války, a my, co hlavně jsme předurčeni k velitelským postům, zkrátka musíme víc než ostatní jít příkladem...“

„Ano, pane,“ zavzlykal Vídal, „už to víckrát neudělám.“

Vrtalo mu hlavou, kdo jsou to ti „ostatní“ a taky co tomu Poločas řekne, až se dozví, že už bylo podepsáno příměří.

Pak se znovu pustil do práce na návrhu Normice pro pouliční metaře s knírkem, kterou rozpracoval, ještě než odešel na frontu do angoulêmských cukráren. (Byl ještě příliš mladý a panic, než aby válčil po barech jako vyšší důstojnictvo.)

Při práci si dával záležet, aby pěkně doprostřed každé stránky vepsal nějakou pořádnou botu. Takové si totiž pak Poločas může všimnout hned zkraje, až se rozhodne návrh podrobit svému kritickému oku. To pak bude záminka k příjemným proslovům o tom, jak přesně ve francouzském jazyce dokážou slova vystihnout myšlenkový obsah, jejž si přejeme větou vyjádřit, a že je z toho třeba pro způsob formulace návrhu Normice vyvodit důsledky.

Kapitola XIV

Uběhl týden a Konsorcium opět ožívalo svým běžným životem. Vrchní Podinženýr Poločas si dal z ničeho nic za křeslo na stěnu zamontovat devět nových zvonků, aby si mohl důmyslnými kombinacemi tónů a rytmů přivolávat písařky z celého poschodí. Tento podivuhodný systém mu skýtal všestranné vnitřní potěšení.

Tou dobou se také dozvěděl o převratných událostech, k nimž došlo, zatímco telefonoval: o válce, o porážce, o přísném

přídělovém systému. Zneklidnit ho ale při tom ohlédnutí dovedlo jen pomyšlení na hrůzyplné nebezpečenství, všechno to loupení, drancování, pálení, ničení, zcizení, znásilnění a krveprolití, jež jeho spisům hrozilo. Bez prodlení pak v klice od kuchyňských dveří skryl jednu špuntovou pistolku a od toho okamžiku si činil nárok co chvíli roztrubovat své vpravdě vlastenecké názory, podporované ostatně balíčky, které mu docházely od sedláků.

Ostatní však neměli tolik důvodů ke spokojenosti. Živobytí přemrštěně podražilo a písařky Polocasových náměstků, jež vydělávaly sotva dvanáct set franků měsíčně a očividně hubly, se dožadovaly zvýšení platu.

Poločas si je tedy předvolával jednu po druhé k sobě do kanceláře na menší kázáníčko.

„No tak," řekl té první, „prý si stěžujete, že si dost nevyděláte? Ale rád bych, abyste si už jednou provždy zapamatovala, že SUK nemá prostředky, aby vám platil víc."

(Tou dobou již SUK dostával mnohamilionovou subvenci od Výpphorů pro Thesorghanizatsi.)

„Taky si dobře zapamatujte," přisadil si Vrchní Podinženýr, „že na počet hodin vlastně vyděláváte víc než já."

(To byla pravda; pakliže se započítaly všechny ty přesčasové hodiny, co se napovaloval po lejstrech, když plody mušího vysedávání povyšoval na opěrné body své listinné... a řekněmež sporné exegeze.)

„Vždyť stačí, abyste se provdala!" pokračoval Poločas, byla-li dotyčná náhodou ještě panna. „Pak sama uvidíte, že vyděláváte dost."

(Například on, co se oženil, ušetřil nemálo: látání ponožek zdarma, domácí žvanec bez placené kuchařky – nehledě na to, že by se teď těžko sháněly, což zase byla dobrá výmluva. Válečná nouze mu také dovolila, aniž by ho přitom považovali za skrblíka, aby chodil v botách ošoupaných až po tkaničky a ve špinavém prádle. Zkrátka Poločas působil čím dál víc zanedbaně a čím dál

míň reprezentativně. Šetřil, aby si mohl na Normice pořídit futrál z galvanizovaného stříbra.)

Když Poločas sekretářku takhle uchlácholil, v několika minutkách jí pak vmetl do tváře všechny nepatřičnosti a omyly, kterých se kdy snad dopustila za celou dobu, co v Konsorciu pracuje. Vše s přepečlivým komentářem. Načež vzlykající obětinu vypudil ven a zavolal si další.

Jakmile vyřídil poslední ze série, nikoli bez toho, aby alespoň dvěma z těch dvanácti přece jen nepřislíbil nárazové zvýšení o dvě stě franků, stulil se Poločas spokojeně do křesla, a probíraje se z pilnosti objemným spisem, čekal, až ho starý přítel Pohůnek zavolá ke Generálnímu Řediteli na partičku unifikovaného mariáše.

Kapitola XV

Válka, jak nakonec Poločas o vlastní újmě zjistil, nicméně působila rozvratně. Stenotypistek se pro svou potřebu za drahý peníz zmocňovaly Výpphory pro Thesorghanizatsi, na trhu jich valem ubývalo, a jak se sluší na uvědomělé zboží, vědomé si své ceny, prodávaly se jen tomu, kdo nabídl víc. Květinky klávesnic, hrdy, že bez nich nelze, napřimovaly hlavy; a tak den po Polocasově výstupu jedenáct ze dvanácti pokáraných podalo sborem výpověď.

Poločas proklel nevděk svých zaměstnankyň a ihned zavolal Personálnímu Řediteli, osobě zešedlé, neoholené, jménem Rubášek, jehož zvláštní postavení – byl zároveň tajemníkem Generálního Ředitele – znesnadňovalo vyjednávání.

„Haló," začal Poločas. „U telefonu Poločas. Je tam pan Rubášek?"

„Dobrý den, pane Polocasi," řekl Rubášek.

„Potřeboval bych ihned jedenáct sekretářek! Všechny mi totiž odešly, až na paní Lógrovou. Patrně jste je nevybral nejlépe."

„Nevíte, proč odešly?“

„Špatně se snášely s mými náměstky a hádaly se pořád i mezi sebou,“ lhal Poločas nestydatě.

Rubášek, jenž nebyl naivka, si povzdechl se zafuněním rozjíždějícího se Orient expressu.

„Pokusíme se vám najít jiné...,“ řekl. „Prozatím vám pošlu pár děvčat, která právě nastoupila v našich pobočkách.“

Rubášek si dával velmi záležet, aby Polocasovi dával jen ty skutečně podprůměrné stenotypistky, protože nechtěl hned přijít o ty nejlepší. Ostatně všechny nově příchozí neopomenul před nástupem poučit:

„Zařadím vás do oddělení velice zajímavého, i když... poněkud náročného – k panu Polocasovi. Ovšem, samozřejmě, že ano, nebude-li se vám tam líbit, nedávejte proto ještě v Konsorciu výpověď, přijďte za mnou a já vás přeložím.“

Nepomáhalo to. Poločas by odradil i starého čerta. Jednou kvůli němu podalo výpověď třicet sedm sekretářek za dva měsíce, a nebýt prozřetelností seslaného telefonátu s Předsedou, který ho trochu zneutralizoval, bylo by to číslo ještě větší.

Náměstci se sešli u Vídala.

„Tak, a máme prázdniny, co?“ řekl.

„Jak to?“ otázal se Lehár.

„Nejsou písařky,“ vysvětlil mu Emanuel.

„No ale,“ namítl Lehár, „to nám v práci nebrání.“

„To nebrání v ničem, ani říkat pitomosti, jak vidím,“ laskavě okomentoval Vídal.

„Takže se můžeme vypařit!“ navrhl Procházka.

„Ale stejně,“ řekl Emanuel, „ta nuda je k zbláznění.“

„Co byste ještě chtěli,“ pravil Vídal, „když se to tak vezme, tak zrovna takhle bysme se nudili i jinde a třeba by tam ani nebylo teplicko. Jediná potíž, co tu je, je Poločas.“

„Pravdu díš,“ vzkřikli ostatní tři sborově. Lehár držel gé, Emanuel é a Procházka cis. Mařenka chrupal u sebe v kanceláři a Adolf Trouda musel odejít do Výboru Pro Papír.

Vnitřní telefon ten soulad zbortil.

„Haló!“ řekl Vídal. „Dobrý den, slečno Slitinko... Ano, ať jde nahoru.“

„Mládenci,“ obrátil se na své kolegy, „omluvte mě, mám návštěvu.“

Přišel Antiochos Tambrtambr. A pět minut předtím sešel Poločas dolů na mariáš.

Kapitola XVI

Vcházeje k Vídalovi, pocítil Antiochos silné vzrušení, že se konečně setká s Poločasem. Uplynulé tři válečné měsíce strávil v boji po Majorově boku. On a Major, jen sami dva, udrželi po celý týden obrannou pozici v jedné hospodě při orleánské silnici. Se dvěma vintovkami a pěti náboji, které se do nich nedaly použít, se zabarikádovali ve sklepě a svou pevnost bránili tak chrabře, že se k nim žádný nepřítel nepřiblížil. Za týden vypili všechny hospodské zásoby a přitom nesnědli ani gram chleba. Nevzdali to za žádnou cenu. Ostatně si nikdo ani netroufl na ně zaútočit a to jim vítězství usnadnilo. Jejich čin však nebyl o to méně skvělý a vysloužil jim Válečný kříž i s ratolestmi. Hrdě jej nosili přes rameno, ratolestmi se ovívajíce.

Antiochos a Vídal si vřele stiskli ruce, šťastni, že se po přejití vichřic hněvu shledali.

„Máš se?“ řekl Vídal.

„A ty?“ odpověděl Antiochos.

Sami od sebe si začali tykat.

„Je tady Poločas?“ optal se Antiochos.

„Odešel na poradu...“

„Nechť mu kojoti naplijí do ksichtu!“ zabučel Antiochos rozzuřeně.

„Nač by plýtvali slinou,“ odtušil Vídal.

„Můžeš mi domluvit další schůzku?“ požádal Antiochos.

„Milerád,“ řekl Vídal. „Na kdy?“

„Příští týden, lze-li... anebo dřív? Ale v to se neodvážím ani zadoufat.“

„Kdoví?“ uzavřel René Vídal.

Kapitola XVII

Emanuel toho rána tak nahřebelcoval svou žirafu, že na to nebohé zvíře zdechlo. Všude se válely chomáče chlupů a zdechlina, když aspoň hlavu jí vystrčili ven z okna, aby se vůbec dalo chodit, zabírala prostor pod Troudovým psacím stolem, již beztak zataraseným čtyřmi tunami hnoje v plátěných pytlících. Ono ctěné individuum se totiž na své zahrádce ve Versailles oddávalo zelinářské vášni.

Aby se utěšil, zhltl Emanuel skrojek chleba, pak si na několika místech ohmatal svaly a rozhodl se, že zaklepe na šéfovy dveře. Náhodou tam byl.

„Vstupte,“ ozval se.

„Měl byste pro mě minutku?“ řekl Emanuel.

„Prosím... jen pojďte dál, pane Holubče... posaďte se, můžu vám věnovat celé čtyři minuty...“

„Chtěl jsem vás požádat,“ řekl Emanuel, sotva vstoupil, „o povolení nastoupit dovolenou o tři dny dříve.“

„Měl jste odjet pátého července?“ ujistil se Poločas.

„Ano,“ odpověděl Emanuel, „a chtěl bych odjet už druhého.“

Napadlo ho to jen tak, když se tak díval na svou chcíplou žirafu.

„Poslyšte, Holubče,“ zahájil Poločas, „v zásadě, že ano, bych si nepřál nic jiného, než vám moci vyhovět..., ale tentokrát se obávám, že to, oč mě žádáte, je poněkud svízelné. To není proto...

jistě chápete, že já jsem ten poslední, kdo by vám chtěl bránit, abyste nastoupil na dovolenou dříve... ale služební hlášení je už uzavřeno a já bych rád znal vaše důvody... abych si ověřil, že jsou důvodné... ostatně o tom žádným způsobem nepochybuji, ale v zásadě, že ano, je lépe, abyste mi je sdělil.“

„Poslyšte, pane,“ řekl Emanuel, „ty důvody jsou osobní a nelze mi zacházet do podrobností. Nikdy jsem vám nic neskrýval a podle mého názoru, netýká-li se to mé práce, je zhola zbytečné, abych zabředal do výkladů, na nichž vy nemůžete mít nejmenší zájem.“

„Přirozeně, můj drahý Holubče, o tom nikterak nepochybuji, avšak pochopte, musíme být nanejvýš obezřelí kvůli Okupačním Úřadům. Je třeba, aby v každém okamžiku bylo možno se ujistit, že jsou všichni zaměstnanci na svých místech, a vy víte, že zjištění toho druhu jako to, jež by se mohlo naskytnout, kdybyste například odjel, jak o to žádáte, několik dní před nahlášeným datem dovolené z důvodů, které, přirozeně,... ehm... které jsou... ehm, znamenité, ale jež... zkrátka, mi zůstávají utajeny... a jež... jež... prostě snad vidíte, jaké nepříjemnosti vznikají, nepodrobíme-li se přísné kázni. A když už o tom hovoříme, že ano, je to jako s dodržováním pracovní doby... zdůrazňuji, že to neříkám kvůli vám, ale i v životě je třeba kázně a je třeba chodit včas, je to naprosto základní podmínka, aby vás respektovali i řadoví zaměstnanci, kteří, pokud... když... v případě, že... náhodou, že nejste u sebe v kanceláři, budou mít vždy snahu si dělat, jen co se jim zlíbí, a tak tedy zkrátka vidíte, v případě vaší dovolené je to tak trochu podobné, a zdůrazňuji, že vám neříkám ne, nicméně vás žádám, abyste celý problém ještě dobře zvážil ve světle mých připomínek, a jak jinak jste se svou prací daleko?“

Nastalo ticho.

A pak Emanuel spustil a plničkou hodinu se z něho řinulo, co měl na srdci.

Řekl, jak se mu už hnusí jednat upřímně, když má kolem sebe jen pokrytce, a že tam, kde pracoval předtím, to bylo to samé.

Řekl, že ztrhat se v práci, to nemá ve zvyku, a lézt někomu někam, to teprv ne...

Řekl, že vždycky říká, co si myslí, a že jestli si Poločas myslí, že dost nepracuje, stačí mu říct. Dodal, že ani tak by se kvůli tomu nepřetrhl. Protože pracuje, jak může.

Mluvil pořád a Poločas mlčel.

Nakonec, když domluvil, ujal se Poločas slova. Řekl:

„Máte v zásadě docela pravdu, jenže letos zrovna náhodou i já nastupuji na dovolenou o něco dříve, takže se do 5. července nevrátím, jistě zkrátka chápete, že je mi zatěžko vás uvolnit na dobu, kdy já ještě budu nepřítomen, poněvadž jste jediný, kdo je zběhlý, že ano, ve vaší pracovní náplni, a je nezbytné, aby v době mé nepřítomnosti tu byl někdo, kdo se vyzná v otázce sítek na turecký med, protože kdyby někdo zvenku telefonoval, musí tu být na oddělení někdo, aby mu odpověděl, že ano... zkrátka vidíte.

Mile se na něho usmál, ruku mu položil na ramena a odeslal ho do jeho kanceláře.

Čekal totiž návštěvu Antiocha Tambrtambra.

Kapitola XVIII

A tak se Emanuel vrátil do své kanceláře. Popadl saxofon a vyloudil devítisetdecibelové spodní bé.

Přestal, neboť měl dojem, že mu levý plicní lalok nabírá tvar číslice 373.

O jednu jednotku se mýlil.

Poločas otevřel dveře a řekl:

„Chápejte, Holubče, v zásadě je třeba se v pracovní době vyvarovat... ehm... tedy, zkrátka, že ano... a ještě něco... Chtěl jsem vás požádat, abyste mi připravil krátký koncept, kde mi upřesníte... ehm... porady, které byste ještě mohl do mého odjezdu svolat, s přibližným naznačením data konání, stručným seznamem osobností, jež by se měly zúčastnit, přibližným programem

jednání... žádné podrobnosti, pochopitelně, jen takový nástin, dvanáct patnáct stráneček na schůzi, to úplně postačí... Ten koncept bych potřeboval, no... dejme tomu do půlhodinky?... Je to přece maličkost... Za pět minut to budete mít... Pochopitelně," dodal ještě, pootočiv se k Adolfu Troudovi, „to samé uděláte i vy a Mařenka.

„Spolehněte se, pane," řekl Trouda.

Holubec neřekl nic.

Mařenka spal.

Poločas za sebou zavřel dveře a vrátil se do své kanceláře.

Antiochos čekal ve Vídalově kanceláři už hodinu a čtvrt. Byl s ním Major.

Když zaslechli, že se Poločas usadil do křesla, živě vyběhli na chodbu a zaklepali na jeho dveře.

„Vstupte," ozval se Poločas.

Kapitola XIX

Jak vnikali do klece Vrchního Podinženýra, vrazil do Antiocha Adolf Trouda, který si ihned po Polocasově odchodu již stačil odběhnout ven a teď se vracel obtížen ohromným balíkem režného plátna. Antiochos a Major mu uvolnili cestu a Trouda zmizel za ohybem chodby. Pět minut nato se budova rozechvěla tupým nárazem.

Majorem to otřáslo tak, že utekl nazpět do Vídalovy kanceláře, a v souboji se strýcem své milované zanechal přítele osamoceného.

„Dobrý den, pane," řekl Poločas, lehce se nadzvedl a ve šklebivém úsměvu poodhalil řadu zašlých zubů.

„Dobrý den," odpověděl Antiochos. „Je mi potěšením."

„I mně. Pan Vídal, můj náměstek, mě o vaší návštěvě informoval, avšak neupřesnil, čeho se týká.

„Dost zvláštní otázky," řekl Antiochos... „Pokusím se to několika slovy ozřejmit. Na jedné schůzce..."

„Které Komise?" přerušil Poločas, náhle zaujat.

„Mýlíte se," řekl Antiochos, kterému začínal vadit zápach v místnosti. Jeho chladnokrevnost se vytrácela a lepkavé znepokojení mu olizovalo skráně. Vzchopil se a pokračoval: „Na party u mého..."

„Tak to vás musím hned zarazit," vpadl Poločas baronsky, „a dovolím si vás upozornit, že z hlediska unifikace je politováníhodné, jsou-li používána slova nepřesně definovaná. A každopádně cizí slova by měla být zakázána pokud možno vůbec. To nás v Konsorciu také přivedlo k tomu, že jsme vytvořili zvláštní Komise pro Terminologii, a ty se v jednotlivých oblastech zabývají řešením těchto problémů, jistě velmi zajímavých, že ano, a kterými se zkrátka zabýváme v jednotlivých případech i my, a snažíme se je řešit, pochopitelně se všemi možnými zárukami, s tím, že aby, zkrátka, nám nikdo nevěšel bulíky na nos. Proto jsem názoru, že by bylo vhodnější užít jiného slova než party... ostatně právě v našem ústavu používáme obvykle například slovo ‚trend', jež jsme vědomě za tímto účelem vytvořili a jež je vhodnější v tom směru, že... ehm... a neužíváme anglického slova ‚trend', jak to bohužel až příliš často činí uživatelé, právě ti, kdo by se měli vynasnažit jaksi svědomitě dodržovat pravidla unifikace... ehm... že ano, když už tu je slovo nikoli cizí, ale naše. Je vždy vhodnější nepoužívat slova, jejichž užití je v některých případech neospravedlnitelné."

„Máte pravdu, pane," řekl Antiochos, „a plně s vámi souhlasím, ale nevím, které naše slovo by mohlo tak přesně vyjádřit to, co party."

„Inu, to vás musím zarazit!" pravil Poločas. „Již se nám několikrát přihodilo, že jsme při své činnosti narazili na výrazy nevhodné nebo takové, jež by mohly vést k záměně či navozovat v jednotlivých případech různé výklady. Na tyto problémy – je třeba

říci, že velmi náročné – se zaměřilo několik našich Komisí a... ehm... že ano, výsledky jsou většinou uspokojivé... Kupříkladu i v tak pro nás odlehlé oblasti, jako je železniční doprava, jsme se zamýšleli nad rovnocennou náhradou za anglické slovo ‚wagon'. Vytvořili jsme Technickou Komisi a již po roce výzkumu, což je krátká doba, vezme-li se v úvahu, že vytištění spisů, porady a průzkumy veřejného mínění, jimiž si prověřujeme své normicotvorné návrhy, skutečnou dobu prací nijak nezkracuje, zkrátka, dospěli jsme k unifikovanému slovu ‚vagón'... Nuže! že ano, váš problém je podobného rázu a domnívám se, že by jej bylo možno i podobně vyřešit."

„Jistěže," řekl Antiochos, „ale..."

„Je samozřejmé," navázal Poločas, „že jsme vám plně k dispozici a o chodu našich Komisí vám poskytneme veškeré potřebné informace. Ostatně vám teď hned předám dokumentační slohu o Normicích, takže si budete moci utvořit předs..."

„Odpusťte, že vás přerušuji," řekl Antiochos, „ale otázka, kterou jsem s vámi chtěl projednat, se mě netýká přímo... Přivedl jsem jednoho přítele, a dovolíte-li, požádám ho, aby se s vámi domluvil..."

„Jen ho prosím zavolejte! Takže to on nám vlastně sepíše tu malou předběžnou studii, abychom měli nějaký základ pro další práci?"

Antiochos neodpověděl a uvedl Majora.

Po předpisových zdvořilostech Poločas pokračoval, obraceje se k Majorovi:

„Váš přítel mi vyložil účel vaší návštěvy a váš návrh mi připadá nesmírně zajímavý. Dovolí nám to vytvořit sérii normicotvorných návrhů a ty pak bychom mohli za... řekněme tři týdny... předložit Kompetentní Komisi. Myslím, že první studii byste nám mohl zaslat zhruba za týden, to by nám poskytlo dost času, že ano, k provedení nutných tiskových prací..."

„Ale...," začal Major.

„Máte pravdu,“ řekl Poločas, „ale ponejprv bychom se mohli tuším spokojit s terminologií, to je základ každé nové studie... Normice produktu přijde až potom... to by nám poskytlo dost času k nezbytné výměně názorů s osobnostmi, jichž se takový návrh může týkat.“

Rozcinkal se vnitřní telefon...

„Haló...,“ řekl Poločas. „Ano!... Ne, teď nelze, mám návštěvu... Áá, ano? Poslyšte, moc mě to mrzí, ale nemohu... Ano... jakmile to jen bude možné...“

A vrhl na Antiocha s Majorem jedovatě vyčítavý pohled.

Ti pochopili a sborem povstali.

„Takže, vážený pane,“ rozjasnil se zase Poločas a obrátil se na Majora, „velice mě tento... ehm... náš první kontakt potěšil a doufám, že ano, že tu studii brzy dovedeme do zdárného konce... Těšilo mě, pane... Na shledanou, pane,“ řekl k Antiochovi, „těšilo mě.“

Doprovodil je až k východu, kvapně se pak vrátil, aby se vyčůral, a odkvačil pak za Generálním Ředitelem...

Antiochos s Majorem sešli po schodišti a rozplynuli se v davu...

Kapitola XX

V Pradierově ulici v čísle třicet jedna se žádný ptačí zpěv po záchodě nerozléhal, žádný cvrček si přitlumeně nebroukal *Šafářovu dceru*, žádná květinka nerozkládala svůj pestrobarevný vějíř, aby tam vlákala neopatrného okřídleného myšlíka, a sám mackintosh složil svůj ocas do osmi nepravidelných smyček a svěšenou spodní čelist vláčel skoro u země. V zapadlých očnicích se mu koulely obrovské slzy.

Major pracoval na svém návrhu Normice.

Dlel v knihovně sám, po turecku usazen na letním oranžově žlutém lazuritovém koberčíku. Vybavil se tradičním arabským krojem: kostěnou dýmkou, dlouhým tusorovým redingotem,

turbanokompresorem a opánky z hrubé beráncí litiny. Držel si pravičkou bradu, drbal se ve vlasech a chrabře přemýšlel. Na stole se vršily stohy jednotlivých svazků. Přinejmenším čtyři z nich byly potaženy hovadinou a zohýbané rohy stránek svědčily o Majorově úctě k těmto živým pamětníkům jeho dědečka; to vůbec muselo být pěkné prase, když si při obracení stránek tak slinil prsty a ohýbal růžky. Jednalo se o:

Příručku pro opilý kocáb od Rafaela Pětiletky;

Úvahy o vzestupech a spádech Rumunů profesora Meteleska Bleška;

Pět neděl v nylonu od Hraběnky z Anthraxu, ředitelky laboratoří firmy Dugommier a Spol., podle Julese Verna;

M nich a smích aneb Odstup sutaně od ctihodného otce Cápka.

Major je nikdy nečetl. Domníval se tudíž, že v nich nalezne užitečné informace, poněvadž zbylé dva tituly své knihovny – dvoudílný *Telefonní seznam a Laroussův ilustrovaný slovník* – už znal a věděl, že v nich nic skutečně originálního nenajde.

Měl za sebou už týden práce. Otázka terminologie byla zdárně vyřešena.

Jako odměnu za své úsilí pociťoval tupou bolest na spodku mozečku.

A vskutku si to zasloužil. Neboť do práce vložil celou svou vrozenou genialitu.

Jelikož se dokonale vyznal v angličtině, netrvalo mu dlouho, aby si uvědomil, že jediný nedostatek slova „party“ je právě to, že obsahuje Y. Po dvouhodinovém bádání ho oslnil blesk poznání: „party“ nahradil slovem „parta“.

Geniální objevy nejsou vždy tak jednoduché, zato dosáhnou-li takového stupně jednoduchosti, objevy vskutku geniální jsou.

A Major šel ještě dál.

Od všeobecného přešel k jedinečnému a problém rozpracoval v prostoru a v čase.

Probádal zeměpisné podmínky míst nejpříhodnějších pro party:

– umístění objektu vzhledem k převládajícím větrům a geofyzikálním omezením odvislým od nadmořské výšky a granulometrického složení půdy.

Probádal konstrukční architektonické podmínky:

– výběr konstrukčních materiálů pro nosné stěny;

– povahu zvratkůvzdorných a protibrilantínových nátěrů pro vnitřní přepážky;

– rozmístění erotodromů a případných rodičokrytných únikových cest;

– a thak pod obně, atak podob ně. Bádání rozvedl do nejmenších podrobností. A nezapomněl ani na přílohy.

A trochu mu to nahánělo strach. Ale nezoufal. Nezoufal nikdy. To raději spal.

KONEC DRUHÉ ČÁSTI

ČÁST TŘETÍ

Major v hypoidním soukolí

Onoho rána si na týdenní poradě rozepnul René Vídal už druhý knoflík u saka, protože bylo vedro. Již před chvílí výbuch teploměru v Troudově kanceláři vyrazil tři okna a zaplnil místnost nesnesitelným puchem. Když porada skončila, kývl Poločas na Vídala, aby zůstal – jeden za všechny, jak říká klasik. Nebylo mu to nic po chuti kvůli pekelnému horku v Podinženýrově doupěti, protože Poločas v obavě o svá choulostivá ústrojí všechna okna pečlivě zavíral.

Sotva všech pět Vídalových kolegů opustilo místnost, Poločas ho vybídl, aby se posadil, a pak spustil:

„Vídale, jsem s vámi nespokojen."

„Ano?" řekl Vídal, maje sto chutí mu do oka zavrtat násadku na pero. Oko však pohledem unikalo.

„Ano! Už loni, když jste si shrnul ponožky a místo šlí si vzal pásek, jsem vám říkal, že s ohledem na veřejnost si nemůžeme v oblečení dovolit sebemenší nepřístojnost."

„Kdybys tak měl v žilách něco jiného než žabí sliz," řekl Vídal, ale jen pro sebe, „bylo by ti zrovna tak vedro jako mně."

„Proto vás žádám, abyste si sako dopnul. Být takto oblečen je nepřístojné. Než vejdete napříště do mé kanceláře, žádám vás, abyste si na to dal pozor. Je to otázka kázně. Není divu, že jsme to dopracovali tam, kde teď jsme."

Poločas už zapomněl dodat, jak zoufale je jemu samému kázeň lhostejná, když je třeba se pustit za vábením poplašných sirén, jejichž vřískot se teď s proměnlivou pravidelností rozléhával nad střechami domů.

Pár minut ještě Vídala nasíral svými jasnozřivými úvahami, že u spisů je nutno předem odhadovat počet exemplářů a brát v úvahu nejen počet osob, jimž jsou určeny, ale také myslet na železnou zásobu. Vídal se zas mstil tím, že když se k němu ve svém štědrém rozumování Poločas přitočil, nechal mu na špičku levé boty stékat

pot. Jakmile se špička roztekla do beztvaré kaše (beztvarost je u kaše přirozeným atributem), Poločas se odmlčel.

Vídal pak od šéfa odešel. U něho v kanceláři si už na jeho místě a s nohama pohodlně přehozenýma přes telefon hověl Major. Pod levou hýždí se mu rozlila loužička, ale tu Vídal ucítil až v okamžiku, kdy sám do křesla majetnicky dosedl. Major si přesedl na židli.

„Nedávno mi operovali oční závaL," vysvětloval, „ale trochu mi tam toho ještě zůstalo a čas od času to takhle teče."

„Je to docela příjemné," ujistil ho Vídal, v základně osvěžen tím pocitem vlhka. „Co pro tebe můžu udělat?"

„Potřebuj u prorazit."

„Copak?"

„Mám návrh Normice na party."

„A co ti schází?"

„Topení!" řekl Major lakonicky. „Studie je hotová, ale zapomněl jsem na topení. V těchhle vedrech a při té nouzi o uhlí se není čemu divit. Mé podvědomí to patrně povazovalo za zbytečné."

A při představě svého podvědomí se uchechtl.

„Mrzuté to je," poznamenal Vídal. „Doufám ale, že se tím nedáš složit... A na chlazení jsi pomyslel?"

„Ksakru, to ne."

„Tak pro jistotu zajdeme za Emanuelem," navrhl Vídal.

Emanuel byl na otázky chlazení odborník a v deseti minutách daný problém vyřešil tím, že k hašení přehřátých camprlíků zavedl přívod studené vody.

„Nezapomněls už opravdu na nic?" otázal se Vídal.

„Sám to tak posoudit nedovedu... Hele... Nechceš se na to podívat?"

A ukázal mu svůj návrh, jenž čítal patnáct set stran velkého formátu.

„To by snad mělo stačit...," řekl Vídal.

„Nevím, jestli si Poločas nevšimne toho topení, co jsem zapomněl...“

„Prvním okamrkem,“ ujistil ho Vídal.

„Tak to tam musím doplnit... Kdo tu má na starost topení?“

„Procházka,“ vyslovil Vídal svou obavu.

„Do prdele!“ povzdechl si Major přesvědčivě, ale i zarmouceně.

Protože Procházka každopádně už zase zmizel.

Kapitola II

Náhradou za před časem odšedší písařky se Rubáškovým prostřednictvím podařilo Polocasovi naverbovat sedm nevinných panen, jejichž veškeré, navzájem si citelně podobné zásluhy se blížily nule.

Poločas byl šťastný, že těm mladuškám může ukázat, jak má dle jeho představ vypadat pravý šéf, a vyžíval se v tom, že jim každý spis dával tak osmkrát desetkrát přepisovat.

Ani přitom nepostřehl, jaké nebezpečí po celou tu dobu pro jeho přepracovaný personál plyne z užívání vitamínových dražé s brynzovým hormonem a polevou ze splachovacího cukru, jež přiděloval Státní Krám. Onen superenergetický výrobek měl totiž na sedmnáctileté až dvacetileté osůbky omračující vliv. Z dívenek už při sebemenším pohybu vyzařovala divá horoucnost. Po čtvrtém přídělu stoupala teplota v jejich společné kanceláři do té míry, že nevinný návštěvník, pokud se před průnikem do místnosti nezaštítil obzvláštní opatrností, byl udolán nelidským žárem, který v tomto prostředí vládl, a hrozilo, že sklesne. Nebylo mu pak jiné pomoci než utéci, nebo se rychle odstrojit, chtěl-li vůbec vydržet. O následujícím spádu událostí si pak ovšem nesměl dělat iluze.

Avšak žabím slizem svlažované nukleolové tělísko Vrchního Podinženýra procházelo tím vším jako bájný salamandr ohněm a ze stejného důvodu zůstávalo ve dne v noci uzavřeno i jeho okno, ať byl vzduch rozpálen jakkoli. Krom toho nosil Poločas ještě

jednu vestičku navíc, aby ho nezáblo, kdyby nečekaně teplota poklesla.

Usazen v křesle s polštářkem z květovaného kretonu, pročítal si stenografický zápis z porady, když tu se náhle u zdánlivě nevinné věty zarazil. Ten náraz byl tak nesnesitelný, že si musel sejmout brýle a šest minut si protírat víčka, aniž by přitom pocítil jinou úlevu než tu, jež provází přechod od bodnutí k pocitu palčivosti. Natočil si pohyblivé křeslo a do zvonků prstem vyťukal komplikovanou rytmickou sekvenci.

Bylo to znamení určené paní Betelné, jeho druhé sekretářce.

Vešla. Pod šaty z levantinského hedvábí s velkými petrolejově žlutými květy se jí rýsovalo bříško vzduté vitamínovými dražé.

„Vážená paní," řekl Poločas, „vůbec mě neuspokojuje váš stenografický zápis. Mám dojem, že... ehm... zkrátka, jako byste mu nebyla věnovala patřičnou pozornost."

„Ale, pane," namítla paní Betelná, „já mám dojem, že jsem tomu věnovala stejnou pozornost jako obvykle."

„Ne," zasáhl Poločas břitce. „To je vyloučeno. Tak například na straně dvanáct jste sice zaznamenala to, co jsem v té chvíli skutečně říkal: ‚Pokud není námitky, domnívám se, že bylo snad možno v jedenáctém řádku na sedmé straně spisu K-9-786 CNP-Q-R-2675 nahradit výraz: *»případně«* slovy *»nebude-li upřesněno jinak«* a v následném řádku pak doplnit *»a obzvláště v případě, že«* pro lepší pochopení textu.' Jenže tohle jsem nikdy neřekl, na to si pamatuji zcela určitě. Navrhl jsem *»nebudou-li jiná upřesnění«*, což není úplně totéž, a co se zbytku týče, tak jsem neřekl: *»a obzvláště v případě, že«*, nýbrž *»a jmenovitě v případě, že«*, vidíte, že tu přece jakýsi jemný rozdíl je. V tom vašem zápisu jsou nejméně tři nedopatření podobného rázu. Takhle to dál nepůjde. A to si pak ještě přijdete zažádat o zvýšení platu..."

„Ale, pane...," zaprotestovala paní Betelná.

„Jste všechny stejné," pokračoval Poločas. „Stačí vám podat prst a vy chcete celou ruku. Ať už se to nestane, jinak vám nebudu

moci navrhnout zvýšení platu o dvacet franků, jak jsem to měl v úmyslu od příštího měsíce.“

Paní Betelná vyšla beze slova z kanceláře a do písárny dorazila právě v okamžiku, kdy ta nejmladší z oddělení, které takové práce vždy připadly, se vracela nahoru s další dávkou dražé.

Čtvrthodinku nato podalo všech sedm sekretářek Rubáškovi výpověď a vyšlo si z budovy Konsorcia vypít něco na kuráž. Podle smlouvy nemohly z místa odejít dřív než na konci měsíce a bylo teprve dvacátého sedmého.

V bistru si vypily, zaplatily a po schodech vystoupaly zpět.

Pustily se znovu do práce a pod údery mocných prstů se psací stroje brzy jeden po druhém rozlétly na kousíčky. Opět se tak projevil nespoutaný účinek vitamínových bonbónků. Cyklostylové blány, rozcupované již třetím úderem, proplouvaly kanceláří mezi obláčky do běla rozžhavených kovových úlomků a červený lakový korektor se mísil s vůní rozvášněných samiček. Když se všechny psací stroje ocitly mimo provoz, sesedlo se všech sedm sekretářek doprostřed sutin a sborově zapělo.

V té chvíli Poločas již zvonil na svou první sekretářku, nesesaditelnou paní Lógrovou. Přiběhla ho o těžkých materiálních ztrátách poinformovat. Poločas si prošťoural zuby, přičemž si neopomněl pookusovat nehty, a pak se rozběhl za Pohůnkem o radu.

Sestupoval už do třetího poschodí, když tu pocítil, jak se celá budova roztřásla jakýmsi tupým nárazem. Podlaha se pod ním rozkmitala; ztratil rovnováhu a musel se zachytit zábradlí, aby neupadl, zatímco do chodby, kam se chystal vkročit, se ani ne pět metrů od něho vlila lavina trámoví a zborcených zdí.

To se pod tíhou pytlíků s hnojivem propadla Troudová kancelář a spolu s ní i jeden neobyčejně důležitý spis o předběžném návrhu Normice, týkající se dřevěných beden na súdánské kokosy. K zbrzdění pádu pytlíků s hnojivem bylo třeba celých tří poschodí a

Adolf Trouda, rovněž stržen dolů, trčel teď uprostřed suti. Čněla tam vlastně jen jeho busta.

Poločas popošel o dvakrát pět kroků a s úžasem se na svého náměstka, jenž v tom virválu přišel o košili i kravatu, zahleděl.

„Už jsem připomínal Vídalovi," řekl, „jak bedlivě je třeba dbát na spořádanost v oblékání. S ohledem na návštěvy, jež se mohou dostavit kdykoli, nelze připustit jakoukoli nedbalost v... ehm... zkrátka, pochopitelně, v tomto případě... možná, že ne tak úplně... konečně, že ano, každopádně je třeba dávat bedlivý pozor."

„To ten holub...," vysvětlil Trouda.

„Cože?" optal se Poločas. „Nerozumím vám... Vyjádřete se určitěji..."

„Vletěl dovnitř," pokračoval Adolf Trouda, „sedl si na kouli od lampy, ta spadla..."

„To ale ještě neznamená, opakuji, že si můžete dovolit nedbat na slušné vychování," pokračoval Poločas. „To je otázka patřičné kázně a vystupování vůči ostatním. Vidíte, kam to spěje, když se nedodržují pravidla. Kolem sebe máme takových příkladů až příliš a... ehm. No ale, myslím, že napříště si už dáte pozor."

Otočil se zpátky ke schodišti a po několika krocích vstoupil do Pohůnkovy kanceláře, která byla hned naproti výtahu.

Když se Adolfu Troudovi podařilo vymanit z trosek, začal si na hromádku třídit neporušené pytlíky s hnojivem.

Kapitola III

Ať se Poločas s Pohůnkem sebevíc snažili obrátit sekretářky k ušlechtilejším myšlenkám, všech sedm jich po třech dnech nenávratně odešlo. Srdce jim skákalo radostí a Vrchnímu Podinženýrovi ani nedaly sbohem.

Onoho dne v půl třetí měl Major se strýcem své milované schůzku.

Jakmile dorazil, vešel po svém zvyku nejprve k Vídalovi.

„Tak co?“ optal se ho Vídal.

„Hotovo!“ odpověděl hrdě Major. „S Procházkou jsem se potkal předevčírem na candrbále a řekl jsem mu, ať mi píchne. Podívej...“

A ukázal mu fascikl, který teď měl nejméně osmnáct set stran.

„Je to aspoň pořád podle Normicoplánu?“ řekl Vídal.

„Jakoby samozřejmě!“ odvětil hrdě Major.

„Tak tedy do toho,“ otevřel mu Vídal dveře do Polocasovy kanceláře.

„Je tu pan Loustalot,“ řekl Polocasovi.

„Tak jste přece přišel, pane Loustalote,“ zahlaholil Vrchní Podinženýr a vstal. „Jsem rád, že vás vidím.

Třicet vteřin mu třásl pravičkou, maje kebuli rozšklebenu do pitvorného úsměvu.

Vídal toho už víc neslyšel, protože dveře zavřel a usadil se za stolem. Půldruhé hodinky se pohodlně prospal a probudil ho až nucený Polocasův smích, proslintávající tenkou přepážkou.

Diskrétně přistoupil ke dveřím a poslouchal.

„Chápejte,“ říkal jeho šéf, „práce je to zajímavá, ale... ehm... zkrátka, že ano, nemyslete si, že se všude setkáte jen s pochopením. Obvykle takřka ve všech oblastech narážíme na požadavky spíše obchodního rázu, dá-li se to tak říci, a musíme proti nim bojovat, ovšem pochopitelně nikoli čelním útokem, ale tak, že rozvineme, že ano, jak je to jen možné, veškerou diplomacii, jíž jsme mocni... Taková práce vyžaduje zkrátka obratnost a jistou mazanost. To proto, že se nám často předkládají protiargumenty, které se zdají být dobře míněny. Jenže ve třech případech ze čtyř pak zjišťujeme.

„To když už je taková Normice homologována?“ napověděl Major.

„Ha! Ha! To naštěstí ne,“ řekl Poločas hlasem muže, který se červená. „Nuže tedy! Posléze zjišťujeme, že argumenty jsou diktovány zhola soukromými zájmy. A často, že ano, ti lidé

nechtěně sami sobě protiřečí a udávají důvody, které neobstojí. Proto zkrátka je třeba bez přestání bojovat, aby nakonec myšlenka unifikace zvítězila.“

„Zkrátka,“ uzavřel Poločas, „musíme být apoštoly a nenechat se nikdy odradit.“

„Apoštoly...,“ řekl Major. „Ná! Nakonec proč ne?“

„Takže si tedy můžete hned učinit představu,“ navázal Poločas, „zda vám ta práce bude vyhovovat. Pokusím se vám sehnat sekretářku. V současnosti se mi poněkud nedostává pomocného personálu... 2e ano, pomocný personál se v těchto dobách těžko shání a přitom dává najevo často takové požadavky... nemůžeme si dovolit... že ano, jim platit víc, než zasluhují. To bychom jim jen prokazovali špatnou službu...“

„Ostatně se domnívám,“ navrhl Major, „že pro začátek úplně postačí, když se budu se vším seznamovat.“

„Že ano, zkrátka, je to zčásti pravda... jinak mi ovšem Personální Ředitel slíbil sedm písařek asi tak na příští týden. Jelikož mám šest náměstků, myslím, že svou sekretářku nebudete mít tak brzy, poněvadž sám k paní Lógrové, mé nejvěrnější, ještě jednu potřebuji, ale... ehm potom, myslím, že si potom budeme moci... stav ještě doplnit, že ano... Mám ostatně v úmyslu... mám neteř, je to dost dobrá stenotypistka... zkrátka, mám v úmyslu ji do oddělení přijmout... a přidělit ji vám...“

Vídal zaslechl podivný zvuk, jakoby škytavku z Oslí serenády, a pak náraz na parkety padnuvšího těla. Dveře se ihned rozevřely.

„Vídale,“ povídá mu šéf, „pomozte mi ho přenést... udělalo se mu špatně... zřejmě únava z pracovního vypětí... Konečně, jeho spis se mi zdá velmi zajímavý... Dám vám ho do kanceláře.“

„Ten spis?“ předstíral Vídal, že nepochopil.

„Nene,“ zachechtl se Poločas... „Pana Loustalota! Byl přijat do SUKu.“

„Vám se podařilo ho přesvědčit?“ vynasnažil se Vídal o co nejobdivnější tón.

„Ano,“ s předstíranou skromností doznal Poločas... „Myslím, že mu svěřím Zvláštní Partyovou Komisi, která bude vbrzku vytvořena.“

Mezitím se již Majorovi vlastními silami podařilo zaujmout vzpřímenou polohu.

„Omluvte mě,“ pravil... „To je únavou.“

„Netřeba omluv, pane Loustalote... Doufám, že se nyní již cítíte zcela v pořádku. Nuže! Těšilo mě... A na viděnou v pondělí.“

„Těšilo mě,“ opakoval Major, když se ta slova po krutém vnitřním boji přinutil vyslovit.

Poločas se vrátil do své kanceláře.

Kapitola IV

Jenže Žitomír ještě nezemřel.

Svou Romadůrku dal opravit, lépe řečeno dal k volantu, který ho dopravil domů, přimontovat ještě auto. Toto nové řešení se pak k přepravě kamarádů hodilo mnohem lépe.

Zapsal se do Racingu a do roztrhání těla tam trénoval, aby mu narostly pořádné bicepsy a on pak Majorovi při první příležitosti mohl rozmlátit hubu.

V Racingu se taky spřátelil s André Naskrzem, Generálním Sekretářem Pověřenectví... Ta náhodička, co ta všechno nedokáže...

Rovněž se stýkal se slavným Claudem Abadiem, basketbalistou, plavcem hanbářem a klarinetistou amatérem v jedné osobě.

Tak moc a tak často se kamarádil s Naskrzem, že s ním chodil nejen trénovat, ale jeho přispěním dostal i místo na Pověřenectví... A tak získal do budoucna jakýs dohled nad činností Konsorcia.

Žitomír se svého úřadu ujal týden před Majorovou návštěvou u Poločase. Jeho práce spočívala v tom, že zkrátka a dobře třídil spisy došlé ze SUKu a plnil jimi hromady spisů ještě tlustších.

Žitomír se mohl samou horlivostí přetrhnout. A v tajném záhybu mozkových laloků se mu svíjela ďábelská myšlenka.

Vemluví se Polocasovi tím, že mu vychválí jeho výtečné výsledky a tak se mu postupně vetře do přízně. Potom mu už jen odhalí své ledví a požádá ho o neteřinu ruku. Plán jednoduchý, avšak účinný, a navíc usnadněný četností schůzek, jež si Žitomír s Vrchním Podinženýrem jistojistě bude moci sjednat. Tři týdny po svém nástupu na Pověřenectví obdržel Žitomír Majorem vypracovaný návrh Normice na Party.

Ničeho netuše, a také protože šlo o spis výjimečné důležitosti, sepsal k rukám Poločase dopis, kde mu potvrdil příjem návrhu a autora zahrnul několika větami dithyrambické chvály.

Znění dopisu bylo beze změny schváleno, neboť jeho šéf byl právě silně zaneprázdněn svou sekretářkou, a tak list odkvačil nejbližší poštou.

Aby si přimastil, chopil se Žitomír telefonu.

Vytočil všeobecně známé číslo: STO 00-00, jako zázrakem obdržel spojení a vyžádal si pana Poločase.

„Je nepřítomen," odvětila spojovatelka (jediná milá osůbka v celém podniku). „Nechcete někoho z jeho náměstků? Čeho se to týká?"

„Party," odpověděl Žitomír.

„Aha! Dobře! Spojím vás s panem Majorem."

Žitomírovi to v hlavě zařvalo, jako když se dráteník se ženou hádá, a ještě než si stačil položit otázku, jestli jde o „jeho" Majora, už ho měl na drátě.

„Haló?" pravil Major. „Zde nás blahoslavený Major."

„Tady Motolice...," koktáním vyjevil Žitomír celou svou zmatenost.

Na ta slova vyslal Major do mluvítka jek tak pečlivě vypočítavý, že Žitomírovi pravý bubínek ze tří čtvrtin popraskal. Nešťastník upustil sluchátko a sténaje popadl se za hlavu.

Když se pak znovu chopil přístroje, Major pokračoval:

„Omluvte mě,“ uchechtl se, „ten telefon jen pořád zlobí. Čím vám mohu být nápomocen?“

„Potřeboval jsem hovořit s Vrchním Podinženýrem, nikoli s jedním z jeho náměstků.“

Dotčený náměstek se naštval a do trubky mluvítka si odplivl tak, že Žitomírovi okamžitě zacpala ucho jakási hustá tekutina. Nato Major zavěsil.

Žitomír zavěsil též a se smotkem vaty na rozpletené svorce se pustil do obtížného uvolňování zvukovodu.

Trvalo dobré dvě hodiny, než se ztišila bouře zuřící v jeho lebečních kostech. Jakmile zjasnozřivěl, započal sestavovat pečlivý plán nepříjemnůstek, do nichž by mohl Majora vmanévrovat, tak aby si ho Poločas znenáviděl.

Až příliš dobře znal Majorův nevýslovný šarm, než aby na vteřinku zapochyboval, že dojde svého cíle, to jest získá Polocasovu přízeň, jestliže mu to příznivé okolnosti anebo neexistence nepříznivých okolností jen trochu dovolí.

Bylo tudíž nutno podniknout protiútok, prestissimo.

Motolice uzamkl zásuvky, vstal, pečlivě přisunul k psacímu stolu otáčecí křeslo (aby získal čas na rozmyšlenou) a bez pravé rukavice, na kterou zapomněl, vyšel z místnosti.

Sešel na ulici. Romadůrka, k níž si vtipně sehnal regulérní parkovací výjimku, na něho při chodníku poslušně čekala.

Podařilo se mu už – ach jakými to uskoky! – zjistit Koukolčinu adresu. Spustil motor, zařadil a plnou parou to nabral ke krásčině bydlišti.

V pět hodin odpoledne zahájil hlídku před Koukolčiným domem. Přesně v pět čtyřicet devět ji spatřil vstoupit.

Znovu nastartoval, popojel čtyři metry dva centimetry, aby stál přímo před vchodem, a motor zase vypnul.

Sedmkrát zasakroval, protože měl hlad, žízeň a chtělo se mu čůrat, a zůstal sedět za volantem s očima přisátýma ke dveřím.

Na něco čekal.

Kapitola V

Čekal ještě v půl osmé ráno. Levé oko měl úplně slepené únavou. Teprve když se mu je podařilo kombinačkami rozevřít, zrakové vnímání se mu náležitě obnovilo.

Zatuhlé nohy si pak protáhl tak řízně, že prorval čelnou příční stěnu Romadůrky až k motoru. Na jedné opravě navíc mu už vlastně nesešlo, a tak si toho nevšímal.

Uplynula čtvrthodinka a na ulici se objevila Koukolka. Sedlala úchvatný svídový bicykl válečné výroby. Pláště ze zmijích střev se nafukovaly acetylénem a sedlo z tlustého plátu nízkotučného ementálu bylo dosti pohodlné a prakticky nezničitelné. Poletovala za ní lehká sukýnka, pod ní byly vidět bílé kalhotky a nahoře u stehýnek krátké kaštanové třepení.

Žitomír vyjel krokem za Koukolkou.

Ta projela ulicí Cherche-Midi, zabočila do Přívozní, nabrala to do La Boétiovy, pak po Barbèsově bulváru a po Tokijské avenue a dojela přímo na náměstí Pigalle. Nedaleko, za Vojenskou Akademií, se tyčilo Konsorcium.

Vytušiv Koukolčin cíl, Žitomír rychle přidal plyn a dorazil k SUKu dvě minuty před ní. Ten malý náskok využil k tomu, aby sprintem seběhl do druhého suterénu a tam si přivolal výtah.

Koukolka ho neviděla. Rozvážně zastavila před příhodným přístřeškem a u jednoho ze sloupků té kovové konstrukce s vlnivou plechovou střechou pečlivě bicykl spoutala. Vzala si kabelku. Pak před šachtou zvedacího přístroje, jenž na základě platných výnosů obsluhoval výhradně dvě nejvyšší poschodí, stiskla přivolávači tlačítko.

Zatím dole Žitomír držel dveře pootevřené a bránil stroji v pohybu. Ten se proto ani nepohnul.

„Nejde proud!“ pomyslela si Koukolka.

A podujala se pěšího výstupu o šestkráte dvaceti dvou schodech ke strýčkovu oddělení.

Sotva prošla čtvrtým poschodím, výtah se rozjel. Do šestého poschodí vystoupal právě v okamžiku, kdy vkročila na poslední schod. Otevřít kovovou mříž, lapnout po maličké, vtáhnout si ji do kabiny a zmáčknout tlačítko pro cestu dolů, byla pro Žitomíra hračka, neboť jeho vášeň, zcela zjevná pod lehkou látkou letních kalhot, mu sice poněkud ubírala na přirozené ladnosti pohybů, zato zdesateronásobovala jeho síly.

Výtah zastavil v přízemí. Žitomír, který při jízdě uvolnil sevření, se teď znovu chopil Koukolky, pak doleva shrnul vnitřní mříž a... Vnější dveře se již otevřely samy, neboť dorazil Major.

A Major pravičkou zachytil Koukolku v letu. Levičkou vyrval Žitomíra z kabiny a mrštil jím schodištěm dolů ke sklepu. Pak spolu s Koukolkou důstojně vstoupili do přístroje, aby se ve chvilce nechali vynést do šestého poschodí.

Za šest poschodí měl sdostatek času odvést dobrou práci. Ale pak na tom při výstupu ven stejně uklouzl a málem si rozplácl nos o dlaždičky na chodbě. Ještě že ho Koukolka včas zadržela.

„Teď jsi mě zachránila zase ty! Jsme si kvit, andílku," řekl Major a políbil ji něžně na rty.

Rtěnka, co používala, byla dost řízná a Majora přímo zkrvavila. Ještě si ani nestačil kompromitující stopy setřít, když se zpoza rohu chodby vynořil Poločas. Spěchal dolů k Pohůnkovi.

„Áá! Dobrý den, pane Loustalote... No tohle! Vy jste dorazil zároveň s mou neteří... Dovolte, abych vám představil vaši sekretářku... He... he... Běž se hned dát do práce," obrátil se na Koukolku. „Paní Lógrová tě o všem náležitě poučí. Vy jste jedl maliny?" brebentil dál ten povídálek, zkoumaje pozorně Majorova ústa. „Nevěděl jsem, že v tuhle dobu už se dají sehnat..."

„Náhodou jsem na ně narazil," vysvětlil Major.

„To máte teda štěstí... He.. he... Jdu dolů k Pohůnkovi. Trochu se se vším seznamte, než si zkrátka budeme moci popovídat... abyste měl přehled.“

Co se tak častovali líbeznostmi, odputoval výtah dolů. Teď se vracel nahoru s rozkaceným Žitomírem. Když spatřil Poločase, trhlo v něm.

„Dobrý den, drahý příteli,“ rozhlaholil se Poločas, který se s ním už jednou na Pověřenectví setkal. „Nuže? Co nového? Asi jste se chtěl u mě stavit, než půjdete za Pohůnkem, že?“

„Héé... Ano!“ zakoktal Žitomír, vděčen za tuhle záminku.

„Musím vám vlastně představit pana Loustalota, svého nového náměstka,“ řekl vznešeně. „Pan Motolice z Pověřenectví – Pan Loustalot. To on sepsal návrh Normice, o níž mělo Pověřenectví tu laskavost se vyslovit poněkud pochvalně...,“ pokračoval Poločas.

Stačilo, že dvakrát za sebou vyslovil slovo „Pověřenectví“, a už mu skoro lezlo z očí. Takřka se jím dusil.

Žitomír zabreptal něco, co si každý mohl vyložit, jak chtěl. A Majorův a Polocasův výklad se lišily značně.

„Nuže!“ uzavřel posledně jmenovaný, „využijme výtahu, drahý Motolice. Uvidíme se za chvíli, pane Loustalote.“

A zmizeli rozjařenému Majorovi z očí.

Na chodbě v šestém poschodí pak Major propukl v svůj typický smích, tak démonický, že sekretářku od Vincenta, jednoho inženýra z Pohůnkova oddělení, takovou herku zešedlou, co za vším vidí jen útok na svou počestnost, málem obešly mdloby...

Jelikož se Vídal zrovna potuloval někde po šestém poschodí, usadil se Major pohodlně v jeho prostorné kanceláři. O zvyklostech podniku již byl zpraven, a tak například věděl, že každý sestup Jeho Excelence do nižších poschodí je znamením pro všechny náměstky, aby se vypařili.

Popadl telefon a vytočil 24.

„Haló? Slečnu Koukolku k panu Loustalotovi, prosím.“

„Hned tam bude,“ odpověděl ženský hlas.

Minutka... a Koukolka vchází do kanceláře.

„Co si tak skočit ven na jednu himaláj," navrhl Major.

Nedaleko Konsorcia stál Mléčný Bar, kde pod zvučnými a vzestupnými názvy chovali kupu přeslastných chladivých věcí, vnořených v rozličné třešti.

„Ale... Co strýček!" namítla Koukolka.

„Kašleme na něho," chladně odtušil Major. „Pojďme ven."

Nicméně nešli hned. Když totiž po chvíli Holubec s Vídalem vstoupili, museli se diskrétně odvrátit, aby měl Major čas se pozapínat. Jakmile byla hotova i Koukolka, připojili se k nim, protože už měli taky žízeň.

„Tak co?" optal se Vídal, když zvolna scházeli po schodech. „Co první dojmy?"

„Skvělé," odtušil Major, urovnávaje si nádobíčko.

„Tím líp," přitakal Emanuel, kterému se zdálo, že nabýt dobrého dojmu z Koukolky není zas tak těžké.

Jak vyšli, dali se po levici (nikoli Majorově) a vklouzli do průchodu, chráněného před pádem rozličných meteorů drátěným sklem, jehož vnitřní pletivo ze svařených prutů se skládalo do čtvercových ok o straně 12,5 mm, i s případnou tolerancí. Vídal a Holubec tudy obvykle procházeli, když se chtěli vyvarovat setkání stejně tak náhodných a nenadálých, jako nepříjemných a eventuálních s jedinci, kteří se mohli vynořit třeba z metra a krom toho patřit k zaměstnancům Konsorcia, a to ve funkcích, jež by je následně opravňovaly k tomu, aby našim osůbkám strojili nejrůznější svízele. Ostatně to mělo ještě jednu výhodu – procházka se tak pěkně protáhla.

V průchodu se to hemžilo knihkupci a tato podružná výhoda jen půvab pokradmé cesty zvyšovala.

V Mlíčňáku jim přizrzlá a dobře stavěná číšnice připravila čtyři zmrzlinové poháry. Hned nato Emanuel zpozoroval Andrého Naskrze. Byli kdysi jako spolužáci na stejné škole, když se učili na céescé.

Jak to jde, starouši,“ zavolal Naskrz.

„A co ty?“ odpověděl Holubec. „No, vlastně se tě na to ani ptát nemusím. Jak vidět, obchody jdou dobře.“

Naskrz měl totiž na sobě nádherný fungl nový oblek a botky ze světlého semiše.

„Sype to dobře, to Pověřenectví,“ pokračoval Emanuel.

„Docela jo,“ doznal Naskrz. „A kolik platí tobě?“

Emanuel mu pošeptal cifru.

„No ale, starouši,“ zahřímal Naskrz, „to je směšné... Poslouchej, mám teď na Pověřenectví dost vlivu, aby ti Komisař Žrahlt píchl se zvýšením platu. Stačí, když se jen zmíní tvému Generálnímu Řediteli... To by se přece dalo zařídit... Chápej, je nepřípustné, aby byl mezi našimi platy takový rozdíl.

„Děkuji ti, brachu,“ řekl Emanuel. „Dáš si s námi?“

„Nemůžu, promiň, čekají mě kamarádi... Nashle, všichni.“

„No teda,“ řekl Major, když Naskrz odešel, „je to svým způsobem zajímavý známý.“

„Dost zajímavý,“ souhlasil Emanuel.

„Kdyby vám to nebylo proti mysli,“ přerušil je Vídal, „mohli bychom si možná trošičku pospíšit, protože.

„...Poločas se každou chvilku může vrátit,“ doplnil Major.

„To ne, ale rád bych se ještě zastavil u svého dvorního knihkupce.“

Kapitola VII

Major pracoval v Polocasově oddělení už plný měsíc, ale jeho srdeční záležitosti se z místa dosud nepohnuly. Nenašel odvahu si se strýčkem o své náklonnosti k neteři promluvit.

Řečený ujec pak nemyslel na nic jiného než na první zasedání Hlavní Komise pro Party, jež měla Majorův návrh Normice prozkoumat.

Vše bylo připraveno.

Rozmnožovací blány již byly překontrolovány, výtisky rozmnoženy a zasvorkovány.

Stejně tak obrazové přílohy, jež měly, jak by řekl Poločas, „umožnit náležité pochopení tvářnosti návrhu“.

V dostatečném předstihu bylo rozesláno na sto padesát pozvánek, aby zůstala naděje, že se alespoň devět osob dostaví.

Byl hotov i oslovník, který pro Předsedu Major horečnatě sepsal.

A také Předseda Profesor Epameinondas Ctný, člen Akademie, jenž se po širošírém světě proslavil svými pracemi o vlivu sobotně večerního alkoholismu na rozplozovací funkci strojních zámečníků.

Průběh zasedání zabezpečovalo oddělení paní Triplové. Již drahnou dobu bylo v plné pohotovosti a přetékalo směrovými cedulkami, které bude nutno rozmístit na přístupových cestách k místnosti, pro tento účel úslužně zapůjčené Sdružením Bezpřídělových Cukrářů z Paříže a Okolí.

Hodinu před zahájením poskakoval Major jako koza po chodbách a schodištích, aby vše prověřil. Seskupoval spisy, pročítal si ještě texty, aby mohl čelit případným zvídavcům, ujišťoval se, že vše klape.

Když se konečně vrátil do své kanceláře, zbývalo mu sotva deset minut. Rychle si převlékl košili, místo brýlí se světlou obroučkou si nasadil černý cvikr z vytlačovaného ebonitu, protože v něm vypadal seriózněji, a chňapl po bloku, kam se měl vepsat podrobný protokol ze zasedání.

Vrchní Podinženýr Léon-Charles Poločas totiž sice vyžadoval, aby se pořizoval podrobný stenografický záznam diskuze, ale v zásadě svým náměstkům zakazoval, aby jej při vypracování protokolu používali. Beztak trvalo vícero dní, než se stenografický záznam vůbec přepsal. A stejně pak končil v objemných svazcích papírností, které už nikdo nikdy neotevřel.

Major v rychlosti nahlédl ke svému šéfovi, ale zjistil, že už sešel dolů. Vzpomněl si, že se zasedání má zúčastnit také Generální Ředitel: v takovém případě za ním museli dlouho před začátkem Poločas s Pohůnkem zajít, aby mu vysvětlili, co nemá říkat. Řediteli se totiž nezřídka stávalo, že se nechal unést svým tribunským třeštěním a vyslovil myšlenky tak rozumné, že Komise mohla předložené návrhy Normic už jen čistě a jednoduše zavrhnout.

Major na Poločase nečekal a šel přímo do zasedací síně. Koukolka tam už byla. Měla stenografovat.

Kolem stolu se již rozložilo několik členů Komise. Další si odkládali klobouky na věšák a vyměňovali si hlubokomyslné poznámky o současných událostech. Na tahle zasedání chodili jen staří věrní návštěvníci a všichni se mezi sebou znali.

Vešel Generální Ředitel a za ním Poločas se zdviženým nosem nasával ten dobrý, schůzovní pach. Jak procházeli, poctili Majora rukoudáním a hned nato ho představili Předsedovi Ctnému a ještě několika méně významným osobám.

Dvacet čtyři ze sto čtyřiceti devíti obeslaných osob se dostavily a Generální Ředitel si mnul ruce radostí z toho nebývalého úspěchu.

Tu vstoupil Ústřední Pověřenec Žrahlt. Doprovázel ho Motolice a oba si nesli důstojné kožené aktovky. Vrchní Podinženýr Poločas se rozplynul v poklonách, nechal druhého, ať si poradí sám, prvního pak zavedl k tribuně.

Uprostřed trůnil Předseda. Po jeho pravici Pověřenec, pak Generální Ředitel. Po levici Poločas, pak Major.

Někde v sále Motolice, bez Koukolky, neboť se k ní nedostal.

Každému z přítomných sekretářka nabídla po řadě k podpisu prezenční listinu. Rozostřený lomoz pošupovaných židlí a nezřetelný šuškot zeslábly, pak utichly a Předseda, nahlédnuv do Majorem zhotoveného oslovníku, jednání zahájil.

„Pánové, dnes jsme se sešli, abychom posoudili a případně postoupili Veřejné Konzultaci předběžný návrh Normice na Party, jehož text jste tuším všichni obdrželi. Velice mě zaujal, a proto poprosím pana Poločase, aby vám vysvětlil, a to mnohem lépe, než bych to dokázal sám, průběh schvalovacího řízení a... ehm... účel našeho zasedání.“

Poločas odchrchlal, aby si nastavil hlas.

„Nuže... Pánové, že ano, dnes je to poprvé, co se schází Komise pro Party. Těší nás, že jste se tak ochotně rozhodli na práci této Komise pro Party participovat.

„Žádné slovní hříčky,“ vpadl s hlučným řehotem Generální Ředitel.

Komise diskrétně ocenila jeho smysl pro humor a Poločas pokračoval:

„Připomínám tedy, že... ehm... že tato Komise byla vytvořena na žádost četných spotřebitelů a se souhlasem Ústředního Vládního Pověřence pana Žrahlta, jenž svou přítomností laskavě poctil naše první zasedání... nejprve vás seznámíme se všemi členy Komise.“

Dal Majorovi znamení a ten ze sebe naráz zpaměti vysypal seznam všech sto devětačtyřiceti členů...

Tento výkon vyvolal hluboký dojem a atmosféra v sále se náhle jaksi prozářila.

„Chtěl by někdo z Komise eventuálně vznést nějaký podnět či návrh na změnu, co se seznamu týče?“ navázal hned Poločas svým nejvybroušenějším stylem.

Nikdo neodpověděl a on pokračoval.

„Nuže, pánové, ještě než přikročíme ke spisu SP č.1, že ano... ehm... aby zkrátka, a obzvláště osoby, jež nejsou přesně obeznámeny s metodami naší práce, totiž, jak Konsorcium postupuje při vypracování nové Normice.

V hlavních obrysech a svým zcela osobitým stylem vykreslil Poločas postup operací. Pět osob, včetně jednoho Generálního

Inspektora, o němž netušili, jak se do zasedací místnosti vetřel, upadlo do nenadálého spánku.

Když zmlkl, rozzvučelo se naprosté ticho.

„Nuže, pánové,“ udeřil Poločas na jinou strunu, „s vaším laskavým svolením teď bod po bodu probereme spis... ehm... jehož se tato schůze týká.“

V tomto punktu vývoje událostí se Motolice nenápadně přesunul k Ústřednímu Pověřenci, cosi mu do ucha pošeptal, a ten přikývl.

„Navrhuji,“ pravil Pověřenec, „ať nám tuto studii představí její Zpravodajce. Kdo jím je, pane Polocasi?“

Zmatený Poločas ze sebe vyrazil jen jakési zachrochtnutí.

„Chtěl bych pouze připomenout,“ řekl Generální Ředitel, celý šťastný, že má příležitost se předvést s něčím, co zná, „že v souladu se zněním prozatímní směrnice z pátého listopadu tisíc devět set jedenaněco vypracování předběžných návrhů Normic připadá buď Úřadům pro Unifikaci, vytvořeným v každém Profesním Výboru, nebo Zpravodajcům designovaným Technickými Komisemi SUKu, jejichž ustanovení a složení podléhá souhlasu dotyčného Státního Tajemníka.“

Nikdo už debatu nesledoval, všichni napolo pospávali.

„Také já bych si dovolil připomenout,“ zažádal posunkem o slovo Žitomír, „že členové nebo inženýři Konsorcia v žádném případě zmíněné Technické Komise nahradit nemohou.“

Majora přitom zalil pohledem tak jedovatým, že ebonitová obroučka Majorova cvikru na třech místech zkorodovala. Tuha Koukolčiny tužky odskočila a zlomila se.

Po hubených Polocasových skráních stékal studený smradlavý pot. Situace byla povážlivá.

A tu povstal Major. Pohledem svého dvojmonoklu si přeměřil přítomné a promluvil těmito slovy:

„Pánové, jmenuji se Major. V SUKu pracuji jako inženýr a jsem autorem návrhu SP č.1.“

Žitomír triumfoval.

„Návrh SP č.1," pokračoval Major, „je výsledkem usilovné práce."

„O to se přece nejedná," zaryl Žrahlt, jehož takové řečnění popuzovalo.

„Avšak," pokračoval Major,

„1. Když jsem se úkolu podujal, nebyl jsem ještě zaměstnancem SUKu. Dosvědčí to zápis o mé návštěvě u pana Poločase. Zápis je součástí spisu SP.

2. Při vypracování tohoto návrhu mi asistoval jistý představitel spotřebitelů a výrobců, který party jak pořádal, tak se jich zúčastňoval. Technická Komise, byť v redukované podobě, byla tedy vytvořena.

3. Ve vší uctivosti bych chtěl pana Ústředního Vládního Pověřence upozornit, že spis SP č.1 je sestaven dle Normice pro Spisy."

Pověřencovo oko zaplálo.

„Velmi zajímavé!" řekl. „Na to se podíváme."

A zabral se do četby spisu. Polocasova hruď se vzedmula mohutnými vzdechy oživlé naděje a ty mu pak v pomalých spirálách vzlétaly z pootevřených úst.

„Tato studie," pozvedl Pověřenec hlavu, „mi připadá dokonalá a je ve všech bodech v souladu s Normicí pro Spisy."

Pod dojmem kouzla, jež se šířilo z Majorova sladkého hlasu, upřeli členové Komise pohled do neurčitá a znehybněli.

Atmosféra zhoustla a odlupovala se do prohnutě zkadeřených plátečků.

„Nuže, jelikož nebyla vyslovena žádná připomínka," řekl Pověřenec, „domnívám se, pane Předsedo, že je možno tento návrh beze změn postoupit Veřejné Konzultaci. Tím spíše, že jeho uspořádání dle Normice pro Spisy četbu značně usnadňuje."

Žitomír si skousl spodní ret tak silně, že krvácel jako tapír.

„Pane Pověřence,“ uzavřel Předseda Ctný, jenž už se viděl u svého zajíčka v jednom páskovském baru, „zcela s vámi souhlasím a vidím také, že jsme již dnešní program vyčerpali. Je tedy možno zasedání ukončit.“

Slova „zasedání ukončit“ měla vždy magickou odezvu a za určitých příznivých operačních podmínek dokonce dokázala probudit i Generální Inspektory.

V jednom rohu ještě rozmlouvali Pověřenec s Poločasem.

„Je to vynikající návrh, pane Polocasi, myslím, že i vy v tom máte prsty?...“

„Proboha, nikoli,“ usmíval se Poločas skromně, což nebylo tak nebezpečné, jako když cenil zuby..., „to sepsal můj náměstek pan Loustalot..., zkrátka...“

Nebezpečí pominulo a jemu se vracela kuráž.

„Chápu,“ řekl Pověřenec. „Ta vaše skromnost... jen lituji, pane Polocasi, že jsem před chvílí vyvolal tu diskusi, poněvadž byla zcela nepodložená, ale to víte, dostane se ke mně tolik spisů, že nikdy nemám čas je číst, a ty Motolicovy poznámky – je to ještě začátečník, takový horlivý a omluvitelný – se mi zdály... inu konečně, ta nepříjemná příhoda je za námi. Na shledanou, pane Polocasi.“

„Na shledanou, těšilo mě a děkuji vám uctivě za laskavost...,“ řekl Poločas, nos opět vzhůru. A zalomcoval Pověřenci rukou, jako když ořechy klátí. Nato se Pověřenec vzdálil a Žitomír, v němž by se krve nedořezal, za ním. „Na shledanou, pane Předsedo, těšilo mě... Na shledanou, pane... Na shledanou, pane...“

Síň se pomalu vyprazdňovala. Major počkal, až všichni odešli, pak ihned následoval šéfa a vyšel do šestého poschodí Konsorcia.

Kapitola VIII

„Přece jen vypadal žalostně,“ řekla Koukolka s přídechem slitování v hlase.

To bylo ještě téhož dne odpoledne. Major a jeho myška se uhnízdili v Polocasově doupěti, sotva odešel na mariáš. Major se chvěl vzrušením. Vyhrál bitvu a mínil toho náležitě využít. Vše ho utvrzovalo v přesvědčení, že Poločas chtě nechtě uzná jeho zásluhy. V té chvíli mu proto také na Žitomírovi záleželo pramálo.

„Má jen, co si zasloužil!“ prskl. „To ho naučí pouštět se se mnou do křížku! Hejklík jeden zpozdhílí.“

Hindustánské výrazy, jimiž Major protkával své projevy, byly pro Koukolku nevyčerpatelným pramenem okouzlení.

„Nebuď tak strohý, lásko moje. Měl by ses s ním udobřit. Koneckonců jezdí se speciálním parkovacím povolením.“

„Já taky, a jsem mnohem bohatší než on.“

„To přece nevadí,“ řekla Koukolka. „Trápí mě to. Tak zlou povahu zase nemá.“

„Co ty víš? No ale, nechci ti to odmítnout. Ještě dnes ho pozvu na oběd. Jsi spokojená?“

„Ale jsou už tři... A ty jsi po obědě.

„No právě!“ usoudil Major. „Uvidíme, jestli si dá říct.“

Žitomír, dotázán telefonem, okamžitě přijal. I on se chtěl co nejdříve zbavit té hnisavé rány.

Smluvili se, že se sejdou o půl čtvrté v Majorově oblíbeném Mléčném Baru. Přišli oba zároveň – ve čtyři.

„Dvě trojité himaláje za stovku!“ objednal Major u pokladny, kde též složil patřičné množství peněz a přídělových lístků na chleba.

Žitomír chtěl zaplatit svůj díl, ale v Majorově zraku to zahřmělo a z levé ruky mu na dlaždičky vysršela jiskra. Hedvábným kapesníkem si ruku otřel.

Usadili se na vysoké stoličky z umělé kůže a jali se vychutnávat svou zmrzlinu.

„Myslím, že bude pohodlnější, když si budeme tykat,“ řekl Major zostra. „Viděl jsem, žes tady před chvilkou něco kutil. Co?“

Otázka se Žitomíra nepříjemně dotkla.

„Do toho ti nic není!“ odsekl.

„Nevztekej se,“ nedal se Major a nanejvýš obratně mu zkroutil zápěstí. „No tak povídej!“

Žitomír pronikavě vyjekl, ale vzápětí, vida, jak na něho všichni zírají, to zakryl záchvatem kašle.

„Psal jsem verše,“ doznal nakonec.

„To se ti líbí?“ otázal se Major udiveně.

„Zbožňuji...,“ zasténal Žitomír s očima obrácenýma v strop, takřka u vytržení, a ohryzek mu přitom jezdil sem tam jako výtah.

„Líbilo by se ti tohle?“ řekl Major a zadeklamoval:

„A větry svízelné svůj chorál brebentily
do skoků tajemných smrti západní...“

„Neslýchané!“ rozeštkal se Žitomír.

„To neznáš?“ optal se Major.

„Ne!“ vzlykal Žitomír. „Nikdy jsem nepřečetl víc než jeden díl Verhaerena.“

„Nic víc?“ zeptal se Major.

„Ani mě nenapadlo, že by byly ještě další...,“ přiznal Žitomír. „Nejsem vůbec zvědavý, schází mi podnikavost a nenávidím tě... Připravils mě o mou lásku.

„No jen ukaž, cos to tady před chvilkou napsal!“ poručil Major.

Žitomír z kapsy plaše vytáhl jakýsi papírek.

„Cti!“ řekl Major.

„Netroufám si!...“

„Tak to přečtu sám!“ prohlásil Major a počal nádherně zvučným hlasem přednášet:

„INTENCE FENOMENÁLNÍ
Muž psal, za stolem seděl,
časem tlačen, pln zlosti sterilní.
Psal a pavouk pera

odvíjel nit slov nehybných.

A když tak stránku zaplnil –
drrin! – na zvonek zazvonil,
do dveří myslivec vstoupí. Zvláštní!... A co ta čepice?
Telegraf! Honem! A franků dvacet.

Dvojice nohou – nahoru, dolů, nohy
jak veverky. Pedály... brzda.
Přepážka. Formulář. A zase cesta.
A franků dvacet co výdělek. Procházkou domů.

Kilometry drátů odtud, kilometry
nahoru a dolů, jako pár nohou
podél tratí, jenže naležato,
takže již ne jako nohy.

Kilometry drátů telegrafních,
slova v nich váznou
v záhybech dotyků sloupů,
když se podpírají.

Kilometrů tři sta tisíc...
V jedné to vteřině? Že by snad žert?
Nikoli. Jen kdyby nebyly všechny ty cívky,
všechny ty cívky – ty pasti slov.

Muž ve své pracovně již lepší má pocit.
Kouří si cigárko
a čte „Svět v obrazech“.

Kilometry, ty kilometry telegrafních drátů
a cívky, ty cívky, kde proklatci –

ztracená slova – se svíjejí
v pekle, nebo jak myši bloudí zas
ve starém železném džbánu
modře osmaltovaném.

Muž za stolem cigárko dokouřil.
Cítí zas úlevu: zakrátko
mu Dudulka na zprávu odpoví.

To není tak špatné," zhodnotil Major po delší odmlce, „ale ještě ses nedokázal odpoutat od svých vzorů. Tedy spíš svého vzoru... Té jediné Verhaerenovy sbírky..."

Ani si nevšimli, že za pultem Mlíčňáku se zatím sklukly číšnice a strkají se, aby líp slyšely.

„Ty taky píšeš verše?" optal se Žitomír. „Kdybys jen věděl, jak tě nenávidím!"

A nervózně se kroutil v holeních. „Uvidíš!" řekl Major. „Poslechni si tohle..." A opětovně zadeklamoval:

„V zelených střevících, na hlavě baret má
a přemocné koraly lahvici v levici
žíznivec Harmaniak, co mívá opici
a souložit vesele dnem nocí zná.

Sladká jej Francie tam dole na jihu
zrodila, kde slunko česnekem v aioli
voní. V Rue de Provence práce ho nebolí,
věru je pohledný a básní ctí něhu.

Pět dívčin obratných těla mu obživu
shání, však on zatím ve výši básnických
soků dlí, verše své skládaje, po sklepích
válí se uprostřed nosáčů na pivu.

Koule pak jeho, mocnými šťávami vzduté,
v úchvatných záškubech pulzují nocí vpřed
– tak jako hřebce milostný pohání jed –
sedmnáct vítězství má, než tělo je syté.

II
Běda však! Vampýrka bledá hnisavých vředů
– zelená příjice s vpadlýma očima –
v alkovně lásky ho ten večer objímá,
když rozkoš udělil třem poupátkům v sledu.

Prudkost zla nemoci je o to hrůznější,
čím víc se laskání horoucí zdává.[*)]
Harmaniak nebohý! Krutá zní zpráva:
přízraků tesáky ryjí mu na duši,

tabes mu zchromlými údy již vzlíná.
Slintaje vleče se... Pak afázie už
grafomotorické a paralýzy nůž
tne ho. Však naděje poslední zmírá.

Snaží se vyléčit: Vědci on stále jen
pečují, do mocných mastí ho balí,
ve varných nádobách přístroje tají,
jimiž se do žil mu protilék doleje.

III
Verše však, stísněny v širém tom mozku,
nemohou vyrazit: schází jim poety hlas,
na lože vbit leží, žití již pozbyv jas.
Tu verše povstanou v běsnivém vřesku:

[*)] Viz práci prof. Maceráta-Říčného: Klinické studie

alexandrínu vztek, dvanácte jeho stop,
oktosylabu říz, blouzněním se dmoucí,
veršů lichočetných bodaví brouci...
Stále se rodí a řine se veršů stup,

z mozkových závitů k lebečním branám
tlačí se ohavná veršů a červů změť,
smrtelným žárem svých řeřavých očí hned
sloupává mozkové pleny jak banán.

IV
Harmaniak naživu dosud je. Prozaik
takový útok by zvládl as stěží.
Básník však dokáže bez mozku přežít,
jak kdysi stanovil Nebeský Mechanik.

Do žil mu doktoři vhánějí séra,
červivé verše však mocnější léků jsou,
množí se, tělo mu stravují vášnivou
nelidskou touhou. Harmaniakova éra

se končí. Tělo se vzpíná, pak ztuhne.
Smekají lidičky, Harmaniak mrtev jest,
žeť oběť spirochet, jde kolem jedna zvěst.
Tu však kdos přistoupí – není to divné? –

po hrudi mrtvému hmátne a zírá:
‚Stále tu tluče cos.‘ Odkrývá hrůzu
rubášem zakrytou. V odporném slizu –
nečistý černý verš srdce tu sžírá...“

Majorův hlas postupně sestoupil do basu, aby zvýraznil hrůzyplnost posledního verše. Žitomír se vzlykaje svíjel na podlaze. Číšnice omdlely jedna po druhé jako mouchy a ještě štěstí, že v této od-

polední době zákazníků nebylo mnoho a ty dvě ambulance, co Major přivolal, k odvozu všech obětí postačily.

„Tos neměl!“ sténal Žitomír, břichem se válel v pilinách a oběma rukama si svíral hlavu.

Slintal jako slimák.

Major, též poněkud rozrušen, pomohl svému soku vstát.

„Ještě mě nenávidíš?“ zeptal se ho sladce.

„Jsi mým pánem!“ řekl Žitomír. Načež pozvedl ruce, obrátil je tak, aby se na vrcholu lebky sepjaly do tvaru poháru, a padl na tvář. U Hindů je to projevem velké úcty.

„Tys byl v Hindii?“ otázal se Major, když zhlédl ten zvláštní úkon.

„Ano... V hútlém mládí.“

Major pocítil, jak se mu srdce k tomu dalekému poutníku, jenž s ním sdílí tolik zálib, vzedmulo láskou.

„I mně se líbí tvé verše,“ řekl mu. „Přestaňme být soky a buďme bratry.“

To se dočetl někde v *Mladém junákovi*.

Žitomír vstal a oba mužové si na znamení náklonnosti vtiskli na čelo polibek.

Když z Mléčného Baru odcházeli, pečlivě uzamkli dveře, protože v místnosti nezůstalo živáčka. Klíč předal Major prodavačce, která měla na starost prodej přes ulici (je to ta, co prodává sendviče). Byla hluchá od narození, a tak pohromu přestála.

Kapitola IX

Pozdním večerem se pak Major pomalu plazil k Polocasovým dveřím.

Vídal s Emanuelem již dle jeho pokynů přestříhli telefonní linky, a tak na delší dobu vše utichlo. Proto se taky Poločas už půl hodiny od sebe nehnul.

Major dosáhl veřejí, vztyčil se, zaklepal a v jednom okamrku vstoupil.

„Chtěl bych vás, pane, o něco požádat," řekl.

„Jen pojďte dál, pane Loustalote. Jako náhodou mě teď telefony nechávají na pokoji."

„Jde o schůzi z dnešního dopoledne," řekl Major, když, slyše tu poznámku, potlačil radostné zaškytnutí.

„Ano, zajisté!... Vlastně vám musím poblahopřát, to zasedání jste zkrátka měl dobře připraveno..."

„Jedním slovem jsem vás vytáhl z průšvihu."

„Pane Loustalote, musím vám připomenout, že ano, že v zásadě jste povinován jistou úctou vůči..."

„Jistě," vpadl Major, „ale nebýt mě, byl jste v pěkné bryndě."

„To je pravda," doznal Poločas zkroušeně.

„O tom nemůže být pochyb," přitlačil ještě Major. Poločas neodpověděl.

„A teď odměnu!" zahřímal Major.

„Co tím myslíte? Zvýšení platu? To samozřejmě dostanete, drahý Loustalote, jen jak uplyne tříměsíční zkušební doba... zařídím, aby se vám vyšlo vstříc, že ano, pochopitelně v rámci omezených prostředků, jimiž Konsorcium disponuje..."

„Ale o to mi nejde!" řekl Major. „Já chci ruku vaší neteře."

„?... ?... ?..."

„Ano, já miluji ji, ona miluje mě, ona chce mě, já chci ji, vezmeme se."

„Vy se vezmete?" otázal se Poločas. „Oni se vezmou...," dodal si užasle nahlas. „Ale co já s tím vším?"

„Jste její poručník.“

„To souhlasí, v zásadě,“ připustil, „ale, že ano, ehm... zkrátka zdá se mi, že na to jdete jaksi rychle... Jak to zařídit v zaměstnání, to nebude jednoduché... To vám zabere... to bude nejméně čtyřiadvacet hodin absence na pracovišti... zrovna když jsme zavaleni prací... bylo by třeba, aby se to mohlo odbýt v jednom dopoledni... nebo odpoledni... A vůbec nejlépe v sobotu odpoledne, že ano, takhle byste zkrátka ani nemusel práci přerušit.

„Pochopitelně,“ souhlasil Major, protože se už rozhodl, že po svatbě do SUKu už nikdy nevkročí.

„Ale má neteř by tu, že ano, zůstala dál jako sekretářka, ne?“ kuplířsky se usmál Poločas. „Anebo, viděl bych ještě jedno řešení... zůstala by doma, a aby se nenudila, mohla by vám na stroji – pochopitelně bez nároku na plat, protože by už vlastně nebyla u nás – přepisovat spisy, takhle zkrátka... by byla doma...he... he... a zaměstnala se...“

„To by bylo velmi úsporné,“ zhodnotil Major.

„Nuže takhle, poslyšte, máte můj plný souhlas... Takhle to můžete zařídit... Máte volnou ruku.“

„Děkuji vám,“ pravil Loustalot na odchodu.

„Tak tedy na shledanou zítra, můj milý Loustalote,“ uzavřel Poločas a podal mu zpocenou pravici.

Kapitola X

Několik dní nato uvědomil velkomožný pán Poločas o zásnubách i své náměstky. Vídalovi s Holubcem to oznámil jako prvním, protože jim měl od Koukolky tlumočit pozvání na malou oslavu, kterou při té příležitosti pořádala.

Zavolal si tedy Vídala do své kanceláře a sdělil mu:

„Drahý Vídale, chci vás upozornit, že... ehm... na žádost mé neteře... my... naše rodina by byla šťastna, kdybyste se k nám po sedmé večer mohl dostavit na oslavu zásnub.

„Ale Loustalot mi povídal, že mám přijít ve čtyři.“

„Jistě, v zásadě to začne ve čtyři, avšak osobně se domnívám, že před sedmou tam žádná zábava nebude... Tyhle oslavy, znáte to, jsou... ehm... nejsou zkrátka příliš zajímavé... Tedy radím vám, abyste příliš nespěchal... a konečně je tu ještě vaše práce, zbytečně byste se nechal vyrušovat.

„Toto hledisko je nutno bezpochyby zohlednit,“ pravil Vídal. „Budete-li souhlasit, přijdu tam v pět hodin a Konsorciu navrhnu, aby mi z měsíční gáže strhli jednu a čtvrt neodpracované hodiny.“

„Za těchto podmínek se domnívám, že to bude samozřejmě v naprostém pořádku... Postačí, abyste pak nahradil zameškanou pracovní dobu, třeba někdy v sobotu odpoledne.

„Přirozeně,“ řekl Vídal, „a pochopitelně bude pak zbytečné uvažovat o proplacení přesčasových hodin... Nejsme tu přece placeni od hodiny.“

„Máte naprostou pravdu. Musíme být jakýmisi apoštoly. Jinak nic naléhavého pro mě nemáte? Co vaše porady? Probíhají?“

„Ano,“ potvrdil Vídal, „probíhají.“

„Tak to je vše, děkuji vám.“

Osaměv, zavolal si Poločas již opraveným vnitřním telefonem Holubce.

Emanuel vešel.

„Posaďte se, můj milý Holubce... Takže...ehm... Musím vám sdělit několik věcí. Zaprvé vás upozorňuji, že vás má neteř žádá, abyste se laskavě zúčastnil oslav jejího zasnoubení příští středu v sedm hodin u ní doma. Stačí, když se domluvíte s Vídalem, ten tam také půjde.“

„Loustalot mi povídal něco o čtyřech hodinách...,“ namítl Holubec.

„Jistě, ale, že ano, máme tu ten návrh Normice na Kovové Formičky pro Cukrové Špalky, to musí být do té doby hotovo. Budete na to mít čas?“

„Myslím, že ano. Když bude třeba, mohu přijít pro jednou dřív.“

„To by bylo výtečné řešení. Ostatně vám v zásadě nic nebrání, je-li práce hodně, abyste chodil dřív každý den... Že ano, naše zaměstnání je něco jako apoštolát, a jen co se zřídí, jak si to přeji, Zlatá Kniha Dobrodinců našeho velkého Konsorcia, bude třeba mít na mysli, aby se tam zapsaly životopisy všech těch, že ano, kdo neváhali, tak jak jste mi to před chvílí navrhoval, obětovat různé radovánky na oltář Unifikace. To by ostatně nemusela být jen taková pouhá úvaha, ale docela zajímavá věc. Ostatně mám v úmyslu se o tom co nejdříve zmínit panu Pověřenci. Každopádně mě potěšil váš návrh, že budete pracovat přesčas, dokazuje to, že si svou práci berete k srdci. A v této souvislosti mám pro vás ještě jednu dobrou zprávu. Jistě si vzpomínáte, co jsem vám řekl před několika měsíci: že vám v SUKu vydobudu dobré postavení. Nuže, mé neustálé přímluvy u Generálního Ředitele vám nakonec vynesly zvýšení platu, a to s platností od tohoto měsíce.

„Na Naskrze je spolehnutí,“ pomyslel si Emanuel a nahlas řekl: „Děkuji vám.“

„Že ano, teď, vzhledem k současným obtížím, myslím, že dvě stě franků měsíčně navíc nebude k zahození...“

Hned nato Holubce vypustil, a ten, štván bezmocným vztekem, se jal rázovat po chodbách. Vrazil do Procházkovy a Lehárovy kanceláře.

Ustrnul: seděl tam Procházka. Zato Lehár ne.

„Ty ses nevypařil?“ optal se Emanuel.

„Nejde to. Ten kretén Lehár mi právě telefonoval, že nebude moct hned tak přijít.“

„A proč?“

„Je až po krk v jiu-jitsu s pokladníkem firmy Lehár a Otec. Ten hnusák si prý přivlastnil dva čtverečné decimetry předválečné gumové pryže, kterou měl Viktor na utěsnění svých klícek pro mravence.“

„A motiv?“

„Aby si podrazil boty!“ pravil Procházka. „Gumovou pryží! Když je všude kolem tolik dřeva. To se snad ani nechce věřit!“

„Ale proč tu tak naříkáte?“

„Co? Takový den! Zrovna když Poločas mizí ve čtyři, jak můj zápisníček i můj špiónek dosvědčí, a já mám zrovna ve čtvrt na čtyři schůzku s... se svou mladší sestrou! Kdyby tu Lehár byl, mohl by vždycky vysvětlit, že jsem si zrovna odskočil...“

Holubec vybuchl smíchy a zmizel v chodbě.

Daleko odtud se Lehár a jakýsi stařík s bradkou váleli v pilinách. Lehárovy zuby vězely divoce zaťaty v soupeřově pravé lopatce.

A Procházka držel služhubu.

Kapitola XI

V den zásnub se Holubec s Vídalem – krásní, hvězdozářní – zjevili v kanceláři kolem půl třetí odpoledne.

Holubec měl na sobě světlý oblek svůdného šedomodrého odstínu a žluté střevíce, nahoře poseté otvůrky a naspodu opatřené podrážkami. Vzal si i neposkvrněně bílou košili a kravatu, na níž se v širokých šikmých pruzích střídala nebeská modř s perlovou šedí.

Vídal si navlékl svůj páskovský, námořnicky modrý oděv s vysokým límečkem, který v něm neustále vyvolával nepříjemný pocit, že si omylem nasadil hlavu do úzké roury.

Písařky omdlévaly, sotva je spatřily, a Viktora chvíli zaměstnalo, než v nich letmou masáží hrudního koše obnovil normální dýchací funkce; to ho naučil otec, hasičský plukovník, a jako takový, muž zcela kompetentní. Když pak své dobré dílo dokonal, byl do karthamova zrůžovělý a knírek mu ztuha trčel.

Celou hodinku Vídal s Emanuelem předstírali, že pracují, potom se, hotovi k odchodu, sešli na chodbě.

Na odchodu se potkali s Vincentem, který měl na sobě náhodou svůj nedělní oblek, střižený ze starého pytle na dřevěné uhlí: pro tentokrát si však chtěl šetřit sako, a tak je nahradil starým filtrem na dřevoplyn z prvotřídní bavlny s vykrojenými otvory místo rukávů. Jako obvykle si před sebou sunul bříško. Kaštanové vlasy měl značně prořídlé a ve chvályhodné péči o harmonii nechával lebeční pokožku uzrát do stejného odstínu. Aby mu za dlouhých zimních večerů lépe ubíhal čas, dal na své tváři vykvétat hojnosti zelených strupů, po nichž si pak s rozkoší projížděl černými nehty. Obratným škrábáním přitom dokázal na svém obličeji vykreslit mapu Evropy, a tu pak pečlivě udržoval v obraze.

Vídal a Emanuel si s ním obezřele potřásli rukou a promptně zmizeli z budovy.

Koukolka bydlela v krásném bytě pod dohledem staré nemajetné příbuzné, která jí nahrazovala guvernantku.

Ona sama měla jak hodně peněz, tak hodně vzdálených bratranců v pokročilém věku. Ti všichni dychtivě přijali její pozvání a dostavili se. Přišly i výplodky větve polocasovské: byl to vcelku úctyhodný počet oněch neurčitých jedinců, jež mládež obvykle zahrnuje pod druhové označení „příbuzenstvo“.

Večírky „s příbuzenstvem“ jsou z hlediska mládeže předem odsouzeny ke krachu. Koukolčin večírek nebyl výjimkou.

Vycházejíce ze zásady, že mládež „tančí přece tak zábavně“, nespouštěly matky své dcerky z očí a skupinku mladých obkličovaly zdí takřka neprodyšnou. Několik odvážných dvojic, snad osobní Koukolčini známí (a patrně sirotci), si sice trouflo naznačit pár kroků druhořadého swingu, avšak museli okamžitě přestat, protože kruh rodičovských hlav se sevřel tak, že cestičku ke spáse si prorazili jen za cenu energických kopanců. Sklíčeně se seskupili kolem gramofonu. Stůl s občerstvením, zcela nedostupný, obléhal neprostupný dav „osob spořádaných“ v tmavých oblecích. Ty hltavě požíraly Koukolčiny zásoby a přísným okem si poměřovaly ony mladíky zpustlých mravů, kteří

se odvažovali tu a tam zalovit po koláčku. A že se snad někdy nešťastnému pásečkovi poštěstilo vyslídit sklenku šampaňského? Hned ho ty staré akademie obratnými manévry dostrkaly k nějaké odporné, šminkami zapatlané kraksně, která mu skleničku vybrala z ruky a náhražkou udělila lepkavý úsměv. Sotva se talířky s čajovým pečivem zjevily na světle božím, už si je brali na milost bratranci v redingotech, jedinci to neobyčejně nebezpeční. „Příbuzenstvo“ se tak postupně nadouvalo, zato mládí, přihrbené, schlíplé, ztrýzněné, přiskřípnuté, zahnané k nicotě, se ztrácelo v nejzazších rozích.

Jednomu Majorovu příteli, mladému Dumlíkovi, se podařilo vniknout do salónku, kde náhodou bylo pusto. Bezstarostně a nadšeně se s jednou holčinkou v krátké sukýnce pustili do půvabného swingu. Dva další páry k nim přivklouzly, aniž vzbudily pozornost. Už si mysleli, že mají pokoj, ale netrvalo dlouho a zneklidnělá hlava matky jedné z tanečnic nahlédla do dveří. Pět vteřin nato křesla v salónku zaúpěla pod vahou ženštin hladových pohledů a jejich rozněžnělý úsměv rozmělnil do žalostné mazurky swingovní valčík, jehož tóny se rozezněly ve vedlejším salónu.

Antiochos byl v černém (předvídal situaci) a čas od času se přemísťoval – ovšem jen z profilu, aby zakryl svůj věk – ke stolu s občerstvením. Dařilo se mu tak ukořistit něco živin, dost na to, aby na místě nepošel. Vídal se díky svému mariňácky modrému obleku rovněž držel, zato Emanuel a pásci nezadržitelně tonuli.

Také Koukolka, pohřbená ve skupince starých kraksen, které ji prošpikovávaly jedovatými komplimenty, už ztrácela pomalu dno.

Poločas, ten vklouzl za stůl k číšnictvu, patrně aby na vše dohlédl. Jeho králičí sanička se skoro nezastavila. Tu a tam zalovil v kapse, pak si rukou zakryl ústa, jako by zakašlal, a sanička se opět rozjela plnou parou. Takhle si nemusel ze stolu brát tak často. Stačilo si jen jednou za hodinu kapsy doplnit. O přítomné se příliš

nestaral: vždyť Pověřenec tu nebyl. A taky nikdo, koho požádat o nějaký návrh Normice.

A Major tu stál sám v jednom rohu.

Major vše pozoroval.

Major trpěl.

Emanuel, Vídal a Antiochos trpěli, že vidí Majora trpět.

A oslava běžela dál uprostřed košů s liliemi a gabunskými pernambukly, jimiž dal Major místnost vyzdobit.

A malí pásci a pásky postupně mizeli v myších dírách, neboť spořádaní lidé dostávali hlad.

A číšníci naváželi bedny se šampaňským, ale to se stačilo vypařit ještě dřív, než došlo ke Koukolčiným přátelům, a ti se scvrkávali jako sušená zelenina.

A tu Major dal Antiochovi kabalistické znamení. Antiochos tichým hlasem promluvil s Vídalem a Holubcem a všichni čtyři muži se vytratili ke koupelně.

Emanuel zůstal hlídat přede dveřmi.

Bylo sedmnáct padesát dva.

Kapitola XII

Bylo sedmnáct padesát tři, když se s břichem jako žok a výzorem ještě puntičkářštějším než obvykle, dá-li se vůbec, Poločas zmocnil své bílé hedvábné šály, černého kabátu a černého klobouku. Uchopil aktovku a po anglicku se vytratil. Ubíral se do SUKu, zanechávaje na místě svou ženu a žvýkaje nepřestajně soustečka koláčků.

V sedmnáct padesát devět zaslechl Emanuel mužné zvolání a vnikl do koupelny. Vyšel v osmnáct nula pět a v celém bytě, jak měl uloženo, diskrétně pozavíral všechny východy.

V osmnáct jedenáct z koupelny vyšel osobně sám Major, ale po několika vteřinách se v doprovodu šesti pásků statné postavy zase vrátil.

V osmnáct třináct pak tito vyšli a počali dle pravidel řemesla obkličovat přítomné.

Koukolku Major zamkl do bezpečí na záchod.

Akce byla spuštěna v osmnáct dvacet dva.

Obsluha gramofonu vypnula přístroj a desky strčila pod nábytek.

Šest pásků si sundalo vesty, vyhrnulo rukávy. A vyzbrojeni každý pevnou kuchyňskou židlí z masivního buku, vykročili jednou linií ke stolu s občerstvením. Na první řadu mužů v redingotech, kteří v bleskurychlých přípravách nechtěli dosud vidět nic víc než směšné hrátky mládeže, po Majorově povelu s temným žuchnutím dopadlo šest židlí.

Tři muži klesli omráčeni. Jeden, s bradkou a zlatým řetízkem, se rozmektal jako koza a byl bezodkladné zajat. Druzí dva vstali a ve zmateném ústupu se vřítili mezi číšnictvo.

Druhá řada byla zpřesněnými údery židlí skosena beze zbytku.

Pomocné páskovské sbory nezůstaly stranou. Zmocňovaly se jedné staré kraksny za druhou, odnášely je do kuchyně, tam je převracely hlavou dolů a zadkem vzhůru a cayenským pepřem jim kořenily vousaté faldy, k velké újmě těch ropuch.

Naprostý úprk redingotů byl jen otázkou několika minut. Nikdo se nepokusil o odpor. Zajatci, dohola oholeni a tvář načerněnu viksem, byli vrháni se schodů. Samičky prchaly s nohama na ramenou, pídíce se po chladivém posedu ve kbelících se studenou vodou.

Nečetní padlí se pohodlně vešli do popelnice.

Pak Major došel pro Koukolku. Stál tam uprostřed zmatku bitevního pole, držel svou družku kolem ramenou a promlouval k svým čackým zástupům.

„Přátelé!“ pravil. „Podstoupili jsme tvrdý boj. Zvítězili jsme. Wotrawowé byli pobiti. Než dosti frází. Do díla. Zde nemůžeme zůstat, válečné pole je příliš rozoráno. Soustřeďte veškeré poživatiny a kupředu jinam, na party.“

„Pojďme k mému strýčkovi!“ navrhla krásná brunetka. „Nikdo není doma, jen služebnictvo.“

„Ujec odcestoval?“ otázal se Major.

„Je v popelnici!“ odvětila dívka. „A teta se z Bordeaux vrátí až zítra večer.“

„Skvělé. Nuže, pánové, do díla. Dva muži ke gramofonu. Jeden k deskám. Deset k šampaňskému. Dvanáct dívek ponese zákusky. Ostatní poberte led a láhve s alkoholem. Máte na to pět minut.“

Pět minut nato poslední pásek opouštěl Koukolčin byt. Hrbil se pod obrovským kusem ledu, který se mu rozpouštěl na zátylku.

Antiochos zamkl na dva západy.

Major kráčel v čele svých zástupů. Vedle něho Koukolka. Za ním jeho majordomové (Hi! Hi!).

„Vzhůru ke strýčkovi,“ zařval.

Ještě jednou se ohlédl po vojště a průvod se srdnatě pohnul bulvárem vpřed.

Ze zadního voje ledově kapalo...

KONEC TŘETÍ ČÁSTI

ČÁST ČTVRTÁ

Vášeň swingovní

Onen strýček obýval na Mozartově avenue druhé poschodí přepychového domu z bílého comblanchienského kamene. Byt byl vkusně zařízen exotickými tretkami, přivezenými z daleké výpravy do srdce mongolské savany. Vysoké merovejské koberce, jejichž vlna se kosila (těch kosů pak!) vždy v polovině srpna, mírnily nervózní odezvy podlahy z vytláčeného dubu. Vše zde napomáhalo vytvářet vlídný a pohodlný domůvek.

Před Majorovými zástupy se domovnice opevnila ve své domovnické lóži. Neteř, Odilka Telátko, musíme-li už prozradit její jméno, pronikla odvážně do hnízda odporu a jala se s obránkyní ostře vyjednávat. Pětizwanzigová bankovka, vhodně vložená, zaobalila hrany hovoru, takže výsledkem bylo impozantní defilé po měkkém běhounu kamenného schodiště.

Karavana se zarazila před strýčínkovými veřejemi a Odilka do dveřní dírky, jež se oddaně rozevřela, vstrčila faloidní styčku klíče z aluminiového bronzu. Souhrou hned střídavých, hned sdružených pohybů pružin a protikladných tlaků západka zaúpěla správným rytmem až k velké árii z Aidy. Dveře se otevřely. Průvod se opětovně pohnul a poslední pásek, který už nenesl nic, neboť led stačil roztát, za sebou křídlo dveří na dva západy pečlivě uzamkl.

Antiochos udělil několik úsečných povelů a silou jeho organizačního génia se pak v šesti minutách všechny věci ocitly na svých místech.

Návdavkem se ve strýčkových zásobách našly bedny s koňakem a ten objev uvedl Majora v bezbřehé nadšení. Všech dvaasedmdesát lahví bylo připojeno k zásobám, které si donesli od Koukolky.

Bezejmenný dav pásků se v bytě pustil do pilné práce: svinovaly se koberce, přemísťoval nábytek, kazety na cigarety se vyprazdňovaly do příhodných kapes, hotovilo se k tanečku.

Svou snoubenku, Antiocha, Vídala a Holubce svolal Major k naléhavé válečné poradě.

„První část našeho plánu je splněna. Zbývá ještě našemu podniku dodat velkolepého lesku, jakž by se patřilo. Co navrhujete?“

„Co zavolat Procházkovi, aby sem přišel...,“ naťukl Emanuel.

„Zkusme to!“ řekl Vídal.

„To je podružné,“ přerušil Major. „To spíš, Vídale, zavolej do Hot Clubu, aby poslali orchestr. Ten nadělá víc rámusu než gramofon...“

„Zbytečné!“ zamítl Vídal. „Máme přece Clauda Abadia.“

Chopil se telefonu a vytočil známé číslo: MANTPORNOSSE třiosmnulatři.

Major zatím vykládal dál:

„Aby to šlo, jak má, musí se udělat dvojí:

1. Dát jim najíst, aby jim nebylo špatně, až se napijou.

2. Dát jim napít, aby se rozveselili.“

„Já se postarám o to jídlo,“ nabídla se Koukolka. „Něco dívek dobré vůle!“ křikla cestou do kuchyně, kam ji žádaný počet pomocnic vzápětí následoval.

„Abadie už je na cestě,“ oznámil Vídal. „Hujer se zastaví u mě a přinese mi mou trubčičku.“

„Skvělé,“ pravil Major. „Zavolejmež Procházkovi.“

„Je trochu pozdě,“ poznamenal Vídal.

Prehistorická kukulka právě odkukávala osmnáct čtyřicet.

„Jak to můžeš vědět?“ řekl Emanuel. „Zkusme to.“

Naštěstí spojovatelku v Konsorciu zdržel Poločas, a tak byla ještě v práci.

„Pan Procházka už odešel,“ ozvala se. „Dejte mi své číslo... Třeba se v noci vrátí a zavolá vám.“

A sama se tomu roztomilému žertu zasmála.

Emanuel jí číslo nadiktoval a ona ho k jeho jménu připsala na kousek papíru.

„Jestli ho cestou domů potkám, řeknu mu, aby se vám ozval," slíbila. „Chcete přepojit na pana Poločase?"

„Děkuji. Neobtěžujte se," odpověděl Emanuel a co nejrychleji zavěsil.

Nebyla nejmenší naděje, že by se Procházka onoho večera v úřadu ještě objevil, a proto ho spojovatelka potkala na schodech, když se vracel nahoru pro rukavice, které si tam na stole při odchodu na školení céescé zapomněl.

Uvědomila ho o telefonátu a půlhodinku nato už Procházka zvonil u Odilčina strýčka.

Majorovy příkazy se plnily striktně a výsledky se rychle dostavovaly. Několik pásek již obcházelo s těžkými tácy – základnami to pyramidálních (či pyramygdálních, jak by se vyjádřili oto-rhino-laryngologové) stohů šunkových chlebíčků. Další již rozkládaly po nábytku talíře s krémovými zákusky a Major si za neposkvrněným ubrusem komponoval Monkey's Gland s červeným pepřem, svůj oblíbený nápoj.

Na hřebu vbitém do kuchyňského stropu se pohupovala již ohlodaná kost od šunky. Pod ní v drsném tanci křepčilo pět samečků (nepopiratelně). Kuchařka Berta Prkno, zavřená ve spížce, tu divou čtverylku doprovázela tupými ranami pěstí. Jelikož nectila rytmus, vytáhli ji a zneuctili. Všech pět, vždy dva a dva. Pak ji do spížky zase vrátili, tentokrát ale na prkno úplně nejspodnější.

Před hlavními dveřmi se rozpoutal Velký Rámus Abadiova orchestru a na to znamení se Koukolka vrhla otevřít.

Kapitola II

„A kde máte D'Haudyta?" zeptal se Vídal, když se dveře otevřely.

„Maličko popadal po schodech, i s bicími!" odpověděl Abadie, kterému neušel sebemenší falešný tón.

„Počkejme na něho.“

V plné sestavě pak orchestr slavně vstoupil do potlesku nesčetného davu obdivovatelů.

„Nemůžeme hrát v salóně, když piano je v knihovně,“ duchaplně poznamenal Abadie a bylo vidět, že léta na Technice jen tak nepromarnil. „No tak, chlapi, přeneste to piano,“ poručil čtyřem páskům, kteří zrovna neměli co na práci a v koutku chytali lentilky.

Ti jen dychtili vykonat něco užitečného a na klavír – jedenapůlkřídlo Pedroff, zvící sedmiset kilogramů i s pianistou – se ruče vrhli.

Ukázalo se, že dveře jsou příliš úzké a klavír vzpurný.

„Nakloňte ho!“ rozkázal Antiochos, který se vyznal v balistice. „Našikmo projde.“

Při manévru klavír ztratil pouze víko, dvě nohy a sedmnáct kousků intarzie, z nichž se po přenesení dalo osm vrátit na místo.

Piano se již takřka nacházelo v cílové pozici, když se Abadie nachomýtl opět.

„Když se to tak vezme,“ pravil, „v knihovně by se vlastně hrálo lépe. Akustika tam je, jak říkáme my z Techniky, adekvátnější.“

Jelikož nástroj ležel na boku, sled dalších operací byl velmi jednoduchý. Rozlámané nohy se nahradily stohy tlustých sebraných spisů ze strýčkovy knihovny. Celé to pohromadě drželo dobře.

„Chlapi, myslím, že teď už můžeme hrát,“ řekl Claude. „Nalaďte si.“

„Co takhle menší občerstvení, než začnete?“ navrhl Major.

„To by nebylo k zahození!“ souhlasil dirigent.

Zatímco kolegové popíjeli, prováděl Hujer rekontaktáž jisté medický, kterou víceméně znal. Oko se mu za brýlemi vilně skvělo, pačesy se ježily, chřípí chvělo a poklopec nadouval.

Z kluzké šikmé plochy neřesti ho vytrhl až dirigentův hlas. A vřava propukla.

Majorovi totiž postačilo jen deset minut, aby do vyprahlých hrdel vpravil stovky litrů ohnivých nápojů.

Petr Ňa, pověstný romantik, byl mezi prvními, kdo se z nevysychajícího pramene napojili. Po čtyřech oranžádových skleničkách až po okraj naplněných režnou se začal dostávat do nálady. S rozšířeným chřípím obkroužil několikrát sál a pak zmizel za okenní záclonou a pohodlně se usadil na balkóně.

Abadie hrál svůj velký trhák: *Na růžích ustláno*. Nadšení pásků vrcholilo. Nohy se svíjely co rozvidlené okaríny a dřevěné podrážky mohutně vytepávaly onen čtyřčtvrteční rytmus, jenž jest nejvlastnější duší černošské hudby, jak by řekl André Kerey, který se v hudbě vyzná asi jako celník Rousseau v dějepisu. Poťouchlý vřesk trombónů, jenž jako by vycházel z hrdla rozpustilého býka, dodával křepčení tančících ráz takřka sexuální. Krajiny stydké se o sebe rázně třely, snad ve snaze poněkud obrousit ona ochlupení, jež prstům při škrábání jen překážejí, případně zachytávají částečky pokrmů, což je nehygienické. Milostiplný Abadie v čele svých mužů na každou jedenáctou dobu útočně zakníknul, kvůli synkopě. Nálada neobyčejně svědčila odvázaným kadencím, hudebníci se překonávali, hráli už téměř jako praví negři sedmatřicáté kategorie. Šlo sólo za sólem, a každé jiné.

Ozval se zvonek. Byl to strážník. Stěžoval si, že mu na hlavu padl bronzový květináč, dvaačtyřicet kilo a nějaké drobné. Šetřením se ukázalo, že mu ho z balkónu seslal ještě ne zcela prospaný Petr Ňa.

„Je to nechutné,“ klnul strážník. „Květináč z období Ming! Takové vandalství!“

Fraktura lebky mu poněkud vadila při tanci, proto se nezdržel. Nabídnutý koňak vypil s uspokojením, pak si otřel knírek, a padnuv na schodišti, zatuhl.

Abadie hrál nyní *Natáčky* od Géra Šuina, další postarší trhák. Když to viděl, nalil si Major dvě sklenky režné.

„Ať ti slouží, Majore!“ řekl si vlídně, a ťuknuv sklenkami o sebe, vypil nejprve druhou, ze slušnosti, pak první. Potom se s úmyslem dohlédnout na náležitý chod operací vydal po chodbách...

Na velkém stole v jídelně zpozoroval jakousi huňatou zaobleninu přecházející v pár šlachovitých nohou, jak se zmítá nad párem končetin jemnějších, bezvousých, s nahnědlou polevou (Pasta Kreolka od Courvlèže). Bylo příliš šero, aby pochopil.

„Neodkrývejte se!“ řekl přesto roztomile, vida, že se dívčina chystala vyprostit.

Taktně se vzdálil na chodbu.

Jeho vycvičené ucho již před chvílí zachytilo, že břesknost hudby povážlivě ochabla. Příčinou mohlo být jen Hujerovo zmizení. Bohat obezřelostí experimentálního původu, velmi opatrně postrčil dveře do další místnosti.

V polotmě zatažených záclon zahlédl stín kadeřavých pačesů a záblesk brýlí, jež okamžitě rozpoznal. Stín světlejší, příhodně zaoblený a zbavený všeho přebytečného, spočíval na blízkém divanu. Zaklení, které se již nemohlo dočkat nabídnuté příležitosti, přivítalo Majorův příchod a v jeho společnosti, zavřevši za sebou pečlivě dveře, posléze místnost i opustilo.

Major se vydal nazdařbůh.

Potkal vibrrattového klarrinnettissttu Piana, an se vracel od džbánečku. Ruče mu pošeptal, co zajímavého bude médie u Hujera v doupátku k vidění: jen co to první leknutí pomine, přejde se bezpochyby k činu. Pian okamžitě přitakal.

Svou kontrolní obchůzku ukončil Major v koupelně, protože ze zkušenosti věděl, že o mejdanech to bývá místo dosti rušné. Nezůstal tam dlouho. Najít ve vaně se studenou vodou psa a ještě oblečeného kohosi, to vám obvykle postačí podlomit morálku.

Procházel právě halou do taneční místnosti, když tu se náhle ozývlo vyzvánění telefonu, uhodlo mu do ušních kůstek, rozhýblo tou spoustou věciček v uších a on je následně uslychl.

Kapitola III

„Haló? Pan Loustalot?“

„Dobrý večer, pane Polocasi,“ řekl Major, když rozpoznal libozvučné fonační ústrojí svého šéfa.

„Dobrý večer, Loustalote. Jak se máte? Nemohl byste mi, že ano... zavolat Holubce?“

„Podívám se, jestli tu je!“

Holubec stál za ním.

Vehementně Majorovi naznačoval zápornou odpověď.

Major minutu počkal a pak sdělil:

„Nemohu ho najít, bohužel. To ale bylo asi těžké sehnat naše telefonní číslo...,“ pokračoval, neboť si náhle uvědomil tu podivnou věc, že..., atd.

„Ale... ehm... zkrátka, že ano... vaše číslo jsem našel v telefonní ústředně na papírku, kam ho zapsala paní Lekalová. No to je opravdu mrzuté... Tolik bych potřeboval s Holubcem prodiskutovat jednu naléhavou záležitost.“

„Není již trochu pozdě?“ otázal se Major.

„Ehm... jistě, ale zkrátka... když tam u vás někde je, že ano. No, zavolám vám zase za půl hodinky. Na slyšenou, milý Loustalote.“

Major zavěsil. Holubec byl zdrcen.

„Měl jste mu říct, že tu nejsem, milý brachu...“

„To vůbec nevadí,“ pravil Major. „Telefon se zatluče.“

Chopil se přístroje a mocným úderem jej vbil do podlahy. Všech pět kousků pak Holubec již jen špičkou boty postrčil pod nábytek.

Opětně zazvonilo.

„Krú Tsinál!“ zvolal Major. „Není dost dobře zatlučen.“

„Mýlíte se,“ řekl Holubec. „To je od dveří.“

Otevřel. Nájemník zezdola, až po pás navlečen do zdobného lustru z niklové mosazi, si přišel stěžovat a vrátit lustr. Ten ho

značně omezoval v pohybu i proto, že v něm dosud vězel pásek, který, když lustr padal, si zrovna hrál na Tarzana.

„Tyto dva předměty patří vám!“ pronesl nájemník.

„Ale...,“ nato Major, „to není váš lustr?“

„Ó to nikoli, svůj jsem nechal dole.“

„Aha! Pak je to tedy náš lustr.“

Major poblahopřál nájemníkovi, jak dobře ve zkoušce poctivosti obstál, a nabídl mu sklenku koňaku.

„Pane, příliš vámi pohrdám, vámi a bandou vašich pásků, než abych ve vaší společnosti pil vaše zpančované nápoje.“

„Pane,“ pravil Major, „ani v nejmenším jsem neměl v úmyslu vás touto sklenkou alkoholu urazit.“

„Promiňte,“ vzal si ten druhý skleničku, „myslel jsem, že je to ovocná šťáva. Už jsem si odvykl vidět tolik koňaku najednou pohromadě.“

A na jeden zátah to vypil.

„Nu, tak mé té slečně představte!“ pravil pak Majorovi, míně tím mohutnou dívku, jež právě procházela halou. „Jmenuji se Justus Pometlo.“

Dotyčné stvoření se nechalo supícím čtyřicátníkem bez upejpání vtáhnout do kola. Ten se pak při třetím kolečku zřítil do otvoru zejícím po propadlém lustřisku.

Aby dalšímu neštěstí zabránil, dotlačil Major nad otvor kus nábytku, příliš malý ovšem, takže v otvoru zmizel též a dopadl na něco měkkého. Teprve původní laponská skříň, kterou strýc jinak bedlivě opatroval v lednici, se v otvoru usadila dokonale.

Odešel najít Piana, po němž se již poptával jeden pěkný hlas s modrýma očima. Bylo mu trochu do vzteku, že se nemůže postarat o svou snoubenku, jak by chtěl, ale ta právě tak upřímně tančila s Teteletisem, kytaristou Claudova orchestru, že neměl to srdce na ni zavolat.

Na chodbě před pokojem, kde se opevnil Hujer, stála dlouhá fronta chlapců.

První v řadě měl periskop a otvorem, jejž si dynamitem prostříleli ve vrchní části veřejí, prozkoumával interiér. Major v něm poznal Piana.

V klidu pozoroval, co bude. Najednou průzkumník energickým hlasem zavelel a zbylá čtveřice hromadně vpadla do místnosti.

Ozvala se odtud sladkokyselá debata (kyselá ze strany Hujerovy), sténavý dívčí hlas, který navzdory vší pravděpodobnosti tvrdil, že se mu chce spát, ujišťování čtveřice, že jen hledají klidné místečko na partičku bridže. Bylo lze zahlédnout obrýlené kučeravé individuum bez kalhot a vpředu vesele se vzdouvající košili. Bylo lze vidět, jak čtveřice vetřelců mručivě vyklízí pole, jak se dveře opět zavírají a druhý v řadě zaujímá místo u periskopu.

Major drapnul Piana, který se tentokrát ocitl ve frontě na konci.

„Jsi žádán!“ sdělil mu.

„Kudy?“ řekl Pian.

„Tudy!“

„Jdu tam!“ pravil Pian a pustil se na opačnou stranu, strhuje Majora s sebou.

V koupelně už toho měl pes dost a mocně se na pryžovém koberečku otřepával. Muž ve vaně usnul, jeho dech na hladině vytvářel malý vír a tělo zahřívalo vodu.

Před zrcadlem se přičísli, aniž ho probudili. Pak opatrně vanu vypustili a nechali spáče na suchu. Z šatů mu počala stoupat pára a koupelnu pomalu zaplňovala.

S pajdajícím psiskem v patách vyšli ven a vydali se za dobrodružstvím, rozprávějíce o filmu.

Za ohybem chodby narazil Majorovi do tváře majonézový chlebíček, který si tu hvízdal jako kos a vesele poletoval ovzduším.

„...Kurosawa... i tohle se stává!“ zarazil se Major uprostřed dlouhého výkladu o japonské kinematografii.

Pian chlebíček sebral a brilantně ho odpálkoval tam, odkud se zdálo, že přiletěl. Vzápětí si tak mohl uvědomit, jak úžasně, ba působivě majonéza přistane dlouhým rusým vlasům.

Majorův hřeben, ani zbla nevraživý, směs vyhladil a pak již se oba vyřítili na individuum, jemuž bylo vržené těleso původně určeno, a toho smraďocha divoce zvochlovali. Pak vzali rusovlásku každý za jednu ruku a zavedli ji do pohodlného koutečku k půlhodince nevinných hrátek.

Kapitola IV

Příchodem noci se třeštění koňakem napuštěných pásků jakoby ještě znásobilo. Pot se jen řinul z tančících párů, jak závodním tempem zdolávaly kilometry a kilometry parketu, braly se za ruce, pouštěly, chytaly se, přitáčely, odtáčely, hrály si na kobylku, na kačera, na žirafu, na štěnici, na frčka, na lezouna, na sáhni-mi-sem, drž-to-pevně, uhni-nohou, pohni-sebou, hejbni-nohama, pojď-ke-mně-blíž, jdi-ode-mě-dál a přitom sakrovaly anglicky, americky, negersky, hotentotsky, hotamtentsky, bulharsky, patagonsky, ohňovozemsky a athakpo dobně. Všichni měli kučeravé vlasy, bílé ponožky a dole zúžené kalhoty, všichni kouřili cigarety se světlým tabákem. Na tváři těch nejpitomějších se rozhostil, jak jinak, povýšený výraz a Majora napadaly zajímavé myšlenky o útlumové roli bankovkových vycpávek v případě kopanců do jistých partií. Se zájmem přitom pozoroval složité taneční poskoky asi tuctu rozvrabčených fanatiků. Na podporu bujarosti odzátkoval další láhve a štědře si nalil. V tom, co ve sklence zbylo, si pak opláchl své skleněné oko a s pohledem prozářenějším než kdy jindy se pustil za jednou dívčinkou.

Koukolka v Teteletisově společnosti opouštěla místnost.

Majora však z plné práce vyrušilo divoké bušení na dveře.

Byli to opět dva strážci pořádku. Před chvílí jim na hlavu dopadla dubová žardiniéra zdobená olověnou orlicí velkých

rozměrů. Namítali, že výkupna barevných kovů je odtud jen padesát metrů a že se domnívají, že jejich úkolem je strážit pořádek a nikoli sběr olova.

„Máte pravdu!“ řekl Major. „Omluvíte mé na chvilku...?“

Zamířil na balkón, kde Petr Ňa, poněkud znaven předchozím úsilím, teď kouřil a odpočíval.

Major ho drapl za límec a pásek a vyhodil ven. Přihodil mu ještě jeho kožíšek tříčtvrťák, aby se nenachladil, a jednu dívenku proti nudě. Potom se vrátil ke svým novým hostím.

„Trochu režné?“ zeptal se ze zvyku.

„S radostí,“ řekli oba strážníci jedním hlasem. Hlasem povinnosti.

Po dvou lahvích se cítili lépe.

„Nechcete, abych vás představil nějakým děvčatům?“ vybídl je Major.

„Tisíckrát se omlouváme,“ odpověděl ten tučnější, s rezavým knírkem, „ale, jak se říká, naše povolání nás nutí k buzerantství.“

„A akce vedete spolu?“ otázal se Major.

„No... pro jednou bychom si mohli trošilinku... vyrazit i jinak!“ řekl ten hubenější a ohryzek mu přitom poskakoval jako krysa v kouřovodu.

Major kývl na dva pásky, žáky to velikého Sodomy z Gomory, a předal je do rukou policie.

„Jste zatčeni!“ oznámili strážníci. „Teď si vás podáme, pojďte...“

Zmizeli v přístěnku na košťata, kam je Major uvedl. Násady od smetáků se vždycky můžou hodit, kdyby selhalo zapalování, a ani vosk na parkety nemusí být špatná náhražka.

Stále více uspokojen zdárným průběhem svého večírku, zaběhl Major do koupelny, aby odtud Teteletisovi, který se přihrnul s kalhotami poněkud lepkavými, donesl suchý ručník. Pak se vydal hledat Holubce, zatímco orchestr Clauda Abadia, už opět se svým kytaristou, nabíral ještě vyšší otáčky.

Na Emanuela narazil až v posledním pokoji. Svíjel se smíchem při pohledu na tři pásky nadrané pod obraz, jak si ulevují do klobouků, jednoho vepředu a jednoho vzadu.

Aniž by tomuto dosti běžnému jevu věnoval pozornost, otevřel Major okno – kvůli smradu, vyhodil pásky i klobouky ven na vnitřní dvorek a posadil se vedle Emanuela, který se smíchem až zajíkal.

Praštil ho do zad.

„Tak co, brachu, tak nějak jste si to představoval?“

„Nachlup!“ odpověděl Emanuel. „V životě jsem se tak nenachechtal. Výtečná společnost. Vybraný vkus. Blahopřeju.“

„Našel jste si tu v programu svoje číslo?“ řekl Major.

„Většinou podle čísel neprogramuju, musím se vám ale přiznat, že jedno staré dobré jsem si tu dal s...“

„S!?“ optal se Major.

„No, lepší, když vám to řeknu hned,“ doznal Emanuel. „S vaší snoubenkou.“

„Málem jste mě vyděsil,“ odtušil Major. „Už jsem se bál, že jste zpotvořil psa.“

„To jsem si taky myslel! Ale až potom jsem zjistil, že...“

„Je fakt, že ta její postava...!“ řekl Major. „Nu ale, jsem rád, že se vám líbila.“

„Jste hroznej sympaťák!“ usoudil Holubec, jehož dech, dá-li se to tak posoudit, navozoval ovzduší firmy Hennessy (se sídlem v Cognaku).

„Pojďme se projít,“ navrhl Major. „Chtěl bych mluvit s Antiochem.“

„Vy nevíte, kde je?“ podivil se Emanuel.

„Ne...“

„Spí vedle v pokoji.“

„Šikula!“ obdivně zhodnotil Major. „A předpokládám, že se neopomněl zamknout.“

„Ano,“ řekl Emanuel. „A je tam sám,“ dodal závistivě.

„Ten klikař...," zabrumlal Major. „No ale i tak, pojďme se projít. Jeho necháme spát."

Na chodbě narazili na Piana.

„Je to fantazie," řekl jim. „Právě jsem viděl Hujera. Přímo v akci. Až po zápěstí... Ani nestačil ruku včas vytáhnout, jinak by mi lahví rozmlátil hubu, no to bylo bezva!"

„Mohls na nás počkat!" vyčetl mu Major. „Co legračního chceš, aby nás teď ještě napadlo?"

„Vždycky se ještě můžeme jít napít," řekl Pian.

„Tak pojďme."

Když procházeli halou, zarazili se, zdáloť se jim, že slyší volání.

Přicházelo zpoza hlavních dveří.

„To je Polocasův hlas...," šeptnul Major... a po Emanuelovi se jen zaprášilo: v úděsném sprintu přeběhl chodbou až na záchod, vyhoupl se nahoru na nádržku splachování, sroloval se tam a nakonec zamaskoval starou botou.

Major bleskově zapřemýšlel.

Otevřel dveře.

„Dobry večer, pane Loustalote," řekl Poločas. „Jak se vám vede?"

„Děkuji za optání," pravil Major. „A vám?"

„Mno... že ano, v Konsorciu mám zrovna na telefonu jednoho z Komise pro Ztracené Obaly a potřeboval jsem od Holubce nějaké informace... Tak jsem vás přišel vyrušit... He... He..."

„Skoč pro něho!" zamrkal Major na Piana. „Pojďte laskavě za mnou," obrátil se k Polocasovi. „Tam to bude lepší."

Mezi koupelnou a přístěnkem, kde operovali oba strážníci se sodomáčky, stála odkládací komora se dvěma židlemi a zneškodněnou hořčičnou náplastí.

Tam Major zavedl Poločase.

„Tady vás nikdo nebude rušit," řekl mu.

A mírně ho vtlačil dovnitř.

„Holubce vám hned pošlu.“

Dveře zamkl na dva západy a klíč okamžitě ztratil.

Kapitola V

V půl třetí ráno party vrcholila. Páskové se již rozdělili na dvě stejně velké skupiny: na ty, co tančili, a na šmátrače. Tito se pak dále členili, jak to šlo, po pokojích, po postelích, po divanech, ve skříních, pod nábytkem, za nábytkem, za dveřmi, pod klavíry (byly tam tři), na balkónech (s přikrývkami), po zákoutích, pod koberci, na skříních, pod postelemi, v postelích, ve vanách, ve stojanech na deštníky, tu i tam, tam i onde, pěkně nad sebou, a ještě jinde, tak trochu všude. Ti, co tančili, se seskupili v jedné místnosti kolem orchestru.

Claude Abadie skončil před třetí. Nazítří chtěl jít na zápas v povalované mezi Dřevoplynovými Dopravci a Železničáři Místního Významu – rugby silnic proti rugby železnic – a potřeboval se na to trochu prospat.

Vídal odložil svou trubčičku a zpod D’Haudytových hýždí vyprostil futrál, v němž už D’Haudyt však stačil vysedět dvé kuželovitých otvorů. Pak vyhledal Emanuela, Majora políbil na čelo a pospíšil za orchestrem, který už odcházel. Páskové opět spustili gramofon a roztančili to o to víc.

Antiochos se právě probudil a objevil se opět po Majorově boku.

Muž v koupelně vstal z vany, pustil plyn, otočil kohoutkem teplé vody a ve vaně znovu usnul. Zapomněl jen zapálit.

Uplynula půlhodina.

Ve své cele ucítil Poločas zápach plynu a svůj brzký konec. Horečnatě vytáhl z kapsy zápisník, vzal pero a začal psát...

„1. Obecný úvod: a) Zámysl Normice. Tato Normice si klade za cíl definovat podmínky, za jakých mají naposledy vydechnout Vrchní Podinženýři, jsou-li nuceni podstoupit otravu způsobenou svítiplynem při nízkém tlaku.

Při sepisování Návrhu Normice se řídil Normicí pro Spisy...

Když tu přišla pohroma...

Dva páskové procházeli kolem koupelny. Hádali se celkem o nic. Jednomu dopadla na oko rána, až se zajiskřilo... záblesk... budova vyletěla.

Kapitola VI

Na dlažbě vnitřního dvorku vystlaného sutí seděl Major a levé oko si osušovat kouskem náplasti.

Vedle něho si Antiochos broukal blues.

Zkáze unikli jen oni dva. Do povětří vyletěl celý blok, ale nikoho to zvlášť nevyrušilo. Směrem k Billancourtu se totiž právě trochu bombardovalo.

Majorovi zůstal jen klobouk, slipy a skleněné oko. Antiochos měl svou kravatu. Zbytek oblečení čadivě hořel o pár metrů dál.

Vzduchem se vznášel pach pekla a koňaku. V hustých mracích se dolů pomalu spouštěl prach a rum.

Antiochovo tělo, kdysi tak bohatě orouněné, teď bylo hladké jako mackintoší kůže a pableskovalo. Měl hlavu v dlaních a přemýšlel.

A Major promluvil.

„Tak si říkám, jestli se pro manželství vůbec hodím...“ „Taky si říkám...,“ uzavřel Antiochos.

BORIS VIAN
MOTOLICE A PLANKTON

Z francouzského originálu *Vercoquin et le plancton*
vydaného nakladatelstvím Éditions Gallimard
(Folio 17882) roku 1973
přeložil Petr Kyloušek
Ilustroval Jan Steklík
Redakce, grafická úprava a obálka
(s použitím koláže J. Steklíka) Boris Mysliveček
Počítačové zpracování Vladimír Ludva,
Typografické studio JOTA
V edici Příběhy (sv.7) vydalo roku 1995
jako svou 72. publikaci nakladatelství
JOTA
Helceletova 16, 602 00 Brno
Tel.,fax: 05/43212238, tel.:05/43215714
Počet stran 160
Vydání první

ISBN 80-85617-53-6